

ДЕЙВИД ЛЕНДЪР ВАКСИНАТА

Превод от английски: Асен Георгиев, 2013

chitanka.info

1.

Дени Норт крачеше надолу по Уест Енд авеню към училище „Мърсър“, а синът ѝ Гейб подтичваше до нея. Въздухът беше студен и свеж. Няколко минути преди това, когато пресичаха „Бродуей“, беше видяла лалета по лентата между платната, а листата на кленовите дървета бяха готови да се разтворят. Сега пролетните миризми — на мокра пръст и зюмбюли в кашпи по прозоречните первази — вече се усещаха. Тя се прозя — беше уморена до смърт от трескавите седмици по време на кинофестивала „Трайбека“^[1] — работата и грижите на самотна майка за кандидат-тийнейджър ѝ бяха изцедили силите. Уморена или не, беше в добро настроение, а Гейб вървеше толкова близо до нея, че дори си помисли дали да не го хване за ръката. *Ако ми позволи.* Трябваше да си напомни, че беше напълно нормално едно деветгодишно момче да не иска майка му да го държи за ръка. *Нормално.* Какво биха казали онези глупаци от Отдела за младежта и семейните услуги в Ню Джърси? Вероятно пак щяха да му припишат ХРДВ^[2] и да го натъпчат с лекарства. С удоволствие би изравнила със земята Отдела за младежта и семейните услуги заедно с неговите съдружници по престъпление — фармацевтичната индустрия. Законните наркотрафиканти.

Остави тази работа, каза си тя. Насочи гнева си към нещо положително. Това я накара да се усмихне. Точно така беше направила и се получи. Беше започнала да свиква с действителността, че последният ѝ филм — „Дрогирането на нашите деца“ — снощи спечели наградата за най-добра документална лента на кинофестивала „Трайбека“. Този насочен гняв свърши добра работа за разпространяване на истината. За огромяването на родителите за възможностите им да избират, което тя не можа да направи за Гейб. Кой знае? Ако го беше направила, може би нямаше да изгуби този кошмарен тригодишен процес срещу Отдела за младежта и семейните услуги в Хакенсак. Това я принуди да приеме задължителното дрогиране на Гейб, защото иначе съдът щеше да ѝ го отнеме.

Погледна към сина си. С високо вдигната брадичка, горд от външния си вид в син блейзър от „Ралф Лорън“, сиви панталони и бяла оксфордска риза, закопчана до горе, а училищната вратовръзка стегната около врата му. Само черните му кецове „Ванс“ издаваха на колко години е. *Да, нормално.* Отчасти благодарение на доктор О.

Гейб долови, че го гледа.

— Сега, когато спечели, ще вземеш премия и ще пуснеш електриката?

— Искаш да кажеш, „получиш“ и „електричеството“. — Тя се замисли за последните две седмици, когато вечер палеха свещи. Беше отложила плащането на тока, за да събере парите за семестриалната такса на Гейб в „Мърсър“. — Забрави ли? Всъщност ние къмпирахме.

— Хайде, мамо, това можеше да мине, когато бях на пет. Вече не съм дете.

— Не, още си.

Гейб се замисли за секунда.

— Добре, но не съм глупак.

— Не, няма да получа премия — обясни Дени и прокара длан по косата на Гейб, — но днес ще ми платят и ще се върнем към нормалния живот. Светлина и телевизия.

— Следващия път ще кажа на баба. Тя ще плати сметката.

— Направиш ли го, можеш да забравиш за телевизията, докато не станеш на осемнайсет.

Те стигнаха ъгъла на „Уест Енд“, който лежеше диагонално срещу входа на „Мърсър“.

— Остави ме тук — каза Гейб, без да я гледа.

Дени не отговори, вместо това хвана ръкава на самото му с пръсти и започнаха да пресичат. Той се измъкна от хватката ѝ и ускори крачка. Докато приближаваха, Дени видя на отсрещния ъгъл Деймиън Ричардсън. Той стоеше и неуверено гледаше дузината деца около входа на „Мърсър“.

Тя знаеше, че по-големите се заяждат с Деймиън. Почувства болка в сърцето.

— Добро утро, Деймиън — поздрави го.

Деймиън се обърна към тях. Лицето му се разведри и той се усмихна.

— Здравейте, госпожо Норт. Как си, Гейб?

— Хайде, Деймиън — прошепна Дени, когато го приближиха. —
Аз ще те заведа в училището.

Десет минути по-късно пресече 79-а улица по посока „Бродуей“, а главата ѝ гъмжеше от мисли за снощния триумф и за деня, който я очаква. Извади своя „Блекбъри“ от джоба и погледна дисплея. 8:10. Имаше достатъчно време да си провери гласовата поща и имейлите, преди доктор Магуайър, изследователят от „Фарма Интернешънъл“ да се появи. Отново се зачуди какви са му планове и защо беше толкова тайнствен за тази среща. Сигурно беше нещо важно. Поне за Магуайър. От седмици му се обаждаше и го придумваше за интервю заради новия си документален филм за аутизма, върху който току-що беше почнала работа. Към Магуайър я беше насочил неговият приятел Джон Маклоски, фармацевтичният лаборант от „Келердорн“, който беше изиграл ролята на разобличител за обезболяващото на същата фирма — „Мириъд“, след като пациенти, които го използваха, започнаха да измират от сърдечен удар. Интервюто на Дени с Маклоски, публикувано в „Кръстоносец“, след като той се беше обърнал към обществеността, по някакъв начин успя да хвърли светлина по въпроса. В резултат потекоха дарения за доктор Орловски, за да може да финансира документалните филми, които продуцираше, включително нейния „Дрогирането на нашите деца“.

Може би Магуайър също искаше да си излее душата. Дени ускори крачка. Мобилният ѝ телефон започна да звъни и тя затаи дъх, когато на екрана видя номера на майка си. *Татко!* Как можа да забрави?

— Здравсти, мамо! Как сте?

— Добре. — Последва малка пауза. — Нали знаеш какъв ден е днес?

Дени автоматично направи сметка. Беше на двацет и две. Седем години.

— Разбира се. — Тя спря и заслони телефона с ръка, сякаш не искаше минувачите да я чуват. — Всяка година на този ден мисля постоянно за него. Понякога ми се струва... — Гласът ѝ заглъхна.

— С всяка изминала година ми липсва все повече — каза майка ѝ. Гласът ѝ беше овладян, сякаш се беше стегнала, за да издържи целия ден.

— Кога е поменът?

— В един.

Дени не отговори веднага.

— Тази година не мога да дойда.

— Зная, скъпа. Просто исках да те чуя. Знаех, че няма да дойдеш. Вчера си имала голям ден. Поздравления. Сигурна съм, че много хора ще искат да говорят с теб.

— Не е заради това. Просто съм задръстена с обичайните дела. Ще запалиш ли една свещ от мен?

— Разбира се. Ще се чуем по-късно. Гейб добре ли е?

— Много е добре. Може би ще излезем през почивните дни. Как е Джек?

— Все същото. Нямахме го през по-голямата част от нощта и не можа да стане за работа.

— В края на седмицата ще намина — каза Дени. После затвориха.

Тя продължи да крачи, но се чувстваше виновна. Лайза и Джордж живееха доста далеч, така че никога не успяваха за помена на татко. А Джек беше друсан през по-голямата част от времето, така че майка ѝ пак беше сама дори и той да отиде с нея. Майка ѝ можеше да разчита поне на нея. Или само така си мислеше. Втора година подред Дени щеше да пропусне помена за баща си. Беше ѝ болно. Особено когато знаеше каква вярваща католичка е майка ѝ, колко много искаше Дени да преживява вярата така, както го прави тя. Дени въздъхна и продължи да крачи, казвайки си, че трябва да се реваншира на майка си, защото се чувстваше недостойна.

Стигна входа на кабинета на доктор Орловски на 79-а улица и „Бродуей“. Когато влезе в чакалнята, вече имаше половин дузина пациенти. Спря се, за да махне на Карла, която седеше зад бюрото в приемната, а тя я поздрави с „честито“. Дени кимна и се усмихна, а после пое по двайсетте стръмни стъпала, които водеха към нейния офис. *Когато най-сетне стигна горе, както винаги се размисли. Какво щях да правя без доктор О.?* Това беше най-добрата работа, която беше имала. Дори като оставим настрана, че преди година спаси Гейб от Службата за закрила на децата — нийоркския еквивалент на Отдела за младежта и семейните услуги в Ню Джърси. Хомеопатичните лекарства и детоксикацията на доктор О. бяха прочистили тялото на Гейб от оловото и другите отрови, които, настояваше той, бяха внесени

чрез ваксините. Освен това, като доктор по медицина, издаде удостоверение, че ХРДВ на Гейб е „излекуван“. Това извади детето от списъка на Службата за закрила на децата и задължителното тъпчене с лекарства срещу ХРДВ, за да може да посещава държавно училище. Тази година беше събрала достатъчно, за да го запише в „Мърсър“.

А сега ръководеше немедицинската страна на малката империя, както доктор О. шеговито я наричаше. Но това съвсем не беше шегата. Ставаше дума за процъфтяваща интернет търговия с екологични витамини, дивидита и книги, свързани със здравето, и продукти за здравословен начин на живот като сокоизстисквачки и водни филтри. По-голямата част от печалбите отиваха за финансиране на истинската страст на доктор О. — документалните филми по здравословни въпроси, които Дени продуцираше и режисираше — единственото нещо, разбира се, с изключение на Гейб, което сутрин я караше да става от леглото.

Нейните колеги, Ричард Камински, Джейсън Уейт и Сет Уейнстейн, стояха и разговаряха до склада за витамини на доктор О., когато Дени се добра до върха. Ричард започна да ръкопляска и останалите се присъединиха към него. Тя се спря, свита от неудобство, но тайно се наслаждаваше на признанието. Те се приближиха и я поздравиха с прегръдки.

— Знаех си, че ще успееш — обяви Ричард.

— Точно така — допълни Ралф.

Към тях се присъединиха още пет-шест души, сред които и Кейтлин Дрейк — нейната редакторка. Постепенно Дени беше обхваната от странно усещане за дискомфорт. Спомни си как снощи се спихна под светлините на прожекторите, когато след награждаването я помолиха да каже няколко думи. Помисли си, че колегите ѝ ще я сметнат недостойна за похвалите, след като я бяха видели скована от паника. Прииска ѝ се да разкаже накратко как е направила филм, който описва нейната и на хиляди други майки история, но се оказа неспособна да заекне повече от „Благодаря ви!“ под погледите на над две хиляди души.

Трябваша ѝ още десет минути, за да успее да стигне до бюрото си. Включи компютъра и започна да преглежда имейлите. Днес бяха *осемдесет и четири. Уф.* Както обикновено: майки без пари, но с болни деца, които отчаяно искаха да се срещнат с доктор О. Много от

тях тя съветваше за витамини и лекове. Няколко бяха като Дженифър Кокс: майка с дете аутист, която Дени беше интервюирала за новия си документален филм: жената имаше нужда да се изповяда на някого, който я разбира, да се разтовари, за да не полудее. Накрая прочете и десетина поздравления. След това прегледа гласовата поща. *Трийсет и шест съобщения*. Твърде подобни на електронните писма. Едното беше от Джеймс. Първо я поздравяваше, след това ставаше прочувствен, съветвайки я да не пропилява пет години. Когато наближи края на гласовите съобщения, чу отново гласа му, но не изпита нищо. По-скоро досада или гняв и го изтри, без да изслуша какво казва. Сигурно се въртеше около любимата му тема: обвързването. След като свърши с гласовата поща, се зае със своя блог: вчера имаше около 3478 влизания в страницата — 50% повече от обичайното. Тя набързо нахвърли пост с благодарности към своите поддръжници и ги прикани да продължат да разпространяват посланието на „Дрогирането на нашите деца“. Погледна колко е часът — 8:58 — и се облегна удобно на стола, за да чака идването на доктор Магуайър.

* * *

Стивънс чакаше, докато неговият партньор Търнбул паркира тяхната черно-бяла патрулка успоредно на другите коли край бордюра пред офиса на лекаря.

— Шварценегер, не се бави дълго — напомни Търнбул.

— Как става така, че се налага да ти слушам глупостите всеки път, когато реша да си купя витамини?

— Глей да не гепиш някоя настинка, любовнико!

Стивънс отвори вратата.

— Само пет минути, глупако!

— Още пет минути за мошениците, които дебнат нашите безобидни граждани.

Стивънс слезе от колата, но не му остана дължен:

— По-малко време, отколкото трябва на теб, за да натъпчеш дебелия си задник с мазни картопки в „Бъргър Хевън“, от които само ти скача холестеролът. — Той тресна вратата на колата и закрачи към

кабинета на доктор Орловски. На края на стръмното стълбище зави надясно и се нареди на опашката от трима клиенти пред вратата с шубер, вдигнат нагоре, откъдето се продаваха витамините.

* * *

Хънтър Старк седеше зад волана на един „Форд Таурус“ по диагонал срещу кабинета на доктор Орловски — място, което беше избрал в 6:30 сутринта, за да е сигурен, че ще бъде разположен както трябва. Той потърка ръце, възхищавайки се на направените по поръчка ръкавици от агнешка напа. Те бяха съществена част от професионалния му инструментариум, не по-малко важни от неговия „Рюгер“. Обхващаха добре ръцете му и бяха толкова леки — все едно нищо не носиш. Вървяха по 500 долара чифтът в магазина на Доминик Пиеротучи в Генуа, а това беше направо без пари.

Старк огледа улицата пред кабинета на доктор Орловски. Беше напрегнат. Такива удари бяха трудни дори в слаборискови райони, но тази глупост в последния момент не му позволи да планира, да избере място и изкусен начин на действие. Да, но точно за това му плащаха големите пачки — да се оправя при подобни обстоятелства и да поема риска.

Момичето беше влязло към 8:15, затова той погледна отново часовника — сега беше минута преди девет. Тогава видя патрулката да спира пред кабинета. Единият от униформените слезе и влезе в кабинета на Орловски. *Кофти работа*. Нещата щяха да се усложнят, ако Магуайър се появи, а ченгето още е вътре.

Усети една от онези страни болки зад очите, които го пронизваха, когато нещата вървяха на прецакване. По-малко от минута след като ченгето влезе в сградата, той видя на ъгъла на 79-а улица тип, който според описанието приличаше на Магуайър. Погледна надолу към снимката, която държеше в скута си. Беше Магуайър — нямаше никакво съмнение в това. Мамка му, бяха му казали, че мъжът е едър, но той беше висок поне метър и деветдесет, с широки рамене и сигурно як като бик. Мъжага, който имаше вид, че може да понесе дясната тупалка на Мохамед Али и да продължи, без да трепне.

Магуайър крачеше със забит в земята поглед, пъхнал ръце в джобовете — личеше целеустременост в движенията му — и напредваше бързо.

Старк почувства прилива на адреналин. *Дигай си задника. Скъси времето. Бързо. Давай, давай, давай.* Той отвори рязко вратата на колата, пресече улицата в ритъм с крачките на мъжа, след това ускори още ход. Дръпна ципа на якето си, докато минаваше край патрулката, бръкна вътре и стисна ръкохватката на ножа, който беше пъхнат под пистолета в нагръдния кобур. Щом Магуайър стигна до входната врата, Старк беше само на няколко крачки от него. Усещаше познатото барабанене на пулса в ушите, сухотата в устата си и как неволно стиска зъби. *Ето сега.*

Когато Старк влезе, Магуайър вече беше на третото стъпало, а краката му трополяха така, сякаш беше Франкенщайн. Щом стигна до него, Старк погледна към горния край на стълбището. Нямаше жива душа. Той измъкна ножа и го заби чисто чак до ръкохватката в бъбрека на Магуайър.

Мъжът нададе вой като булмастиф и посегна към гърба си. Старк издърпа ножа за още един удар, видя кръвта по острието и почувства тръпката. Тогава Магуайър се обърна, за да се изправи с лице срещу него, както винаги го правеха, и Старк можа да нанесе смъртоносния удар точно под слънчевия сплит. Обаче този тип беше едър и силен. Старк твърде късно видя лявото кроше, което летеше към главата му. Ножът попадна на кост точно в мига, в който ударът на Магуайър улучи ченето му. Старк изгуби съзнание вероятно за част от секундата, защото, когато светлините светнаха отново, се оказа, че стиска перилото, опрян с гръб на стената, но още на крака, докато Магуайър трополеше нагоре по стълбището. Изправи се и забърза след него, мушна ножа обратно в кобура, стисна рюгера със заглушител и го измъкна от якето си. Когато Магуайър стигна до площадката и зави наляво, Старк беше само на около шест крачки след него.

Стивънс чу някой да трополи нагоре по стълбите като бивол, после кръсък като от ранено животно, последван от шум на боричкане, и накрая топуркането на вероятно двама души нагоре по стълбите. Видя един тип да стига до стълбищната площадка, който се наведе да влезе в първия офис, извиси се над някаква жена и я бутна настрана.

След това по стълбите се качи друг тип с — майчице божия! — някакво пушкало с размерите на револвера на Мръсния Хари в ръката. Стивънс инстинктивно разкопча кобура и стисна служебния си револвер. Докато правеше това, типът с пистолета вдигна ръка и заби куршум право в гърба на едрия мъжага, а той се строполи като отсечено дърво точно пред жената. Стивънс вече беше заел стрелкова позиция с едното коляно на пода и стискаше служебния „Смит & Уесън“, а в това време мъжът с пистолета се наведе и започна да бърка в джоба на едрия мъж.

Нямам чиста стрелкова линия. Жената пречеше.

— Стой, не мърдай! — изкрещя Стивънс.

Типът изви очи назад и стреля без някакво забележимо движение. Стивънс усети как хълбокът му се взриви от болка и се озова по гръб, гледайки онзи тип от долу нагоре, който сега се обърна и насочи пистолета срещу него. Ръката на Стивънс беше протегната и той пусна един куршум наслуки над главата на мъжа. Когато онзи се приведе, Стивънс се претърколи по корем и натисна спусъка един, два, три, четири пъти, което принуди мъжа да се хвърли надолу по стълбите, за да се скрие. Стивънс отпусна глава на пода и всичко потъна в мрак.

Старк успя да се спре едва на половината път надолу по стълбите, изправи се и се втурна надолу по оставащите стъпала. Излезе от вратата притиснал рюгера до страната си и когато пое надолу по „Бродуей“, видя другото ченге да си седи в патрулката. Как, по дяволите, не беше чул изстрелите? *Трябва да е глух.* Старк пъкна пистолета обратно в кобура обърнат към една витрина, за да прикрие движенията си. Дръпна ципа на якето си и пое към 79-а улица. Беше зарязал тауруса от другата страна на улицата. Вътре остана снимката на Магуайър, което беше тъпо, но на кого му дремеше? Ченгетата така или иначе щяха да разберат, че това е мокра поръчка. Сърцето на Старк още блъскаше в гърдите му, когато се озова на 72-ра улица и помахна на едно такси. Вече вътре, извади носна кърпа и избърса кръвта на Магуайър от ръкавиците си. Чисто премахване — в това не можеше да има съмнение. Обаче клиентът щеше да се ядоса, че не бе успял да пребърка джобовете му и дори да провери дали не е предал нещо на

момичето. Освен това тя беше успяла да го види много ясно. Щеше да се наложи да се покрие заради това. Случилото се с ченгето беше нещастно стечение на обстоятелствата. Ако оцелее, може би и то ще успее да го идентифицира. Ако не оживее, това ще предизвика ненужна жега, която може да го принуди да мине в нелегалност и известно време да не работи поне в Щатите. Общо взето, бъркотия. Не можеше да се каже, че това бе добре свършена работа.

* * *

Дени не беше смятала за възможно човек да се задушава, при положение че диша, но точно така се чувстваше. Зяпаше за въздух, знаеше, че си поема дъх, но някак си кислородът продължаваше да не ѝ стига. Стоеше пред бюрото си. Коленете ѝ омекнаха и тя се смъкна назад, подпирайки ръце на плота. Ушите ѝ кънтяха от тези ужасни изстрели и почувства как ѝ стана гадно на стомаха от миризмата в помещението — на кръв, смесена с барут. Тя се вторачи в мъжа, който лежеше пред краката ѝ. Това трябва да беше доктор Магуайър. Беше дошъл точно в 9:00 часа — уговореното от тях време. Погледна към коридора и видя двама души да се навеждат над ченгето, което не помръдваше. Това я извади от парализата, тя веднага клекна и долепи два пръста на врата на Магуайър, за да провери пулса му. *Нищо*. В този миг усети, че стиска в ръката си флашка. Тогава си спомни, че в мига, когато мъжът влетя в стаята, преди да я блъсне настрана, я пъкна в ръката ѝ. Дени я пусна в джоба на сакото си.

Чуха се сирени и миг по-късно униформен полицаи изкачи на бегом стълбите, хвърли поглед на Магуайър, след което отиде да се погрижи за другото ченге. Когато линейката пристигна, стомахът на Дени вече беше започнал да се успокоява. Искаше ѝ се да се върне зад бюрото и да седне, но още я беше страх да помръдне. Докато двамата парамедици отнасяха ранения полицаи, на стълбищната площадка се появиха двама мъже в костюми. Те разговаряха няколко минути с колегата му и се насочиха към офиса на Дени. Ниският се наведе и започна да пребърква джобовете на Магуайър. Дени се дръпна назад. Дори това да му влизаше в задълженията, беше отвратително. Преди десет минути Магуайър още беше човек, който се втурна при нея и я

умоляваше с отчаян поглед. А сега беше труп, който пребъркваха в търсене на улики.

Другият мъж, който се приближи към нея, беше по-висок и слаб, със светли очи.

— Аз съм агент Уилсън от ФБР. — Той отвори калъф с размерите на портфейл и ѝ показа значката си.

Дени усети, че устата ѝ се размърдва, но не успя да издаде никакъв звук. Изведнъж осъзна, че още стиска с все сили плота зад гърба си.

— Разкажете ни какво се случи — поиска Уилсън.

Дени се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Очаквах в офиса си срещата с доктор Магуайър, когато чух някаква суматоха на стълбището и след малко той влетя. Лицето му беше бяло, той кървеше. Сграбчи ме и ме изблъска встрани, и тогава... — Дени чу как гласът ѝ потрепери, осъзна, че изстрелва думите, и си пое дълбоко дъх, за да се посъвземе. — ... се появи другият мъж и го простреля в гърба. — Ужасът от случилото се я обзе отново. Мили боже! Наистина бяха убили човек пред очите ѝ.

Уилсън не показва никакво чувство — просто стоеше там и я гледаше с воднистите си очи.

Дени продължи:

— След това мъжът се наведе и започна да рови из джобовете на доктор Магуайър. В този момент някой изкрещя „Стой, не мърдай!“ или нещо подобно от коридора. Видях полицаи с насочено оръжие, но той падна назад, когато мъжът го простреля. Аз се хвърлих под бюрото и чух още три или четири изстрела. Когато отново погледнах, мъжът беше изчезнал, а полицаят лежеше по лице.

Уилсън сякаш очакваше Дени да продължи. Когато това не стана, той попита:

— Казахте доктор Магуайър. Познавахте ли го?

— Не, но имахме среща и разговарях от време на време с него по телефона, за да я организираме.

— Сигурна ли сте, че е той?

Дени въздъхна. Всъщност не беше.

— Предполагам, че е доктор Магуайър.

Агентът погледна надолу към ръцете ѝ.

— Откъде е кръвта по вас? — Дени погледна надолу към ръцете си и забеляза, че са окървавени. Сакото ѝ също.

— Нали ви казах. Мъжът влетя в стаята и едва не падна върху ми, след което ме изблъска настрана.

— Сега го нарекохте просто мъжът, а не доктор Магуайър — отбеляза Уилсън, продължавайки да я наблюдава с безизразно лице.

— Вече ви казах, предполагам, че е доктор Магуайър.

— Вижте, очакваме от вас да ни съдействате.

Какво? Сега Дени се подразни.

— Какво трябва да значи това?

Ниският беше свършил с пребъркването на Магуайър. Той вдигна очи към Уилсън и поклати глава.

— Има рана от нож в гърба — обяви ниският.

Уилсън кимна и насочи отново погледа си към Дени.

— Нищо не ни давате — обяви той.

Дени му отвърна с вторачен поглед. Беше ядосана. Този тип глупав ли беше, или търсеше нещо определено?

— Очаквате да повярваме, че този човек, Магуайър — доктор Дейвид Магуайър, за да съм по точен, старши биолог във „Фарма Интернешънъл“ — идва тук да умре с рана от нож в гърба само за да говори с вас или да ви даде нещо, а вие ми твърдите, че не го познавате?

— Нищо не очаквам. Вие ме попитахте какво се случи и аз ви разказах.

— Защо е дошъл тук?

— Вече ви казах. Обаждах му се няколко пъти с предложение за интервю. Той искаше първо да се срещнем.

— И това е всичко?

Дени реши да не казва на Уилсън, че според нея в главата на Магуайър се е въртяло нещо повече от това. Затова само вдигна рамене.

— Кой определи срещата? — попита Уилсън.

— Той.

— Кой ви запозна? Вие очевидно сте имали причина да говорите с него и не сте му звънели просто така.

— Запозна ни един негов приятел. Джон Маклоски.

— Онзи от „Келердорн“? Разобличителят?

Това започна да става странно. Дени осъзна, че е странно ФБР да я разпитва за доктор Магуайър дори още преди да са се появили ченгетата от отдел „Убийства“. Пък на този тип Уилсън нямаше защо да му се обяснява кой е Джон Маклоски. А името му не беше чак толкова популярно. И как нарече Магуайър? Старши биолог във „Фарма“? Как би могъл да знае това?

— Какво ви даде?

Тя се вторачи в него. Нямаше да му каже.

— Нищо.

В този момент още двама мъже в костюми се появиха на площадката. Следваха ги шест или осем човека с обемисти кутии. Някои от тях бяха униформени. Уилсън им каза:

— Момчета, тя е изцяло ваша. Ние свършихме тук. — След това си тръгна с партньора си.

Двамата цивилни полицаи се спогледаха объркани. Обърнаха гръб на Дени и поговориха известно време с униформения полицай, който беше дошъл пръв. Да, наистина ставаше нещо твърде странно. Тя имаше чувството, че полицаите нямаха представа кои бяха типовете от ФБР, нито защо бяха тук. А дали изобщо бяха от Бюрото?

Пъхна ръка в джоба на сакото си и напипа флашката. Сигурно Магуайър затова е искал да се видят. Спомни си, че ѝ беше казал нещо като „да бъде на правилната страна“. Тя огледа мъжете, които разговаряха пред вратата, и реши, докато не си изясни какво става, да си трае за това.

[1] Основан от Робърт де Ниро и Дж. Роузентал след 11.IX.2001 г. с цел да се върне животът в квартал Трайбека в Долен Манхатън. — Б.пр. ↑

[2] Хиперкинетично разстройство с дефицит на вниманието. — Б.пр. ↑

2.

Гроувър Медсън седеше в конферентната зала до огромния си колкото апартамент кабинет на петдесетия етаж в сградата на „Фарма Интернешънъл“ на 42-ра улица в Ню Йорк и се любуваше на небостъргача „Крайслер“ от другата страна на Лексингтън авеню. Заоблените арки от неръждаема стомана на шпила приличаха на ар деко скулптура — нещо отдавна изгубено от днешния скучен свят. Офисите на „Фарма“ се намираха в бездушна стъклена кутия. Медсън въздъхна и погледна отново в конферентната си зала. Съливан, новият началник на поделението „Ваксини“, разясняваше монотонно тазгодишните инициативи, свързани с ваксините срещу свински грип и пневмония. *Нови инициативи — дрън-дрън.* Днес всичко е опаковано в тези тъпи стратегически термини. Частично заради онези задници от „Макинси“, консултантската фирма по мениджмънт, която управителният съвет беше настоял да наемат и която от девет месеца се размотаваше тук.

Не можеше да разбере как като главен изпълнителен директор не беше сложил край на това. Всички тези човечасове, пропилены в безполезен новогovor, вместо хората да не си пъхат носовете в чуждите дела и да вършат нещо полезно. Медсън се наведе напред.

— Гари, моля те, бъди кратък. Няма нужда да слушам за „въздействащи агенти“ и „клинични изпитания“. Просто искам да науча какво ще направиш, за да накараш майките да отидат в кабинетите на педиатрите и най-важното — в аптеките. И как ще ги накараш да сложат противогрипна ваксина на децата, на съпрузите си и на самите себе си, и то извън сезона.

— Ами, Гроувър... — *Какво, по дяволите, става?* Този тип се готвеше да си сложи на колени заради него. Какво тогава щеше да прави пред управителния съвет? Или пред група инвестиционни анализатори? Медсън реши да му помогне.

— Нека те улесня. Нали знаеш малките стикери с формата на сърце и лозунга на тях: „Обичам любимото си същество достатъчно, за

да го ваксинирам срещу грип“? Тези, които слагаме по табелите с обяви на аптеките от веригите „Уолгрийн“, „Райт Ейд“ и „Дуейн Рийд“ през есента, когато настъпи сезонът на грипа? Точно от това имаме нужда. Нещо, което да накара майките да се почувстват виновни, че не купуват противогрипна ваксина за децата, бащите, своите майки и така нататък. Както и извън сезона, за да можем да реализираме... колко допълнителен приход? — Медсън погледна към безименното мекотело от счетоводството, което Съливан бе довел със себе си.

Мекотелото имаше вид сякаш се дави със стрида.

— Един милиард и двеста милиона, ако организираме национална кампания.

— Точно за това водим този разговор — обясни Медсън. — Ще организираш това и ще стартираш през май. Така ще можеш сериозно да вдигнеш продажбите през второто тримесечие. Всички тези доставки на ваксина за аптеки, лекарски кабинети, клиники и болници вдигат оборота. С двайсет до двайсет и пет цента на акция — огромни пари.

Стайлс, финансовият директор, повдигна вежда, когато Медсън каза „двайсет до двайсет и пет цента на акция“, но не каза нищо.

Съливан гледаше Медсън с празен поглед, сякаш нямаше представа за какво говори.

Медсън продължи:

— Виж, знам, че по образование си химик, но в момента ръководиш най-големия бизнес с ваксини в сектора. Трябва да промениш напълно мисленето си. Това, което продаваш, не е много различно от шиткането на дезодоранти или шоколадови блокчета. Ако е дезодорант, трябва да накараш хората да се страхуват от своята смрад. При блокчето шоколад трябва да ги накараш да си мислят, че лошият човек може да се промени, след като си хапне шоколадче.

— Но ние продаваме здраве. Превенция на болести.

— Точно така. Ами продавай го. Ако трябва, хвани ги за гушите. Използвай страх, морална принуда — всичко каквото трябва. Например: „Искаш деветдесетгодишната ти майка да умре от пневмония, защото си прекалено стиснат, за да я заведеш в «Уолгрийн» да ѝ сложат противогрипна ваксина за двайсет и пет долара“?

— Цената не е причина за съпротивата, а това, че сме извън сезона. Никой не си прави противогрипна ваксинация или пък срещу

пневмония през пролетта.

— Ами тогава ги попитай дали искат майките им да се задушат от течността в дробовете си през май, защото са прекалено тъпи, за да разберат, че пневмонията не знае, че не е септември. Нито грипът. На вирусите не им пука за календара. Те убиват през цялата година. Точно това трябва да им продадеш.

Съливан се мръщеше.

— Малко преувеличаваш, а, Гроувър? — подхвърли Стайлс.

— Не приемайте всичко буквално — отговори Медсън. — Не ви пиша сценарий, но това е подсъзнателното послание, което трябва да предадете. Ние сме производител на ваксини номер едно в страната, най-важната компания в Националната програма за имунизация. Националната агенция за контрол и предотвратяване на заболяванията, Националният здравен институт, Федералната агенция по лекарствата очакват от нас да поемем водачеството и да покажем на останалите фармацевтични компании как се работи. Гари, съзнавам, че не си по маркетинга, но аз те назначих на тази работа и ще трябва да увеличиш яко темпото.

Съливан гледаше объркано.

— Sprawяам се с работата си, Гроувър. Смятах, че става дума за отчет на напредъка, а не за пълномащабна стратегия.

— Тогава научи нещо от тази среща. Не мога да си позволя... ние не можем да си позволим да вършим нещата стъпка по стъпка. Вече е април, а сме обещали на правителството да разгърнем тази кампания за ваксиниране през май. Така че залавяй се здраво.

Стефани Дунън, личната секретарка на Медсън, отвори вратата, през която се влизаше от кабинета му в неговата конферентна зала, и вдигна във въздуха една бележка.

— Продължавай — каза той на Съливан. — Обади ми се, когато можеш да ни осигуриш постепенно нарастване до двацет и пет цента на акция през второто тримесечие. Ако не те чуя до седмица, ще предположа, че не можеш да го направиш, и ще намеря някого, който може. — Медсън стана и тръгна към отворената врата. Погледна бележката, която му подаде Стефани, влезе в кабинета си и вдигна телефонната слушалка.

— Здравсти, моето момиче. Какво има?

— Здравсти, тате. Имам нужда от съвет.

Пак тая сватба. Защо майката на булката не се погрижи за тези незначителни подробности? Той вдигна рамене. Защото Реджина е момиче от филарделфийската аристокрация и прекарва цялото си време в благотворителните си организации.

— Разбира се. Какво става?

— Мама казва, че сватбената торта не бива да бъде по-висока от Джефри, защото иначе ще изглежда нисък на снимките.

На Медсън му се прииска да каже: „Джефри си е нисък“, но се сдържа. Не искаше да разстрои Лорън и знаеше, че би било несправедливо към Джефри, вероятно защото никой не беше достатъчно добър за неговото малко момиченце. Тя беше най-хубавото нещо, което бе направил в живота си, а той беше правил доста неща.

— Майка ти винаги обмисля нещата. Нали не искаш нещо да отвлича вниманието от теб и роклята ти — двете звезди на празненството?

— Благодаря ти, тате. Съжалявам, че те откъснах от работата ти.

Медсън се отпусна доволен на мястото си. Когато Лорън се роди, се беше заклел, че винаги ще отделя време за нея. Още си спомняше как я беше държал като бебе. Как ходеха с хеликоптера да гледат „Янките“ на живо. Как я заведе на всички единайсет стадиона за бейзбол в страната за мачовете на „Янките“. По един на година. От десет до двайсет и една години. Тя беше единствената причина да продължи да живее във Филаделфия, като всеки ден ходеше на работа в Ню Йорк с хеликоптера, след като сливането на „Бракстън Фарма“ с „Фарма“ го издигна на поста главен изпълнителен директор. Не взе апартамента в Ню Йорк, докато Лорън не отиде в колежа. А сега се женеше за един нисък тъпак и вероятно вече щеше да я вижда само по празниците.

Когато Медсън се върна в конферентната зала, Съливан и екипът му си бяха тръгнали. Вътре седеше само Стайлс, който го чакаше, за да докладва за финансовото положение и да прегледа сценария му за видеоконференцията по повод печалбите от тримесечието с акционерите и анализаторите на ценни книжа.

— Кой те ядоса? — попита Стайлс.

— Това е част от занаята — отговори Медсън, докато седеше.

— Наистина ли се налагаше да смачкаш Гари толкова жестоко? Ти го назначи само преди месец!

— А той още не се е разчевръстил.

— Гари е добър. Дай му малко време.

Медсън се загледа в Стайлс. На петдесет и нещо, но повече приличаше на седемдесетгодишен. Зализана назад коса от шейсетте. Син костюм и задължителната бяла риза. Плюс шибаната смешна папийонка. Съвършеният номер две на главния изпълнителен директор. Без задни мисли. Казва направо какво мисли, но може да си държи устата затворена, когато се налага. И умен според обстоятелствата. Медсън познаваше Стайлс от двайсет години — още от времето на „Бракстън Фарма“. Имаше му доверие. Дори нещо повече — разчиташе на него. Той смекчаваше склонността му към изблици. Повече от един път Стайлс му беше казвал, че той е съвестта, която Медсън не притежава. Винаги държеше пълна черната каса, в която можеше да бръкне, когато е нужно да се повишат приходите за тримесечието, ако спаднат под предсказаните от Уолстрийт. Обаче никога не беше казал на Медсън на колко възлизат тези резерви. И беше прав да не му казва, защото, ако знаеше, Медсън щеше да ги изразходва до цент само за едно тримесечие, за да подхранва егото си и славата, която би си спечелил в медиите, като прецака всички предсказания на Уолстрийт и се наслади на краткия връх в цената на акциите им на борсата. Да, имаше доверие на Стайлс. Непоклатимият. Никой, никой не смееше да говори с Медсън така, както Стайлс си позволяваше. Заради което Медсън обикновено го слушаше.

Обаче главната причина да държи Стайлс през всички тези години беше, че той можеше да си държи устата затворена.

— Управителният съвет доста ме натиска — отговори Медсън. — Вече две тримесечия печалбите са ниски и онези от Уолстрийт не са доволни. А и никой от нас няма да забогатее от опциите си за акции, ако продължава така. С петдесет процента печалба преди облагане с данъците поделение „Ваксини“ е нашата голяма бяла надежда. Гари трябва да положи усилия за всички нас.

Стайлс го гледаше с безизразния си поглед на финансист. Онзи, който питаше: какво друго те тормози?

Медсън се подчини.

— Макийн ме призова в понеделник да свидетелствам в изслушването за ваксините в неговия сенатски комитет.

— Е, и? Та ти си рок звезда и можеш да надговориш и омотаеш всекиго от онези типове. Мисли за това като възможност за реклама в най-гледаното време.

Медсън кимна. Ако Стайлс знаеше... Но не можеше да сподели това с него. Той стисна ръце под плота на масата.

Половин час след започване на брифинга за неговия сценарий, по време на видеоконференцията за печалбите, му се обади Екзейвиър. Когато чу личния си телефон да звъни, той помоли да бъде извинен за няколко минути и влезе в кабинета си.

— Нашият човек е успял.

Медсън издиша.

— Обаче не знаем дали първо не ѝ е предал нещо.

— На момичето? — Малката шибана самодоволна природозащитничка.

— Да.

— А вторият екип?

— Разговаряли са с нея, но са били прекъснати от идването на полицията.

— Последващи действия?

— Нашият човек ще се заеме пряко с момичето.

Медсън замълча.

— Нещо друго?

— Не.

На Медсън му се доця да беше организирал това сам, за да не трябва да слуша от друг за станалото и да тълкува всяка дума. Обаче Екзейвиър му осигуряваше допълнителна възможност да отрича, ако случайно се стигне дотам. Въпреки всичко, ако информацията му беше точна, това беше ситуация, която си заслужаваше риска лично да участва. Не можеше да има по-големи проблеми от сега.

* * *

Следващите три часа на Дени бяха изядени от цивилните детективи. Поне ѝ позволиха първо да отиде да се измие. Когато се върна, трябваше да ги помоли да отворят един от прозорците — от миризмата на кръв и другата, която те наричаха кордит, ѝ се

повдигаше. Даде им описание на убиеца: сини очи, белези от акне, руса къдрава коса, причините: как беше преследвала Магуайър за интервю и как той организираше тази среща. Задаваха ѝ въпроси, подобни на онези, задавани от агентите на ФБР, но не толкова предизвикателно. Към края на разпита Нолън, който беше шефът, я попита дали някога е виждала цивилните, които първи бяха дошли на местопрестъплението. Тя забеляза, че той не ѝ нарече агенти.

— Имате предвид хората от ФБР?

Нолън не отговори. Дени се запита дали да му каже за флашката. Най-накрая той каза:

— Сега ги проверяваме.

Когато чу това, тя стигна до извода, че не иска да му казва за флашката в джоба си. Вместо това заяви, че се прибира у дома веднага щом свършат с нея. Днес нямаше да може да свърши никаква работа. Нолън отговори, че искат да видят имейлите, които си беше разменяла с Магуайър от нейния лаптоп, както и служебния ѝ компютър. Щяха да пратят някого в апартамента ѝ да го вземе. Тя им даде адреса.

Дени стигна до сградата на 88-а улица между „Бродуей“ и „Амстердам“, в която беше нейният апартамент. Беше мърляво място с тесни коридори, пожълтяла боя и стоватови крушки. Независимо че беше добре за безопасността, тя мразеше стерилния им блясък. В сградата винаги имаше нещо, което се нуждае от ремонт. Коридорите бяха постоянно прашни. Госпожа Дженкинс, хазяйката, не връщаше телефонните обаждания по-рано от една седмица. Дени беше започнала да мете и мие коридора на техния етаж, защото не искаше Гейб да си мисли, че живее в пълна дупка. Щеше ѝ се да може да направи нещо повече за него. Джеймс беше предложил, но не това беше отговорът.

Погледна часовника. 12:30. Имаше достатъчно време да вземе гореща вана, преди Франческа да вземе сина ѝ от училище и да го доведе. След това си спомни за прослушването на Гейб днес следобед за някаква реклама. Значи докъм шест нямаше да се прибере. Изпита усещане за клаустрофобия и отвори един от прозорците. Седна, опипвайки флашката в джоба на сакото си. Нямаше търпение да види какво има в нея.

Някой звънна отдолу. Звукът я накара да подскочи. Погледна инстинктивно в кухненския бокс, където на плота стоеше лютивият

спрей. Този пръскаше на около седем метра. Майка ѝ я беше осведомила за това, когато ѝ го подари за новото жилище в Ню Йорк.

Дени отиде при домофона. Охранителната камера показваше полицаи, застанал пред входната врата.

— Полиция.

Тя натисна бутона за отключване на вратата.

Старк с униформа на нюйоркски полицаи отвори вратата. Преди няколко минути беше видял момичето да влиза тук и сега искаше да свърши по-бързо работата. Огледа улицата, преди да влезе, и видя една патрулка да пълзи по платното, сякаш шофьорът търсеше адрес.

Дени седна да изчака идването на полицаи. В това време някой натисна отново външния звънец. Тя погледна на улицата и видя, че ченгето още стои там. *Какво му става на този човек?* Отново натисна бутона за отключване на вратата.

Когато Старк слезе от асансьора на петия етаж, първата му работа беше да огледа коридора. На етажа имаше само шест апартамента. Ако започне да вика, имаше голяма вероятност да няма кой да я чуе. *Стига толкова грешки*, каза си той. Измъкна рюгера и го притисна към страната си. Щеше да свърши с нея, да я претърси и да обърне жилището наопаки, за да провери дали Магуайър не ѝ е предал нещо.

Когато почука, тя веднага отвори и го изненада малко. Видя как се ококорва, а устата ѝ зейва широко. Той вдигна пистолета в мига, когато тя блъсна вратата, и едва успя да пъкне дулото между касата и нея. Можеше да я подпре с рамо и да я отвори. Щом я затвори зад гърба си, видя жената да тича през апартамента към кухненския бокс. Тя грабна флакона с лютив спрей, протегна го пред гърдите си, които се повдигаха тежко, и вторачи в него пламнал поглед. _ Сякаш това може да ме уплаши, застанал тука с рюгера. _ Каза си, че няма защо да бърза, и провери заглушителя. Беше получил силен удар от вратата. Изглеждаше леко изкривен, затова реши да го отбие. Не биваше да рискува куршумът да заседне там, където се завиваше в цевта.

— Къде е? — попита я той, докато развиваше заглушителя.

Момичето започна да крещи.

— Помощ! Помощ!

Достатъчно. Приключвай с това. Старк вдигна очи. Мамка му! Струя лютив спрей се стрелна през помещението към лицето му.

— Аааа! — изрева той. Очите му горяха. Не можеше да вижда. Той се втурна към мястото, където я беше видял за последно, а зад гърба си чу тропот от бързи стъпки и шума на отваряща се врата.

Старк разбра, че се беше промъкнала край него и излязла от апартамента, но в момента това въобще не го вълнуваше. Единственото, което искаше, беше да спре ужасното парене, което сякаш щеше да стопи очите му в орбитите им. Намери кухненската мивка и пусна водата. Заплиска очите си. Сега започна да вижда форми с лявото си око. Потърка очите с ръце. Вече виждаше форми с дясното и размазани образи с лявото. Обаче и двете още пареха толкова силно, сякаш кучката беше забила клечки за зъби в зениците му. Чу стъпки в коридора, после някой влезе в апартамента. Вдигна очи. Ченге.

— Добре ли си? — попита полицаят. Едва сега Старк си спомни, че носи униформата на нюйоркската полиция. — Човече, какво, по дяволите, се случи? — Мъжът прекоси помещението и се приближи до него.

Старк нямаше нужда някое ченге да налети на него по погрешка. Видя дървената стойка с кухненски ножове, измъкна единия, обърна се и с рязко движение преряза гърлото на полицая. Когато мъжът се свлече на колене, захърка и започна да му изтича кръвта, Старк заби ножа в сърцето му. Намери рюгера на пода, където го беше изпуснал, и бързо излезе от жилището. Взе асансьора до мазето, намери задната врата близо до контейнера за отпадъчна хартия и бързо се измъкна и тесния пасаж между сградите.

Каква каша. Беше го страх да се качи на метрото, без да е сигурен как изглежда, затова махна на такси. Смъкна се на седалката зад шофьора и му каза да кара към Централната гара. Сърцето му блъскаше, но не от напрежение. Беше ужасно ядосан. Това момиче беше беля. Дори клиентът да не иска да плати за нея, щеше да ѝ види сметката. Мамка му. Очите му още горяха като посолени рани.

Дени отвори вратата към приземния етаж и огледа фойето за хора. Нямаше никого. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, тя дишаше на пресекулки. Прекоси фойето и излезе през входната врата на улицата. Видя паркираната на втора линия пред сградата патрулка. Съучастник на убиеца или истинско ченге? А може би самите полицаи са

убийците? Тя слезе по стъпалата и пресече 88-а улица, престори се, че се чеше по бузата, за да скрие лицето си. Когато стигна ъгъла с „Бродуей“, стрелна поглед през рамо и видя, че патрулката още стои там и около нея няма никакво движение. Започна да брой. Едно, две, три... Опитваше се да крачи нормално, да запази спокойствие, докато се увери, че е извън полезрението на патрулката. След това се затича.

* * *

Синди Джексън изчака да остане последна на излизане от страничния параклис до главния храм „Света Троица“ в Хакенсак, където току-що беше свършила обедната панихида за съпруга ѝ Рей. Не изчакваше, защото се чувстваше особено пълна със Светия Дух или разкаяна, макар да беше занесла една от кутиите със сладки при олтара за подаване. Всъщност беше ядосана, както винаги ставаше на този ден. Беше гневна на Господ, защото ѝ беше отнел Рей. Не беше честно. И независимо как гледаше на случилото се, как се молеше, разговаряше с отец Алън, никога нямаше да бъде честно и тя никога нямаше да успее да го преодолее. Дори сега, когато Рей вече го нямаше и Бог беше единствената голяма опора в живота ѝ, Синди смяташе за редно да Му е малко ядосана през този единствен ден от годината, независимо дали това беше позволено на добрия католик, или не.

Тя се облегна на скамейката, като смяташе, че останалите ще решат, че се моли. Обаче размишляваше. Мислеше за Рей — едър жизнен човек на петдесет, не мъж, а мъжище. Бивш лаяв защитник на „Ню Йорк Джайънтс“, еднократен носител на Суперкупата за победа над „Бронкос“ през осемдесет и първа, който умря на зъболекарския стол от упойката, докато му вадеха мъдрец. *Каква ирония. И какво прахосничество.*

Имаше четири пораснали деца, мъж, който не се забъркваше в глупости, дори при гостуванията на „Джайънтс“ или след това като водещ на спортни предавания. Добре, не получи къщата от кафяв камък на Бруклинските хълмове, но какво от това? Беше тийнейджърската мечта на дъщерята на френско-канадски хлебар от Коби Хил в Бруклин. Тази мисъл я накара да се усмихне. Миризмата на тамян от панихидата стигна до ноздрите ѝ, а тишината в параклиса

я обгръщаше със спокойствие. Свали обувките с високи токове и отпусна краката си върху хладния гранитен под, както правеше някога като момиче в Коби Хил. Прониза я носталгия, която премина в тъга. Нейният баща също почина млад. И като най-голяма, тя трябваше да се включи и да помогне в отглеждането на Мери Клер и Бренда, докато майка ѝ въртеше хлебарницата. Не беше по-различно от заемането на мястото на Рей в отглеждането на техните деца. Беше направила всичко по силите си и единствената ѝ болка беше Джек с неговите проблеми с наркотиците и алкохола.

Синди се обърна и видя последните богомолци да си тръгват. Въздъхна и след това, като добра християнка, отправи признателността си към Божията милост за даровете, които бе получила в живота си, изправи се и тръгна да благодари на отец Ален.

След това на паркинга избърса няколко сълзи от очите си. Оцени външния си вид в огледалото — все още впечатляваше с фигурата си, макар да беше вече на петдесет и една. Тясното сако подчертаваше големия ѝ бюст, най-добрия ѝ атрибут, и тясната талия. Това я накара да си помисли, че Рей би се гордял с нея. Мисълта предизвика далечна тръпка при спомена как я прегръщаше и поставяше ръцете си върху гърдите ѝ — неговите магически ръце. Но тези дни бяха минало. Тя отвори вратата и се качи в кадилака.

* * *

Когато влезе във френската сладкарница на 38-а улица и „Бродуей“, Дени все още дишаше тежко, макар да беше спряла да тича още преди пет минути и стигна дотук със спокоен ход. Седна на една от масите в ъгъла на бистрото, но на първия ред, сгушена до бара с неговите редици от кранове. Вътре миришеше на изветряла бира, а подът лепнеше от нея. Но тук беше тъмно и мястото ѝ не се виждаше нито от витрината, нито от входната врата. Тя сложи ръцете си една върху друга на масата, без да е сигурна треперят ли или не, докато поръчваше зелен чай на келнерката и се опитваше да не изглежда така, сякаш току-що е оцеляла при опит за убийство. Този синеок мъж имаше пистолет, дълъг цял лакът, поне докато на цевта беше онова нещо, което трябва да е било заглушител. Егати заглушителя. Спомни

си шума, който вдигна, когато простреля Магуайър. Прозвуча както бомбичките, които като дете по-големият ѝ брат Джордж хвърляше в кофата за боклук на съседа, слагаше капака и гледаше как го изхвърлят на три метра височина. Ако не се беше сетила за лютивия спрей, сега щеше да е мъртва като Магуайър. И Господ да благослови тренъора Стивънс, че толкова държеше на двигателната култура по време на ежедневните тренировки по гимнастика в гимназията. Ако не бяха те, никога нямаше да може да изпълни това упражнение: да прескочи от място креслото, да се приземи и претърколи, за да избегне размаханите към нея ръце на убиеца.

Тя вдигна длани. Не трепереха, но още усещаше адреналина във вените си. Тази сутрин беше видяла как убиват човек, а малко по-късно едва не убиха и нея. Убиецът беше същият мъж, който дойде в апартамента ѝ, но този път преоблечен като полицаи. Как беше научил къде живее? Ченгетата ли му бяха казали? Дали *той* беше ченге? Дали полицаят, който седеше в патрулката пред нейния блок, беше истински или съучастник на убиеца? Трябваше да реши какво ще прави, но в момента отиването в полицията не ѝ се струваше правилно. Не и докато не разбере някои неща.

Кой беше наредил убийството на Магуайър? Кои бяха тези фалшиви агенти на ФБР? Какво ѝ беше предал Магуайър? Затова ли го убиха — за да не може да ѝ го даде? Изглеждаше логично. Кой би имал причина да убие Магуайър, а сега и нея? Дали убиецът я преследва, защото го беше видяла? Или защото неговите шефове знаеха какво притежава и искаха да си го върнат?

Съзнанието ѝ не беше достатъчно ясно дори за да се сети за най-важните въпроси, какво да кажем да намери отговорите им. Погледна колко часа показва блекбърито ѝ — поне не го беше забравила. 12:40. Погледна надолу, за да види как е облечена. Високи до коленете жокейски ботуши „Ралф Лорън“ — първата ѝ покупка с отстъпката за служители в предишната ѝ работа за „Поло“ — флагмана на модната компания. В тях бяха напъхани джинси, носеше риза и върху нея сако. В джоба си имаше само две кредитни карти, дебитната на нейната банка, малко дребни и шофьорската книжка. Всички бяха стегнати с ластик. Тя ги извади и преброи парите в брой. Трийсет и седем долара. *Повече от обикновено.* В другия джоб бяха ключовете ѝ, малко центове и балсам за устни.

Дойде келнерката с чая. Дени отпи, затвори очи и си пое дъх. След минута и нещо вече беше по-спокойна. *Добре. А сега мисли. Какво да правя?*

Първият приоритет беше Гейб. Франческа щеше да го доведе едва след края на прослушването му към шест. Обзе я ужас. *Това не може да стане.* Убиецът сигурно наблюдава апартамента. Ще трябва да се обади на Франческа да го доведе някъде другаде. Поне докато успее да реши какви ще са следващите ѝ стъпки. А полицията? Тя поклати глава. Не сега. Не и докато наоколо обикалят разни фалшиви агенти на ФБР, а някакъв тип в полицейска униформа се опитва да я убие.

Къде би могла да иде? Замисли се за Джеймс. Като се има предвид сегашното им положение, щеше да е подло да му се обади и да го помоли за помощ. Той, разбира се, щеше да я подслони, щеше да направи каквото може, за да ѝ помогне. Все още я обичаше — и точно това беше причината да не иска да се възползва от него. Освен ако не можеше да измисли нищо друго. *Боже мили.* Някакъв откачалник обикаля наоколо и се опитва да я убие. Джеймс ще я разбере. Няма защо да се прави на толкова добра.

Обаче по-важното беше да разбере какво става. Откъде да започне? Пъхна ръка в джоба на сакото и усети хладната повърхност на флашката. Ако успее да се добере до компютър, може да види какво има в нея и да намери някои отговори. Магуайър вероятно беше убит заради това. Когато разбере какво има на флашката, ще стане ясно кой не иска това да се разкрива.

Сети се за Джон Маклоски — приятеля на Магуайър, който го бе запознал с Дени. Човекът, който разобличи своя работодател. И запозна приятеля си с жената, която му помогна да разгласи своята история. Нямаше нужда да си пада по теорията за конспирацията, за да събере две и две. Магуайър се беше опитал да разобличи своята компания, но те го изпревариха и му запушиха устата. Но дали беше възможно „Фарма Интернешънъл“, една от най-големите фармацевтични компании в света, да поръча убийството на свой служител само за да му попречи да разкрие някаква тайна? Знаеше, че повечето от нейните приятели, които приемаха за истина всички смахнати теории за заговори в интернет, щяха да го повярват. Обаче тя не беше толкова сигурна.

На телевизора, който беше закачен над бара, се видя кадър от входа към кабинета на доктор О. Тя се приближи, за да може да чува. Водещият разказваше за поредица странни събития в Горен Уест Сайд. Всичко започнало с убийството на доктор Робърт Магуайър, биолог във „Фарма Интернешънъл“, в сградата, където се помещавал кабинетът на доктор Юри Орловски на 79-а улица и „Бродуей“, в девет сутринта. А след няколко часа само на няколко преки от това местопрестъпление, на 88-а улица между „Бродуей“ и „Амстердам“, в апартамента на Дени Норт, служителка на доктор Орловски, която станала свидетелка на първото убийство, бил убит полицай.

На екрана се появи снимка на младото ченге. Това не беше типът, който се вмъкна в апартамента ѝ. *Мамка му, какво става?* Водещият продължи. Полицията издирва госпожица Норт — в този момент Дени почувства пристъп на паника, когато на екрана изскочи собствената ѝ снимка — като възможен свидетел по случая.

Тя сведе глава, за да скрие лицето си от бармана. Върна се при своята маса, остави три долара на плота, обърна се и излезе от заведението. Не знаеше къде отива, но беше сигурна, че не в полицията. Знаеше какво означава „възможен свидетел“. И като се има предвид случилото се, не беше за учудване, че я представят като човек, забъркан в убийството на полицая и може би дори на Магуайър. Усещаше погледите на хората по улицата. Извади мобилния си телефон и натисна копчето за бързо набиране на майка си.

3.

Дени крачеше надолу по „Бродуей“, притиснала блекбърито до ухото си, а в стомаха си усещаше възел. Мускулите ѝ трепереха и ги чувстваше слаби след няколкократните пристъпи на адреналин през деня. Обикновено ароматите на етническата кухня от магазинчетата източно от 100-та улица, звуците на латино музика и скороговорките на испански от групички, застанали на улицата, ѝ действаха успокоително, когато беше разстроена. Сега направо я задушаваша. Майка ѝ вдигна още при първото позвъняване.

— Скъпа, толкова се радвам, че се обади. Току-що се прибрах от помена на татко ти. Беше толкова хубаво и си мислех за всички вас, деца...

— Мамо, нямам време за разговори. Изпаднах в затруднение и имам нужда от помощта ти. — Дени продължаваше да върви по „Бродуей“, притиснала с буза телефона и скръстила ръце на гърдите си, сякаш искаше да се опре на нещо.

Майка ѝ замълча.

— Какво не е наред?

— Твърде сложно е. После ще ти обясня.

Направо не е за вярване. Последното, от което имаше нужда сега, беше дващестминутен разговор по телефона с мама, за да ѝ разкаже всичко, което само щеше да я разтревожи, без нещо да се промени.

— Боже мили, какво се е случило? Звучиш ужасно.

— По-късно ще ти обясня, но в момента наистина имам нужда от помощта ти.

Майка ѝ отново направи пауза, сякаш обмисляше как да измъкне историята от Дени, преди да бръкне в торбата с обичайните съвети. Съветите бяха добри, но точно сега Дени имаше нужда тя да се оправи с Гейб и после да измисли какво да прави по-нататък.

— Добре ли си? — попита майка ѝ.

— Да. Можеш ли да дойдеш в града и да вземеш Гейб?

— А *той* добре ли е?

— Да, обаче искам да го заведаш на безопасно място.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти обясня по-късно.

— По-късно? В опасност ли е?

— Не съм сигурна.

— Тогава за какво е всичко...

— Мамо, имам нужда от помощта ти.

Тогава майка ѝ с онзи глас — „загаси този телевизор и седни да си пишеш домашните“ — изкряка:

— Дениъл Териса Джексън, говориш с майка си! Кажи ми какво, за бога, става?

Дени почувства да я промушва силна болка. Забави крачки, закри с ръка устата си и каза в телефона:

— Сутринта в офиса ми беше убит човек...

— Мили боже...

— Точно пред мен. — Дени чу гласа си да потреперва, когато продължи. — Прекарах часове с полицаите... — Във въображението си видя как убиецът в полицейска униформа успява да влезе в апартамента ѝ. — И ми трябва време, за да се оправя. Няма да си бъда вкъщи, когато Гейб се прибере. Можеш ли ти да го вземеш?

— Разбира се.

— Не искам да му казваш. Страхувам се да не се разстрои.

— Добре. В момента на училище ли е?

— Да, в „Мърсър“. Обаче Франческа ще го вземе в три и ще го заведе на прослушване. Може ли вместо това ти да го вземеш от училище и да го заведаш вкъщи в Ню Джърси?

Дени имаше чувството, че чува как мислите се блъскат в главата на майка ѝ. Вече очакваше неизбежното.

— Не мога да разбера. Защо да не отиде на прослушването? И защо да го водя в Ню Джърси? И какво искаше да кажеш с „безопасно място“?

— Мамо, уплашена съм. — Дени почувства ужас и отчаяние от мисълта, че убиецът може да подгони Синди и Гейб. Не би било особено трудно да проследи Гейб до къщата на майка ѝ в Хакенсак. По-добре би било да отидат в крайезерната им вила в Пенсилвания.

— Би било по-добре, ако можеш да го заведаш на езерото през почивните дни и да не казваш никому къде отиваш.

— Дени, в какви неприятности си се забъркала? Да не си в опасност?

Защо никога не може да ѝ се измъкне?

— Не съм сигурна.

— Не си сигурна дали имаш неприятности, но искаш да заведе Гейб на вилата, където ще бъде в безопасност?

— Мамо, не искам да се тревожиш.

— Аз съм твоя майка. Това ми е работата. Каж ми, защото така само си губим времето.

Вратът на Дени започна да се схваща от притискане на телефона с буза в рамото. Тя го изправи и изпъна, за да го раздвижи.

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

А майка ѝ отговори страшно сериозно:

— Опитай.

Победена, Дени въздъхна дълбоко.

— Убиецът... — Едва успя да се насили да произнесе думата. — ... който застреля мъжа в офиса ми, преди около час дойде в моя апартамент. Опита се да ме убие, но аз успях да избягам.

От другата страна на линията се възцари мълчание.

Дени продължи:

— Мисля си, че може да е ченге. Поне беше облечен като полицай, но по новините видях, че в апартамента ми бил убит друг полицай...

— Върви в полицията.

— ... а по новините казаха, че полицията ме търси „като възможен свидетел“.

— Отивай в полицията. Веднага.

— Няма да ходя в полицията, докато не разбера, че е безопасно. Не знам дали този убиец не е някое ченге престъпник и дали не е намесена самата полиция...

— Дени, за бога...

— ... имаше и едни подозрителни типове, които се появиха в офиса, преди да дойдат ченгетата, и се представиха за агенти на ФБР. Тръгнаха си, когато дойдоха ченгетата, а те нищо не знаеха за тях. Става нещо наистина ужасно.

— В какво си се забъркала?

— Нямам представа. Това е проблемът. Обаче трябва да съм сигурна, че Гейб е в безопасност. И когато разбере какво става, ще мога да отида в полицията.

— Кой е човекът, който беше убит?

— Учен от една от големите фармацевтични компании. Щях да взема интервю от него за следващия ми документален филм. Той е приятел на разобличителя Джон Маклоски, с когото преди няколко месеца направих интервю. Мисля, че този човек също искаше да разобличи своя работодател. — Дени успя да не спомене флашката, която ѝ беше дал.

— Това направо не е за вярване.

— Знам. Затова не исках да ти казвам. Не исках да те тревожа.

— Ако ти не се обадиш на полицията, аз ще го направя.

В главата на Дени проблесна картината как убиецът хваща Гейб за косата и го повлича...

— Мамо, мамо, моля те, недей. Това може да изложи Гейб и мен на по-голяма опасност.

Това сякаш я накара да спре. След малко майка ѝ каза:

— Първо най-важното. Идвам да взема Гейб.

— И ще го заведеш на езерото?

— Да, ще го заведе на езерото — отговори тя. След това продължи с онзи свой специфичен глас: — След това ще помисля какво да направя за теб, Дениъл.

— Мамо, много ти благодаря — каза Дени, но майка ѝ вече беше затворила.

* * *

Разговорът с майка ѝ беше минал по-добре, отколкото очакваше, осъзна Дени. И то след мъчителни десет минути, през които си казваше колко зле беше протекъл. Сега се присмя сама на себе си. Майка ѝ имаше внушително присъствие. Дори докато баща ѝ беше жив, тя се грижеше за финансите, плащаше сметките, въртеше къщата, планираше почивките, съставяше менюто — всъщност за цялата седмица, възлагаше на нея и нейните брат и сестра ежедневните задължения и им раздаваше джобните. Обикновено Дени подходеше

към всеки проблем с „Какво би направила мама?“, често ѝ звънеше, за да излива пред нея стреса си, а после очакваше да получи нейните съвети. Както и днес. Как бе могла да си помисли, че ще ѝ разкаже само половината от историята и тя ще се съгласи на това... Да, отиването в полицията беше най-логичният съвет, но майка ѝ не беше поглеждала в лицето онзи синеок тип с белези от акне, който небрежно си проверяваше пистолета, докато Дени крещеше за помощ, а след това се приготви да го насочи срещу нея. Мъжът в полицейска униформа. Или бе ченге, или се беше маскирал като полицай. Обаче дали убийците, маскирани като полицаи, разполагаха с паркирани отвън патрулки, в които ги очаква техният партньор?

Бавно мина полицейска кола. Тя свърна от улицата, прикривайки лицето си с ръка, защото веднага си представи как снимката ѝ от телевизията сега грее по стотици дигитални дисплеи в патрулките на нюйоркската полиция. Приглади дългата до раменете ѝ пясъчноруса коса в конска опашка и я стегна с ластиче. Не беше кой знае каква промяна, но засега трябваше да се задоволи с толкова.

Опипа флашката в джоба на самото. *Джон Маклоски*. Може би той знаеше някои от отговорите. Погледна часовника си. Не беше минало много време, откакто видя снимката си на телевизионния екран, обаче знаеше от онези глупави кримки, които Джеймс гледаше, че полицията може да проследява мобилните телефони на хората. Беше опасно да използва отново своя. Знаеше адреса на Маклоски, затова взе автобус до Горен Ийст Сайд.

В жилищната сграда на 86-а улица и 2-ро авеню, портиерката му звънна горе.

— Кой да му кажа, че го търси? — попита жената.

— Дени Норт.

* * *

Гроувър Медсън седеше в кабинета си и чакаше. Главните изпълнителни директори на компаниите, които влизаха в първата стотица на списание „Форбс“, хора, които печелеха по двайсет милиона долара годишно и на това отгоре получаваха по двеста и петдесет хилядарки за лекция пред себеподобни арогантни

инвестиционни банкери по време на ежегодната конференция на съответната фирма в някой курорт, не чакаха никого. Затова Медсън беше ядосан. Но ето го седнал, стиснал телефон за осем долара с предплатена симкарта, да чака изпълнителя да му се обади.

— Стига глупости! — каза той на Екзейвиър преди час, щом научи, че онзи е изпуснал момичето в собствения му апартамент. — Искам да се оправя лично. — Телефонът с предплатена симкарта, напълно анонимен, беше пристигнал половин час по-късно по куриер.

Най-сетне той звънна.

— Какво стана? — попита Медсън.

— Не ти трябва да знаеш, защото и за двама ни е по-добре — отговори изпълнителят. — Всичко е под контрол.

— Но не достатъчен — вметна Медсън и замълча, очаквайки някаква реакция, обаче такава не последва. Той продължи: — Сега как ще намериш момичето?

— Не казах ли току-що, че ще се оправя?

— Това не е достатъчно добър отговор. Искам да включа екип в работата.

Мъжът се изсмя. Изсмя се в лицето му! На него — Гроувър Медсън.

— Екип? Мислиш, че разполагам с някакъв шибан екип?

Медсън помисли малко, защото не беше очаквал подобен отговор.

— Искаш да кажеш, че не разполагаш с подкрепление?

Мъжът отново се изсмя.

— Успокой се. Няма да получа останалата част от хонорара си, ако не ти доставя комплекта.

— Ако си сам, това никога няма да стане. Искам да включа екип, и то бързо.

— Аз работя сам. Ако искаш екип — организирай си свой. Дори нещо повече, умнико, събери си екип и ми пусни информацията, която изкопаете, защото искам завинаги да разкарам тази малка уличница.

Медсън помисли малко, преди да отговори. Това въобще не се развиваше по план.

— Щом не мога да разчитам на теб, ще трябва сам да се организирам.

— Прекрасно, а аз ще свърша с момата безплатно. — След това мъжът затвори.

Ха, това копеле наистина му затвори. На него — Гроувър Медсън, главен изпълнителен директор на „Фарма Интернешънъл“. Не можеше да повярва. Не беше за чудене, че Екзейвиър винаги действаше като посредник. Обаче, от друга страна, той твърдеше, че това копеле е от най-добрите. Той беше изпълнил последните му поръчки. Медсън винаги си беше мислил, че професионалните убийци са хладнокръвни. Подобно на професионалистите, с които той си имаше работа. Ако сключваш сделка за сливане, зад гърба ти е екип от половин дузина инвестиционни банкери и адвокати, които ти лижат задника в продължение на два-три месеца или колкото дълго е нужно. Наемаха и цели легиони търтеи да съставят паметни бележки и документи, в които подробно рисуваха всичко: биографиите на членовете на управителния съвет на компанията мишена, корпоративните им връзки и останалите подобни глупости. Частните детективи, които наемаше, разравяха мръсотията. Любовници, бивши съпруги, молби за развод. Дребни простъпки и полицейски досиета. Дори кредитите и училищните и полицейските досиета на техните деца — всичко, което се намираше в публичната сфера. Това се оказваше много полезно в ендшпила. Удари под пояса по време на финалните преговори.

Медсън се изправи и прекоси осемте метра до личната си тоалетна. Изпика се продължително, после се изправи пред умивалника. Днес носеше един от костюмите си марка „Дънхил“ — двуредно сако, все още закопчано, връхчето на бялата кърпичка спретнато стърчеше от малкото джобче. Пристегна вратовръзката си и намести възела. В офиса винаги се носеше с официалността и достойнството на главнокомандващ, като почти никога не разкопчаваше сакото, да не говорим за сваляне. Нямахше нищо общо с онези, които навиваха ръкави като бачкаторите. Никакви питиета или вечери със старшите служители. Командващият трябваше да бъде само такъв, а не приятелче на своите подчинени. Погледна в кестенявите си очи в огледалото. Яснота. Целеустременост. На петдесет и пет челюстта му още беше стегната и твърда — нямаше и капка от тлъстините, които хора на неговите години започваха да трупат. Белите косми на слепоочията в тъмнокестенявата му коса бяха тъкмо толкова,

колкото да внушават проникателността на натрупаната мъдрост, а не че е преминал вече върха на своите сили.

Изми ръце и тръгна към вратата на тоалетната, като пътем ги бършеше. Влезе в кабинета си. Стените бяха покрити с негови снимки на първите страници на „Уолстрийт Джърнъл“, „Ню Йорк Таймс“, „Файненшъл Таймс“, кориците на „Тайм“, „Нюзуик“, „Бизнесуик“, „Форчън“ и „Форбс“. Хуманитарната му награда от Световната здравна организация за работата му върху програмата за ваксинация срещу дребна шарка в Африка беше сложена на видно място в центъра между снимките от заглавните страници. Фотографии как се ръкува с най-различни бележити световни личности стояха на бюфета, масичката му за кафе и масите, разположени около дивана и креслата в зоната за съвещания в кабинета: кмета Блумбърг, кандидат-президента Ромни, а преди него президентите Буш и Обама. Сенатор Чък Шумър, с когото бяха на „ти“. Той беше голям човек в един огромен свят. Върна се обратно да хвърли кърпата в кошчето. Погледна отново лицето си в огледалото и осъзна, че се поти. Шибаният капут, изпълнителят, се беше отнесъл с неуважение към него, разтърси го и сега мисълта. Изпитваше усещането, че трябва да измие вонята на поражението от тялото си. Написка лицето си с вода и се подсуши.

Какъв му беше проблемът на този изпълнител? Кой е той? Бивш морски тюлен? От специалните части? Или просто някой боклук, обучен как да убива? Защо не можеше да уважи желанията на Медсън като негов клиент? Как ще събере екипите, които Медсън винаги използваше за корпоративните си сделки?

Как би могъл да се справи, ако работеше върху сделка? Щеше да използва Стив Стайлс, своя главен помощник. Набра номера и след пет минути Стайлс се озова в кабинета му. Изглеждаше ужасно, когато влезе. Задъхан, лицето зачервено, несмутимото му спокойствие на главен финансов директор нарушено.

— Току-що ми се обади Норман от „Човешки ресурси“ — изстреля Стайлс. — Един от нашите изследователи бил убит тази сутрин в Ню Йорк. — Тръшна се тежко в едно от креслата пред бюрото на Медсън. — Един от нашите!

— Знам! — отговори Медсън и изду устни за по-голямо въздействие. Стана и отиде да затвори вратата на кабинета, опитвайки

се да извлече възможно най-много драматизъм. — Знам всичко за станалото. И не само това — мисля, че някой от индустрията го е убил.

Предизвика реакцията, която искаше. Стайлс издиша шумно, след това разсеяно започва да опипва възела на вратовръзката си.

— Магуайър работеше върху ваксини, за някои от които в сътрудничество с други играчи от фармацевцията. Приятелят на Магуайър, Маклоски, е онзи тип, който разобличи „Келердорн“ за тяхното болкоуспокояващо „Мириъд“. Болтън от „Изследвания и развитие“ забелязал, че Магуайър започнал да се държи все потчуждено, дори странно. Мислим, че тази сутрин е стискал нещо подобно на динамит в потната си ръчичка, готов да го даде на някакво момиче, току-що спечелило наградата на фестивала „Трайбека“ за документален филм. Някакви глупости за това как лекарствата на фармацевтичните компании въздействали на нашите деца. Това е същото момиче, което е взело интервюто от Маклоски, разобличил „Мириъд“.

Погледът на Стайлс възвърна малко от счетоводителското си самообладание, сякаш оглеждаше листа с баланса, който му е дал Медсън за преглед.

— Как си научил това?

— Нали ти казах — чрез Болтън от „Изследвания и развитие“.

Стайлс не изглеждаше убеден. Започна да оглежда Медсън, сякаш е колонка числа. Втораченият му празен поглед се беше върнал. На Медсън му се стори, че се готви да попита: „Как, по дяволите, е успял да научи всичко това?“, но вместо това каза:

— Изглежда Магуайър е имал нещо, което ще навреди на бранша.

— Не знаем какво е имал, ако изобщо се е докопал до нещо, дали е било измислено, фалшифицирано или истинско. Обаче, изглежда, някой го е сметнал за истинско и заради това е поръчал да го убият. А сега май е у момичето.

— Мисля, че знам накъде отива работата.

— Прав си. Искам да организирам команден център. Пълен екип от нужните специалисти, в този случай с подчертано внимание към детективите, които използваш за преглед и оценка на активите преди сделка. Имаме голяма нужда от крака, които да трамбоват по

тротоарите. Както и от координация с нюйоркската полиция и всякакви други полицейски служби, които са замесени.

Стайлс клатеше учудено глава.

— Това е лудост. И за какво ни е да я намираме? Къде може да е?

— Не знаем. Обаче полицията смята, че в своя апартамент е убила ченге, което отишло да вземе нещо няколко часа след убийството на Магуайър. Не могат да я намерят и я смятат за бегълка.

— Тогава остави на ченгетата да я намерят.

— Какво ще стане с данните на Магуайър, ако я пипнат? Или какво ще стане с нея и данните, ако онзи, който гръмна Магуайър, я намери пръв и убие и нея? Или ако ченгетата постъпят с нея така, както постъпват с убийците на полицаи?

— Направо не мога да повярвам, че водим този разговор — въздъхна Стайлс. — Обаче, ако някой от бранша е гръмнал Магуайър, за да попречи данните да станат известни, и убие и нея, ще се погрижи данните да бъдат унищожени.

— Откъде можем да знаем кой е убил Магуайър? Може и да не е бил човек от бранша. Просто изказах предположение. Не знам повече от теб. А може и да е било, за да се отмъкнат данните и да се публикуват. Обаче знам едно: изслушването другата седмица пред сенатския комитет за ваксините може да се окаже съдбоносно за фармацевтичната индустрия. Помисли за цялата шумотевица за отмяна на имунитета, който Конгресът ни осигури за защита от съдебни процеси заради увредени деца от Националната програма за имунизация. Ако сега изскочат някакви кофти данни, независимо дали фалшифицирани или не, за бранша? Ако Конгресът ни лиши от имунитета и адвокатите на ищците докопат тази информация, каквато и да е тя, ще ни се стоварят процеси, пред които онези срещу тютюневите концерни ще ни се сторят детска играчка.

Стайлс помълча известно време, след това каза:

— Има нещо гнило. Един от нашите, един от нашите хора е убит днес, а ние си говорим как да си пъхнем носовете в работата на полицията заради собствените ни браншови интереси. Трябва да оставим ченгетата да намерят момичето и данните, ако изобщо съществуват, и едва след това да решим какво означава това. Останалото не е наша работа.

Медсън се надигна от мястото си и си пое дълбоко дъх с ахване.

— Не е наша работа?! — изкрещя той. — Как да не е наша работа? Един от нашите изследователи открива проучвания, които е правил с нашите пари за изследвания и развитие или с тези на някой от нашите партньори и които, дори да са куп лъжи, могат да съсипят нашата индустрия. После ги дава на някаква заблудена кучка от онези, дето си падат да помагат на хората, а тя ще ги използва, за да спечели „Оскар“? И ти казваш, че не е наша работа? Аз съм главният изпълнителен директор на тази компания и на мен е поверена нейната защита, защитата на нейните служители, на клиентите и акционерите от безотговорните действия на нечестен служител. А ти си главният финансов директор и аз ти заповядвам да събереш екип и да намериш шибаната кучка! Разбрано?

Стайлс стана.

— Разбрано. — Той закрачи към вратата, но след малко се спря и се обърна с лице към Медсън. — Разбрано, но това не ми харесва. А според скромния ми опит ченгетата също не харесват, когато група частни детективи си пъхат носовете в тяхната работа, дори да им кажем, че само се опитваме да помогнем.

— Тогава не им казвай.

Стайлс не отговори, а просто се обърна и излезе през вратата.

Какво шибано положение. Не беше сигурен дали Стайлс му е повярвал, но знаеше, че ще организира екипа и това щеше да е неговият приоритет. Обаче се опъна повече от обичайното. Въпреки това никой освен може би ФБР не можеше да свърши по-добра работа за съставянето на екип, който да открие кучката. Мамка му, вероятно половината от частните детективи, които използваше, бяха бивши ченгета или агенти на ФБР, които работеха почасово и не се интересуваха от нищо друго, освен да си вземат парите.

Медсън осъзна, че кърши ръце. Сега вече не ставаше дума само за приходите през следващото тримесечие. Ако някое от убийствата бъде проследено обратно до него — свършено беше с него. Още по-лошо: ако това момиче разполагаше с онова, което той смяташе, че е у нея, усилията на целия му живот можеха да се изпарят в нищото. Причината да влезе във фармацевтичната индустрия след медицинското училище бе, че нямаше намерение да се присвива като някой селски лекар. Да, печелеше купища пари в частния бизнес, това бе ясно, но не беше в това въпросът. Призна пред себе си, че

първопричината да влезе във фармацевтичния бранш, беше да унищожи цяло поколение болести, грандоманска идея, която хранеше, когато беше на двайсет и няколко. Но това вече не беше важно. Обаче оттогава в живота му всичко се нареждаше прекрасно. Взеха го във „Фарма Интернешънъл“ — най-големия производител на ваксини в света. И сега той беше начело на фирмата. Може би сега най-важното беше да спечели. Не беше сигурен, но определено не беше време за психологически анализи. Беше сигурен само в едно: няма да позволи на някаква режисьорка да му отнеме граденото цял живот. Заедно с неговата дясна ръка Стив Стайлс начело на случващото се нямаше да мине много време, преди да се оправи с Магуайър и неговата глупава кауза. Стрелна поглед към предплатения телефон на бюрото. Щом Стайлс я намери, изпълнителят ще се погрижи за нея и данните завинаги ще изчезнат.

* * *

Когато Дени стигна апартамента на Джон Маклоски, за пръв път от сутринта, когато заведе Гейб на училище, изпита някакво чувство на покой. След като видя Магуайър да умира пред очите ѝ, след измъкването на косъм от апартамента и спора с майка си какво да прави от тук нататък, най-сетне се бе озовала в компанията на приятел. Маклоски беше изтънчен мъж в началото на шейсетте, висок и слаб, със сивееща коса и държане на университетски професор. Очите му проблеснаха, когато я поздрави с ръкостискане. Апартаментът му беше малък, скромно обзаведен, а на всяка хоризонтална повърхност имаше струпани книги и списания. Тя си спомни удобното тапицираното кресло, в което седеше, докато го интервюираше в неговата всекидневна, и той я поведе към него.

— Джон, благодаря, че ме прие. Съжалявам, че не се обадих предварително, но смятам, че си чул новината за Дейвид Магуайър.

— Да, истинско нещастие. Разбрах, че е бил точно пред теб. Гледах по новините.

Вратът на Дени изтръпна, когато му разказа за станалото. Запита се дали някога ще реагира по друг начин.

— Беше ужасно. Не мисля, че някога ще го забравя. Но не знам дали си чул какво се случи след това?

Маклоски поклати глава. Дени си помисли, че изглежда по-тих от обикновено, дори някак предпазлив.

— Когато полицията свърши с разпита ми, се прибрах у дома. Едно ченге — може да е било истинско или не — влезе в апартамента ми и се опита да ме убие. Успях да избягам. После по новините видях, че в жилището ми е убит друг полицай.

Маклоски слушаше мълчаливо.

Дени се чудеше как да спомене за флашката, когато, неочаквано и за самата себе си, избълва на един дъх:

— Точно преди онзи тип да го застреля, Магуайър ми даде нещо. — Тя извади флашката от джоба на самото си.

Маклоски изви глава назад и стисна подлакътника на дивана с видимо притеснение.

— Моля те, не го прави — каза той.

— Какво? Защо не?

— Защото си в опасност.

— Няма майтап. Преди да се опита да ме застреля, онзи тип в апартамента ми попита: „Къде е?“. Сигурно е имал предвид съдържачото се в тази флашка. Сега ченгетата също са ме погнали, защото си мислят, че съм забъркана в убийството на техния колега у дома. Може би дори с убийството на самия Магуайър.

— Това вероятно е нагласено — отбеляза Маклоски.

Дени изпита някакво неприятно усещане в гърдите си.

— Дойдох тук, за да ми помогнеш да видя на твоя компютър какво има в тази флашка. Може да ми помогнеш и в тълкуването.

— Не мисля, че мога да ти бъда от полза.

— Какво?

— Дейвид и аз бяхме приятели от години. Знаех, че работи върху нещо, събираше данни, които „Фарма Интернешънъл“ едва ли е искала да видят бял свят. Фактът, че се е свързал с теб и е донесъл флашката, означава, че е попаднал на нещо взривоопасно. Ние сме в навечерието на сенатското изслушване за безопасността на ваксините на фармацевтичната индустрия. Изборът на Дейвид кога да дойде при теб не е бил случаен.

— Тогава ми помогни да публикуваме онова, което е в тази флашка. Ти беше в същото положение, когато разобличи „Келердорн“.

Маклоски се наведе към нея.

— Не, не бях. Получих информацията за сърдечните пристъпи, които „Мириъд“ предизвиква, и разкрих опита на компанията да ги прикрие, преди „Келердорн“ да успее да ме докопа. Затова бях в безопасност. Обаче Дейв се провали. Те го докопаха преди това. По същия начин щяха да премахнат и мен, стига да бяха имали възможност. След като стане обществено достояние, не могат да те убият, защото няма да им донесе нищо добро. Обаче преди това всичко е разрешено.

Той няма да ми помогне. Дени изпита някаква слабост в крайниците си.

— Не разбирам.

— Искам да кажа, че не мога да ти помогна. Дейвид не успя. И сега, каквото и да е намерил, каквото и да ти е дал, е радиоактивно.

Тя почувства пристъп на гняв. Искаш да кажеш, че няма да ми помогнеш.

— Ти предаваш каузата.

Маклоски вдигна рамене.

— Твоята кауза не е моя. Каузата на Дейвид също не е моя. С „Мириъд“ научих нещо, което трябваше да разкрия, стига да мога да го направя, без да ме убият. Няма да се оставя да ми видят сметката за нещо, за което нищо не знам. Не мога да ти помогна и ако знаеш кое е добре за теб, ще забравиш за онова, което е на флашката.

— Не мога да повярвам на ушите си. Ти си човекът, който се свърза с мен, за да направя обществено достояние неговата история чрез „Кръстоносец“. Ти вярваше в нея. Вярваше в каузата, не просто в това, което разказа за „Мириъд“, а в каузата.

Маклоски я гледаше с каменно лице.

Дени продължи:

— Каузата, в която всички ние сме съюзници срещу онези копелета, които искат да ни причинят зло. Да отнемат здравето на нашите деца. Да ни отнемат психическото здраве. Да ни отнемат правото да избираме. Да ни лишат от способността всяка сутрин да се събуждаме с ясна глава, независимо дали е объркана или измъчена от безсъние или от липсата на самочувствие. Въпреки това ясна глава, а

не замъглена от химикали. И в никакъв случай дрогирана с правителствен мандат, в който не вярваме.

— Хайде, Дени, не можем да променим всичко.

— Така ли? Значи смяташ, че разобличението ти на „Мириъд“ не е променило нищо? Че интервюто ти в „Кръстоносец“ не е отворило очите на хората за риска от тези чудотворни лекарства? Не смяташ, че си дал на хората мярка, която да използват за оценяване на други лекарства? Да мислят, преди да приемат рецептите на своите лекари и психиатри?

Маклоски седеше неподвижно и сковано, сякаш Дени го беше взела на мушка и той се страхуваше, че ще дръпне спусъка.

— Значи си решил да скръстиш ръце и нищо да не правиш? Готов си да позволиш на нещо, което може би е десет пъти по-важно от „Мириъд“, да изчезне и да загине, защото си твърде уплашен да се намесиш? — Тя се наведе към него, за да подчертае следващите си думи. — Не мога да повярвам.

Маклоски се дръпна назад.

— Няма да умра за нещо, в което не вярвам!

— Джон, какво става с теб? Заплаши ли те някой?

— Дейвид каза, че е открил нещо голямо, но били по петите му.

— Каза ли какво точно? — попита Дени.

Маклоски гледаше някъде в пространството, умът му очевидно отсъстваше.

— Джон? — Дени беше стиснала юмруци толкова силно, че едва сега осъзна, че флашката се връзва в плътта на дланта ѝ.

Маклоски стана.

— Мисля, че сега трябва да си вървиш. Дени, аз не мога да ти помогна.

Сърцето ѝ се сви. Не можеше да гледа Маклоски в очите. И това беше човекът, който защити своята истина и разкри всичко, рискува всичко, а сега се свиваше като страхливец. Доплака ѝ се.

В този момент Маклоски заговори с тих глас — такъв, какъвто го помнеше отпреди:

— Дени, съжалявам, но аз си имам свои проблеми. Ако искаш да знаеш, откакто излязох пред обществеността с данните за „Мириъд“, не съм престанал да се озъртам през рамо. Спомняш ли си за онзи от „Уикилийкс“? Джулиан Асандж? Не успяха да го пипнат, но го

дискредитираха с някакви глупави обвинения за изнасилване. Ще те докопат независимо как. Всеки ден очаквам по новините да чуя, че съм измамник или опипвам малки момченца. Ще ми се никога да не бях чувал за „Мириъд“.

Дени се почувства предадена. Преглътна сълзите си и ѝ се щеше да може отново да изпита гняв срещу Маклоски, но усещаше само огромно безсилие. *И сега какво?*

Тя излезе от сградата, в която живееше той, и пое на запад по 82-ра улица, без да знае къде отива. И то точно Маклоски! Беше се свил в ембрионална поза, издърпал завивките над главата и вдигнал ръце. Който стоеше зад убийството на Магуайър печелеше. Видя лицето на убиеца — ухилен ѝ се подиграваше. Това я накара да потрепери, после я обхвана гняв. Стисна юмруци, скръцна със зъби. *Проклет да си, изрод такъв!* Може и да бяха смачкали Маклоски, но тя се закле, че с нея това никога няма да се случи. *Проклети да са!*

4.

След като Старк приключи разговора с клиента, пак се зае с очите си. Щом се зърна в огледалото, отново му се прииска да намери малката кучка. Очите му бяха червени и подути; разбира се, в никакъв случай не бяха толкова зле, както след трите години „разпити“ от ливанците, но все пак приличаха на отворени рани. Щеше да носи слънчеви очила, макар да не му бяха нужни, за частична маскировка. Трябваше така или иначе да промени външния си вид, след като хората го бяха видели в офиса, където елиминира Магуайър. Разбира се, и момичето беше видяло русата му къдрава коса. Ще се наложи да си обръсне главата.

Старк без бързане се зае да си промива очите с физиологическия разтвор, който бе купил от аптеката на една пряка от жилището си. Така му остана време да помисли. Какъв задник беше клиентът. Очевидно някакъв тъп богаташ, свикнал да нарежда на хората какво да правят. Един от онези типове, които се наслаждават да гледат как хорицата се посират, докато те лаят заповедите си. Никога нищо добро не се е получавало при пряк разговор с клиент, но в този случай Екзейвиър каза, че клиентът ще си намери друг изпълнител, ако не говори с него. Но в крайна сметка от разговора май беше изскочило нещо хубаво. Този тип щеше да пусне свой екип по дирите на момичето. Всяка информация, която би открил, щеше да стигне до Старк. Това означаваше по-малко препускане из Ню Йорк в преследване и икономия на собствени ресурси, за да я намери.

Колкото по-скоро свърши с това, толкова по-добре. Ако се разчуе, че е допуснал кучката да се изплъзне, ще му навреди. Откакто преди дванайсет години Старк бе започнал да работи на свободна практика, Екзейвиър беше неговият най-важен източник на проекти. Последното, което му трябваше, бе да изгуби неговото доверие.

Може би не трябваше толкова да се дърви на клиента. Следващия път, когато разговарят, ще успокои топката. Смекчаването на тона беше нещо, което научи, докато работеше за британците. Те

бяха такива помпозни глупаци, че му беше трудно да си държи езика зад зъбите, когато започна да работи за МИ5 в борбата срещу тероризма. Обаче след като няколко пъти им се озъби (не по-заядливо от оплакванията, които редовно отправяше срещу ръководещия го офицер от ЦРУ в Ливан), те му обясниха, че ако не си затваря устата, ще го уволнят. Всеки специалист в неговата област, освободен от толкова важна агенция като МИ5, би имал сериозни затруднения да изкарва пари на свободна практика. Затова се научи да говори мило.

Старк приключи с плакненето на очите и се зае със следващия приоритет: почисти и смаза рюгера. Нямаше повреди, но заглушителят беше изкривен. Зае се с телефона и уреди Данте да намери друг заглушител. Остави телефона и седна на онова, което минаваше за диван. Никой не би могъл да нарече хотелската стая пищна, но беше чиста, не прекалено вехта и годна за живеене. Можеше да си позволи нещо по-удобно, но за какво да се главоболи? Неговият живот беше такъв. Скромни хотели, в които можеш да влезеш с кървящ нос или рани от шрапнел по лицето, без да привлечеш прекалено внимание. Беше по-добра от повечето места, на които бе пребивавал, особено когато беше базиран отвъд океана. Много по-добра. Завръщането обратно у дома в Щатите го бе накарало да се замисли. Видя, че хората живеят добре. Хората, които имаха нормална работа и водеха обикновен живот. Неща, за които не си разрешаваше да се замисля много-много, защото иначе щеше да изгуби остротата си. Но не можеше да има съмнение, че тук животът е по-лесен, и това му харесваше. Само че никога вече нямаше да се върне в Ричмънд. Сега, когато беше вече на трийсет и осем, повечето хора биха казали, че е остарял за занаята, но той нямаше намерение да се отказва. Самостоятелните удари бяха начин да продължава, защото бяха по-лесни от работата като професионален войник, така че можеше да удължи кариерата си. Не беше спал в хималайка от бойскаут. В армията също не му се беше налагало. И друго: заплащането в сравнение с това на свободна практика беше жалко.

Достатъчно. Отвори ноутбука си, влезе в интернет и започна да проверява къде може да е момичето. Дори този кратък поглед, който хвърли на апартамента ѝ, бе достатъчен да разбере, че има дете. Тя няма да бъде толкова тъпа да се върне там или да позволи на детето да се върне, обаче ако успее да измисли къде може да е, например при

роднини наблизно, щеше да е някакво начало. Избърса очите си. Нямахше скоро да престанат да сълзят. Мамка му, ужасно пареха.

* * *

Дени продължи по 82-ра улица в западна посока. Когато стигна до Медисън авеню, осъзна къде отива: Парк авеню 638. Тя попи познатата гледка на гранитната арка около входната врата, зеления навес, който продължаваше и над тротоара. Беше необичайно по това време на следобеда Ейнджъл да не стои отстрани на въртящата се врата. Особено в пролетен ден с лек ветреца като днешния. Знаеше, че той обича движението по Парк авеню: такситата, които минаваха с надуты клаксони; среброкосите съседи, които разхождаха своите болонки и пудели; както и минувачите, които идваха да го зяпат като една от институциите на Парк авеню и се закачаха с него.

Дени бутна въртящата се врата от месинг и орех, влезе във фоайето и видя Ейнджъл зад бюрото на пиколото. Лицето му се разтегна в усмивка.

— Госпожице Дени — поздравя я той.

Стори й се, че топлината му изпълни сърцето й.

— Здравсти, Ейнджъл! Как си?

— Прекрасно, госпожице Дени. Радвам се да те видя. Нямахше те известно време.

— Да, може би твърде дълго.

След пет минути разговор с Ейнджъл за неговата съпруга и децата Дени се качи на асансьора. Испита вина, че това място я кара да се чувства напълно у дома. Стигнала горе, извади ключовете от джоба, отключи вратата и колебливо я отвори. Запита се дали след шест седмици ще забележи присъствието на друга жена и се зачуди как ли ще реагира, ако се окаже така. Затвори вратата зад себе си достатъчно шумно, за да може който е в апартамента да чуе. Или поне онзи или онези, които бяха на първия етаж на двуетажното жилище.

— Има ли някого? — извика тя.

Никакъв отговор. Влезе във фоайето и инстинктивно понечи да остави ключовете си на издадения плот, обаче дръпна ръката си и ги пъкна отново в джоба. Забеляза цветята във вазата: лилии от

Казабланка. Джеймс знаеше, че Дени ги обича. Вероятно бяха начин да остави вратата отворена за нея. Сега беше неин ред да се усмихне. Цветята бяха много трайни. Джеймс беше романтичен, но винаги практичен.

Чувствата я заляха. *Пет години*. Беше най-дългото време, прекарано с някой мъж. Пет години на смях, спорове, разнежване, плач, чукане и порастване... Тя се разплака. Отпусна се на килима, скри лице в дланите си и се разрида неудържимо. Раменете ѝ се тресяха, а риданията отекваха из апартамента. След десет минути вдигна глава и избърса лицето си. *О, Джеймс!* Нима плачеше за него? Или заради този ужасен ден? Изправи се, пое си дълбоко дъх и пое нагоре към стълбището.

Изкачи се до главната спалня и си взе горещ душ — имаше чувството, че го прави за пръв път. Хавлията ѝ още висеше на вратата на банята. Влезе в гардероба и намери спретнато подредени своите блузи, ризи, поли и джинси.

От тази гледка сърцето ѝ се сви. Животът, който имаше и все още можеше да има, но вече си беше отишъл. В този миг почувства как я залива чувство за вина.

Излезе от гардероба, отиде при леглото, вдигна телефона от нощното шкафче и набра номера.

— Шарлът, Дени се обажда. Той там ли е?

— Дени. — Гласът на помощничката на Джеймс се сниши до шепот. — Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Той е на среща на горния етаж в конферентната зала. Ще видя дали мога да се свържа с него.

— Не, моля те, недей. Кажи му, че съм се обаждала, и го помоли да ми звънне, щом се освободи.

— Цял ден се опитвахме да се свържем с теб. Видяхме снимката ти в новините. Колко страшно...

— Бях си изключила мобилния. — Изведнъж почувства пристъп на безпокойство. — Моля, кажи на Джеймс, че може да ме намери в апартамента.

Джеймс така и не се обади. След час направо се прибра. Дени чу ключа му в бравата. Вече се беше облякла и се втурна надолу по стълбите, защото не искаше да я намери в спалнята. Обаче успя да

стигне само до стълбищната площадка и замръзна там с една ръка на перилото, докато той вдигаше очи към нея. Представи си, че Джеймс я вижда като героиня от холивудските филми от четиридесетте години. Но тя не искаше това. Обаче започнеше ли да слиза бавно, щеше да разтегне времето и това щеше да бъде жестоко. Затова остана на мястото си да го изчака.

Виждаше чувствата, изписани по лицето на Джеймс, надеждата в неговите очи. Виждаше как учестено се повдигат и спадат гърдите му. В един миг, когато го видя да спира в подножието на стълбището, нейните собствени чувства преляха. Усети парене в гърдите и забеляза, че е затаила дъх. Беше решила да започне, като му обясни всичко отначало с думите, които бе използвала шест седмици по-рано и оттогава непрекъснато си повтаряше наум. А сега единственото, което бе в състояние да направи, беше да стои на мястото си и да чака той да изтича нагоре и да я вземе в прегръдките си. Зарови лице в шията му, но след няколко дълбоки вдишвания си възвърна самообладанието.

— Моля те, само ме прегръщай — поиска тя.

Дени се събуди в спалнята за гости на Джеймс и изпита задоволство, че не бяха правили любов. *Прекалено сложно е.* Чу го да кълца нещо в кухнята долу — приготвяше вечеря. Точно както някога. Тя се претърколи и погледна часовника: 16:00. Търкулна се обратно, легна по гръб и въздъхна. Разочарована ли беше от себе си? *Не.* Нямахше намерение да се връща при него. Непочтено ли беше да дойде тук и да го помоли за помощ? Сцените от изминалия ден, този ужасяващ ден, нахлуха в съзнанието ѝ. *Почини си.*

Джеймс стоеше с гръб към нея, когато влезе в кухнята. На плота в средата стоеше отворена бутилка бургундско и две пълни чаши. Той се обърна.

— След деня, който си прекарала, сметнах, че ще искаш да хапнеш нещо, преди да поговорим.

Дени се качи на едно от високите столчета около плота в средата на кухнята и обхвана чашата си с две ръце. В този миг осъзна, че не е яла нищо от закуската насам.

— Храната е хубаво нещо, както и разговорът.

Той се обърна отново към печката.

— Имам чувството, че се нуждаеш от юридически съвет — отбеляза и сложи две пържоли в тигана.

Пред пет години беше срещнала Джеймс на откриването на изложба в Музея за естествена история. Събитие със скъпи билети, на което тя беше поканена, защото братовчед ѝ го беше спонсорира. Беше отишла с Бърни Шуарц, нейния шейсет и пет годишен приятел, с когото работеха в магазина на „Поло Ралф Лорен“ на площад „Ривърсайд“ в Хакенсак. Сблъскаха се с Джеймс Макфарлин, един от по-добрите клиенти на Бърни. Макар с Бърни да работеха заедно от три години в „Поло“, се беше случило така, че никога не беше срещала Джеймс. След час тримата си тръгнаха заедно от изложбата и вечеряха приятно в „Буат ан Буа“ в Горен Уест Сайд. Дени беше впечатлена. Джеймс поръча виното. Разбираше от храна и ѝ помогна в избора. Освен това приличаше на моделите на „Поло“, а граматиката, дикцията и образованието му съответстваха на външния му вид. Беше партньор в „Джоунс и Дей“ — една от най-големите американски адвокатски кантори в областта на корпоративното право, специализирана в сливания и покупко-продажба на фирми. Дени си спомни, че се присмя на себе си заради това — нищо нямаше значение освен факта, че носеше „Пърпъл Лейбъл“, беше забавен, имаше нежни ръце и добри очи. Виното не я интересуваше и вероятно само майка ѝ би обърнала внимание на граматиката и речника му.

След като почнаха да излизат, Джеймс ѝ каза, че не може да повярва на късмета си. Момиче на двайсетина, слабо като балерина, с цици като на модел за бански, които стърчаха срещу него от копринената рокля, в продължение на три години му е било под носа и той най-сетне го беше открил. Трябваша му още няколко седмици, за да ѝ каже, че наскоро се е разделил с жена си и се е изнесъл от дома им в Садъл Ривър, а сега живее в апартамент в Ситито.

Дени беше очаквала лекция от страна на майка си, че излиза с мъж, четиринайсет години по-голям от нея, обаче единственото, което тя каза, след като се запознаха, беше: „Като изключим баща ти, това е най-красивият мъж, когото съм виждала“.

По това време Дени беше по средата на битката с Отдела за младежта и семейните услуги за Гейб и все още живееше в Хакенсак. Джеймс играеше ролята на съветник за местния адвокат на Дени. Дори неговите познания и опит се оказаха недостатъчни, за да спечели тази битка. Обаче той беше основната причина да мине невредима през минното поле на нюйоркската Служба за закрила на децата. Оказа се,

че има връзки и в училището „Мърсър“, които помогнаха за приемането на Гейб. На Дени ѝ беше трудно да се справя с голямата си благодарност към него. Тази благодарност направи още по-труден отказа ѝ, когато преди шест седмици Джеймс ѝ предложи брак, а тя отговори, че не е сигурна дали е готова за подобно обвързване. Два дни по-късно му каза, че смята за най-добре да се разделят.

Тя погледна през плота над остатъците от вечерята им към Джеймс и се запита защо ли бяга от него. Не беше заради Гейб. Той ѝ Джеймс веднага се бяха харесали и Гейб дори се разбираше с неговите две момчета. Парите също не бяха проблем: Джеймс можеше да си позволи което и да е частно училище за Гейб. Може би причината беше, че вече е планирал целия им бъдещ живот с логичния си ум, така както подготвяше нужната информация за някой клиент, и тя се страхуваше, че ще бъде погълната жива.

— И какъв е следващият ти ход? — попита Джеймс.

Дени изпита облекчение. Каза „твоя“, а не „нашия“. Или беше приел раздялата, или бе осъзнал, че сега не му е времето да я натиска да се върне при него.

— Мисля за това, откакто си тръгнах от Маклоски.

— Откакто си тръгнах от кантората, не съм гледал новини, но съм сигурен, че още си в тях.

— Това не са петнайсетте минути слава, за които се надявах.

— Всичко ще утихне, ако просто отидеш в полицията.

В съзнанието ѝ отново проблесна мъжкото лице с белези от акне.

— Страх ме е.

— Мога да им се обадя, да им кажа, че съм твоят адвокат и да те обявят за защитен свидетел. Нещо повече, първо мога да кажа нещо пред медиите, за да се вторачат в случая, така че да бъде трудно някой да те доближи.

— Маклоски каза, че могат да ме пипнат по всякакъв начин, докато информацията не е станала известна на обществото. — Тя почувства как я полазват тръпки. — Ще ида да видя какво има на тази флашка. — Качи се горе в спалнята и я извади от джоба на сакото. Джеймс я беше последвал и отидоха в неговия кабинет. Пъхна я в слота на компютъра. Оказа се, че единственият файл е екселска таблица. Сърцето ѝ блъскаше.

— Това прилича на редици със сурови данни — измърмори Джеймс.

Дени превъртя страницата надолу.

— Стотици, а може би хиляди. — Превъртя наляво. Нямахте обяснения — само редици числа, разделени със запетайки. Надеждите й помръкнаха. *А сега какво?* Погледна към Джеймс.

— Не мисля, че Маклоски щеше да разбере нещо повече, ако ги беше видял. Съмнявам се, че без помощта на Магуайър, който можеше да го разтълкува, някой ще знае какво означават те.

— Не мога да приема това.

— Нямах друг избор.

— Според Маклоски не е случайно, че Магуайър дойде при мен, след като спечелих „Трайбека“ за „Дрогирането“ и сенатското изслушване за ваксините е само след няколко дни. Може да е нещо важно за изслушването?

— Тогава трябва да го представиш на обществеността. Занеси го в полицията и им кажи. Може да се появи някой, който да каже какво е. А може да е кодирано и някой да успее да го разшифрова. Обаче каквото и да правиш, трябва да идеш в полицията, защото си в опасност.

Стомахът на Дени се сви на топка.

— Това може да ме изложи на много по-голяма опасност. — Тя се обърна пак към числата на екрана. — Маклоски каза, че Магуайър от години работел върху нещо. Това трябва да е резултатът.

— Да, но без нещо да ти подсказва за какво се отнася, не може да се разтълкува.

Дени го чуваше, но всъщност не го слушаше.

— Това означава ли нещо за теб?

— Аз съм корпоративен адвокат. Числата не са моята силна страна. Това е загуба на време. Полицията е по петите ти, както и онзи убиец. Позволи ми да се обадя тук-там и да те заведа на безопасно място.

— Отивам във Вашингтон — отговори Дени.

— Какво?

— Отивам във Вашингтон. Изслушването пред сената е в понеделник. Тези данни трябва да имат нещо общо с ваксините.

Магуайър е убит, защото индустрията не иска те да повлияят на изслушването.

— Дени, филмите ти са едно. Това не е твоят кръстоносен поход...

— Напротив. — Тя усети пристъп на енергия. — Това е нещо важно, което трябва да направя. Магуайър знаеше, че рискува живота си, за да ми предаде тази флашка. Пое риска, но загуби. Дължа му това.

— Престани да се грижиш за чуждите проблеми, заеми се със своите.

— Какво означава това?

— Престани да се правиш на болногледачка за всички. Помисли малко. Когато Джек наистина излезе от релси, ти беше тази, която взе две седмици отпуска, за да го заведеш в онази ибогаинна^[1] клиника, за да го откачат от болкоуспокояващите. Когато кучето на сестра ти се загуби, ти остана будна половината нощ, за да ровиш в Гугъл за кучешки приюти в Сейнт Огъстин, направи плакати „Изгубено куче“ със снимката на Купър и ги изпрати по куриер във Флорида. Ами майка ти? Винаги казваш, че тя е крайгълният камък на семейството...

— Така е. Да не си посмял...

— ... обаче ти си тази, която зарязва всичко на минутата и хуква да ѝ помага. Не сестра ти, не по-големият ти брат, нито пък Джек, който не може нищо да направи за нея.

— Къде ще ни отведе това? — Дени впи очи в него, усещайки как у нея се разгаря гняв. *Защо е тази лекция?*

Обаче той не спираше:

— А какво да кажем за всички онези хора, които ти се обаждат или ти пращат имейли в службата? Не можеш да свършиш и половината от собствената си работа, защото прекарваш по-голямата част от деня в проучване на болести и лекове за онези, които не могат да си платят прегледа при доктор О.

— Какво искаш да кажеш? — Дени стискаше зъби.

— Искам да кажа, поне веднъж се погрижи за себе си.

— Точно това правя.

— Така ли? Нямаш представа какво има на флашката и това може да те убие.

— Не мога да мисля за това.

— А Гейб? За него какво ще кажеш?

Тя почувства паника, после пристъп на гняв. *Това е удар под пояса.*

— Престани да се опитваш да ме манипулираш.

— Само се опитвам да ти втъпя малко разум.

— Гейб е на сигурно място.

— Може би. Но какво ще прави, ако трябва да порасне без майка, защото я е пречукал някой луд, макар че е можела да го избегне?

— Престани! Имам нужда от подкрепата ти, а не да се опитваш да ме плашиш. Отивам във Вашингтон и точка.

* * *

Стайлс настоя Медсън да дойде в неговия кабинет на брифинга за постигнатото в края на деня. Медсън не виждаше какво значение има къде ще се срещнат, но въпреки това отиде. Когато влезе, разбра защо. Стайлс беше превърнал конферентната зала до кабинета му в команден център. Две бели дъски стояха в единия край на конферентната маса; карта на Ню Йорк Сити и околностите с карфици по нея висеше в другия край. Ноутбуци, листове с подложки и клипсове, моливи и химикалки бяха подредени пред всеки стол около масата. До някои от тях бяха сложени чанти за документи и папки. По масата бяха разхвърляни наполовина изпити кафета и смачкани опаковки, а вътре миришеше на гимназиална спортна зала.

— Виждам, че здраво си порботил — каза Медсън, комуто се искаше да поразведри малко нещата помежду им, като имаше предвид как се бяха разделили по-рано следобед.

Стайлс го погледна с безизразни очи.

— Работихме цял следобед по въпроса. Изпратих екипа да вечеря. Реших, че така ще имам възможност да си поговорим поверително. Ще се върнат след час и нещо и после можем отново да продължим колкото време е нужно. — Стайлс изчака Медсън да седне, преди да заеме мястото си. — Включил съм четири фирми — продължи той. — Две от тях са онези, които обикновено използваме за анализ на компании, другите две са по-специализирани за подобна

работа. Вече сме пуснали сто и двайсет човека по улиците. А утре сутринта, ако имаме нужда от тях, можем да включим още петдесет-шейсет. — Стайлс замълча, очаквайки реакцията му.

— За какво са тези неща? — попита Медсън, като посочи белите дъски и картата.

— Два различни подхода. Хората с опит казаха, че трябва да работим според две предположения: първо, тя разполага с данните и второ — не разполага с тях. Ако предположим, че ги има, се опитваме да разберем къде би отишла и какво ще прави с тях.

— И? — попита Медсън нетърпеливо.

— Предполагаме, че ще занесе данните на някого, който може да ги разтълкува. Или ще отиде при медиите. Или ще ги направи обществено достояние чрез интернет. Може да иде и при ченгетата.

— Ченгетата? Казах ти, че е бегълка. Те смятат, че е убила полицай в апартамента си.

Стайлс примижа, както правеше, когато сборът не излиза.

— Нашите момчета откриха, че на ченгето е прерязано гърлото и кухненски нож е забит в гърдите му. Не вярват, че четиридесет и пет килограмова жена може да го е извършила, дори да е имала нужното самообладание. Освен това не могат да разберат какъв мотив би могла да има. Нашите контакти в нюйоркската полиция казват, че ченгето е отишло там да вземе лаптопа ѝ, за да могат да проверят кореспонденцията с Магуайър. Намерили са компютъра в апартамента.

— Е, и?

— Заради това са решили, че най-вероятно не тя е убила полицая. След като помисли малко, вероятно ще реши, че няма какво да губи, и ще се предаде на ченгетата.

Медсън се опита да не покаже какво мисли, но едно неприятно усещане заля цялото му тяло.

— Как можем да попречим на това да се случи?

Медсън знаеше, че Стайлс не е глупав и разбира, че той не иска тази информация да стане известна на обществеността. Стайлс кимна:

— Работим по въпроса. Вече преровихме кабинета на Магуайър. Не намерихме нищо спорно сред документите му или в компютъра, което може да ѝ е дал. Обаче нашите техници продължават да проучват твърдия диск на машината. Вече имаме данните за разговорите, водени от служебния му телефон. Открехме, че в период от три седмици

жената му се е обаждала петнайсет пъти. Сега проучваме мобилния му телефон, но това ще отнеме повече време.

— Това са много обаждания!

— Да. Едно от нашите момчета даже предложи да представим нещата така, все едно са имали връзка, която е завършила лошо, и тя е забъркана в убийството му, и да подхвърлим това на ченгетата.

Медсън завъртя очи.

— Не е ли малко постно?

— Човек никога не знае. Той казва, ако подхвърлим това на пресата и тя го чуе, ще ѝ попречи да иде при ченгетата.

— Добре, а по-нататък?

— Да се върнем на първото ни предположение, че разполага с данните. Нашите момчета не виждат как бихме ѝ попречили да се обърне към медиите или да ги пусне в интернет, така че не прахосваме ресурсите си за това. За сметка на това се опитваме да разберем при кого би отишла да ѝ помогне в тълкуването.

— Някакви предварителни идеи?

— Знаем, че Магуайър и Джон Маклоски бяха приятели. Жената също го познава и той е начело в списъка ни.

Маклоски. Този шибан копелдак, който се обърна срещу „Келердорн“.

— Открихте ли къде живее?

— Тук в града. Има го в телефонния указател.

— Нещо друго?

— Да. Още една възможност, ако данните са у нея. Ще замине за Вашингтон.

Медсън кимна. *Разбира се, изслушването!*

— И ще ги предаде направо на някого от комитета.

— Точно така. Върху това сме съсредоточили по-голямата част от ресурсите ни. Или ще шофира, или ще вземе автобуса или влака. Вече установихме, че няма кола. Ако не вземе назаем, ще трябва да наеме. — Стайлс се обърна към картата с карфиците по нея. — Ако искаш вярвай, но в Манхатън има само трийсет и една агенции за коли под наем. В останалите райони не са повече. Всички са отбелязани. Покрили сме и всичко, което заминава за Вашингтон. Полетите от летищата „Ла Гуардия“, „Кенеди“ и това в Нюарк. Автобусите от Пристанищното управление, влаковете от гара „Пенсилвания“.

Медсън гореше от желание да си върви, затова започна да се изправя. Стайлс вдигна ръка.

— Още секунда. Не стана дума за това какво смятат, че ще направи, ако не разполага с данните.

Медсън вече беше при вратата.

— Изобщо не ме интересува. Стив, добра работа си свършил. Продължавай все така — подвижна той през рамо. Опипваше телефона с предплатената карта в джоба си, нетърпелив да се върне по-бързо в кабинета си и да се обади на изпълнителя. *Това шибано копеле Маклоски.*

* * *

На следващата сутрин Дени отново се събуди в леглото за гости, а Джеймс беше клекнал до него облечен за излизане.

— Работя по сделка и трябва да отида в кантората. Щом не мога да те спра да ходиш във Вашингтон, поне мога да ти помогна. Оставих долу на шкафа плик с две хиляди долара в брой — това е максималната сума, която можеш да изтеглиш от банкомата за един ден. Предположението ти за твоя мобилен телефон е правилно — полицията и който те преследва могат да го проследят. Дръж го изключен, освен ако не става дума за нещо спешно. Ако си промениш мнението, знаеш къде да ме намериш. Обичам те!

Очите на Дени се насълзиха.

— Знаеш, че те обичам, нали? — каза тя.

Джеймс я погали по косата.

— Знам, но все още не те разбирам. — Той се изправи и тръгна към вратата. — Бъди внимателна!

— Ще бъда! — отговори Дени, но думите ѝ бяха погълнати от бучката в гърлото. *Какво не е наред с мен?* Защо беше напуснала Джеймс? Дори след като го бе сторила, ето го него, прави всичко възможно да ѝ помогне, да бъде в безопасност. И то след като не бе успял да я убеди да отиде в полицията вместо във Вашингтон.

На гара „Пенсилвания“ Дени плати в брой билета за влака на „Амтрак“ в 9:00 за Вашингтон. Погледна стенния часовник, след това излезе от гарата и започна да се оглежда за козметичен салон. Две

преки по-надолу влезе в „Грижи за гривата“. Защо винаги избираха такива тъпи наименования? Седна на първия стол.

— Искам нов външен вид. Направете я много къса и хайде да я боядисаме тъмнокафява. Току-що скъсах с гаджето си.

Четиридесет и пет минути по-късно влезе в дрогерия от веригата „Дуейн Рийд“ и плати в брой четири мобилни телефона с предплатени симкарти с по един час време за разговори и четири талона за подаръци „Виза“ от по двеста долара всеки.

След това намери магазин за стоки на консигнация, където си купи чифт камуфлажни панталони, джинсова риза, маратонки и яке. Преоблече се в пробната и изхвърли найлоновата торба със собствените си дрехи в кофа за боклук на улицата. Хвърли поглед през рамо: обичаше тези ботуши за езда „Ралф Лорън“. Щяха да ѝ липсват. И така, напред към Вашингтон. А по-нататък? Почувства спазъм на несигурност да пронизва сърцето ѝ.

[1] Алкалоид, извлечан от африканския храст *Tabernanthe iboga*, психоактивно вещество. — Б.пр. ↑

5.

Старк се разхождаше напред-назад по улицата пред жилищната сграда, където се намираше апартаментът на Маклоски, в очакване на подходящия обект. Може би някой забързан бизнесмен или възрастна жена с бастун. Вече двацет и пет минути крачеше близо до входа на закусвалнята „Лунен лъч“ на ъгъла и миризмата на печено агнешко дразнеше обонянието му, а вятърът вдигаше прах в очите му, въпреки че беше с очила. Подуването и зачервяването им беше попреминало, но прахолякът ги дразнеше и те не спираха да парят и сълзят. Найсетне една петдесетинагодишна жена в бутиково костюмче слезе от такси с два куфара. Той изчака, докато тя закрачи по стъпалата, и тогава се втурна да ѝ помага.

— Дайте да ви помогна. И аз съм в същата посока — усмихна ѝ се. Носеше костюм и вратовръзка и посегна за куфарите ѝ.

— О, много ви благодаря. Жалко, че не бяхте на тротоара пред Централна гара — таксиджията не ми беше от голяма полза.

— Удоволствието е мое. — Старк вдигна куфарите и влезе в сградата заедно с нея. Продължи да си бърби с нея, докато жената махна на портиера. Влязоха в асансьора. Когато видя, че той натисна бутона за двацет и четвъртия етаж, тя го помоли да свали куфарите ѝ на двацет и първия и след това да продължи пътя си. Старк слезе на двацет и четвъртия етаж, след това взе другия асансьор надолу до седемнайсетия — етажа, на който живееше Маклоски. Сложи си ръкавиците и почука на вратата на 17Д.

— Трябва да говоря с вас за Дейвид Магуайър — каза Старк, когато Маклоски отвори вратата. Показа му и фалшивата полицейска значка.

Очите на Маклоски бяха широко отворени, устата му зейна от тревога.

— Никой не е звънял...

Старк бръкна под сакото и извади рюгера.

— Влизай. Веднага — нареди той. Маклоски се дръпна назад. Устата му беше отворена, а очите му помътняхха. — Сам ли си?

Маклоски кимна.

Старк посочи с глава към центъра на апартамента. Маклоски се препъна в масичката за кафе и се стовари по гръб върху дивана. С усилие се изправи и седна. Старк седна на стола срещу него, но пистолетът продължаваше да сочи в гърдите на Маклоски.

— Ако се опиташ да викаш или направиш някоя глупост, ще те гръмна.

Маклоски кимна.

— Какво ти каза Магуайър, че ще даде на момичето?

— Нищо. Дори не знаех, че ще се среща с нея.

Маклоски облиза устни. Очевидно устата му беше пресъхнала. Беше в състоянието, в което Старк го искаше. Старк поизчака, после скочи на крака, отиде при Маклоски и притисна пистолета в лицето му.

Той започна да трепери.

— Не лъжа — прошепна.

Старк го удари по бузата с рюгера, а Маклоски падна на дивана и зариде като уплашено дете.

— Ще видим — каза Старк, отвори сакото, прибра пистолета в раменния кобур и извади ножа. — Изправи се и престани да се лигавиш.

Маклоски остана където беше и вдигна ръце, за да защити лицето си. Старк хвана китката му и срязва вътрешността на подлакътницата. Мъжът нададе рев и притисна срязаното място с друга си ръка.

— Точно така. Притисни мястото. Раната е повърхностна. Няма да умреш от загуба на кръв. Но ако не ми помогнеш... — Старк заби ножа в другата подлакътница. Още един писък, после мъжът вдигна крака и се сви на топка на едната си страна. *Готов е. Да видим какво знае наистина.*

— Добре. Отвори очи и ме погледни.

Маклоски се подчини.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Дени — заекна той. — Дени Норт идва при мен.

— И?

— Има флашка — потреперваше ситно и дишаше тежко, — която ѝ дал Магуайър. Искаше да ѝ помогна да разбере какво има на нея.

— Още ли е у нея?

Маклоски закима, треперейки.

— Видя ли какво има на нея? Копира ли го?

— Не! — увери го той. — Казах ѝ, че дори не искам да го видя. След като ми я показа, казах, че не мога да ѝ помогна. Казах ѝ да си върви. Кълна се!

Старк се наклони малко и заби ножа дълбоко в бедрото на мъжа. Той зави като вълк.

— Казах ти да не се опитваш да ме лъжеш!

— За бога, не лъжа!

— И това е всичко? Тя си тръгна?

— Да. Мисля, че ще отиде във Вашингтон.

— Защо там?

— Казах ѝ, че не смятам за съвпадение, че Магуайър ѝ е дал данните на флашката веднага щом тя спечели награда от филмовия фестивал „Трайбека“. — Той отново затвори очи. — И точно пред изслушванията в сената за ваксините. Не мисля, че е намерила друг начин да разбере какво има във флашката.

Старк го изчака да продължи. Когато не го направи, той попита:

— Това ли е всичко?

Маклоски отвори очи, кимна, после отново ги затвори. Старк взе една от възглавниците на дивана, вдигна я пред дулото на пистолета и простреля Маклоски три пъти в гърдите. Възглавницата не заглуши съвсем трясъка на изстрелите, затова той побърза да се измъкне от апартамента и хукна надолу по стълбите.

Когато се озова на улицата, извади мобилния телефон и се обади на клиента.

— Маклоски каза, че момичето имало флашка. Смята, че ще поеме за Вашингтон.

— Точно така. Нашите хора току-що са я засекли да се качва на влака на „Амтрак“ за Вашингтон.

— Качи ме на него.

— Твърде късно е. Тръгва след пет минути. Отиди на хеликоптерната площадка на 38-а улица. Ще уредя да те чака

хеликоптер, който ще те закара до Филадельфия. Там можеш да се качиш на влака. — Клиентът затвори.

Старк махна на такси. Първокласно обслужване. Хеликоптер до Филадельфия. *Този тип не е скръндза.*

* * *

Дени стигна при влака за Вашингтон около десет минути по-рано. Трябваше да прекоси два вагона, докато намери празно място до мъж в костюм, в средата или края на трийсетте, в добра форма, тъмнокос. В скута му лежеше „Уолстрийт Джърнъл“, но той разсеяно гледаше през прозореца, очевидно в нищото. Дени седна и стрелна поглед към него, за да му кимне за „добър ден“, но той не обърна глава.

Ричард Блум току-що беше чул съобщението по високоговорителите, че тазсутрешният влак е с два вагона по-малко, когато една жена — видя отражението ѝ в прозореца, седна до него. Подуши шампоан или някакъв друг продукт за поддържане на косата, сякаш току-що беше излязла от банята. *Какво облекчение.* Нямаше вид на малоумна тийнейджърка, която ще прекара цялото пътуване с мобилния телефон на ухото си. Днес имаше нужда от спокойствие и тишина. На път за гарата се беше отбил в апартамента на своя адвокат, където бе подписал последните документи за развода, и сега го връхлитаха сцени от живота им с Кейти, както от месеци не му се беше случвало. *Трябваше да се досетя.* Майк Бикфорд, неговият приятел, който сега беше заместник-председател на Банк във Америка и беше вербувал Ричард като директор на „Хелткеър Груп“, след като мина през същия процес преди около две години, му беше казал: „Ще си като луд около две години. Нищо не може да се направи“.

Искаше да си чете вестника с надеждата, че така ще заличи образите, но знаеше, че няма да се получи. Затова просто продължи да зяпа през прозореца и се видя как се промъква в банята онази сутрин преди година, докато Кейти беше още под душа, след като се беше върнала от Лос Анджелис. Последната спирка в обиколката от пет града на пътуващата трупа — кулминацията на шестмесечните усилия да се съберат дарения от един милиард долара за фонда за недвижими имоти на нейния клиент — един тип с Наполеонов комплекс.

Арогантното джудже, с когото тя без съмнение бе прекарала нощта в хотел „Бевърли Хилс“, защото не беше вдигнала нито стационарния телефон в стаята, нито мобилния, докато в пет сутринта (по времето на Западното крайбрежие) той не престана да звъни.

Ричард отиде до мивката в тяхната баня, вдигна тоалетната чантичка на Кейти, все още неотваряна от пътуването, и я отнесе в спалнята с парещо гърло и блъскащо сърце, докато се протягаше да извади кутията с диафрагмата ѝ. След това, макар да знаеше отговора, но изглежда искаше да се татуира в мозъка му, той мина през мазохисткия ритуал да отвори кутийката, за да се увери, че диафрагмата е била с нея по време на пътуването. Дори се подигра на себе си: *Какво, да не си мислиш, че ще вземе само кутийката и ще остави диафрагмата вкъщи?* Сега се виждаше как отнася тоалетната чантичка обратно в банята и я оставя на мивката, след това излиза и затваря вратата. И през цялото време чува как пулсът му блъска в ушите.

Той се обърна и се вторачи във вестника.

— Престани! — измърмори под носа си. Видя жената до него да го поглежда удивена. Погледна я и вдигна рамене. — Още няма девет, а вече си говоря сам. Днес ще бъде дълъг ден.

Тя се усмихна.

— Искате ли част от вестника за четене? — предложи той.

— Благодаря. Нямах време да мина и да си купя.

Ричард измъкна изпод „Уолстрийт Джърнъл“ „Ню Йорк Таймс“. Жената изглеждаше облекчена, когато видя „Таймс“.

— Само спортната страница ще е достатъчна. — След това добави. — И втората част. Обичам да чета коментарните страници.

— Ще се сменим след час.

Изглеждаше странно. В края на двайсетте и началото на трийсетте. Миньонче. Късата прическа май не ѝ отиваше много. Той насочи вниманието си отново към своя вестник.

След няколко минути думите на страницата се разтопиха и се превърнаха в кинопреглед за Кейти и него, седнали на верандата в тяхната къща в Саут Хемптън. Лицето на Кейти, сковано и ъгловато като някаква посмъртна маска, която бълваше окастриени изречения.

— Обичам те, но не мога да живея с теб. — Когато тя продължи, Ричард почувства вцепеняваща тежест, сякаш някой беше стъпил на

гърдите му. — Не зная как другояче да се изразя и не мога да ти опиша какво преживявам. — В главата на Ричард се мярна: *какво преживяваш ти*, но не каза нищо. Бяха женени от шест години, през които и двамата зарязаха инвестиционното банкиране: тя, за да започне ново списание с двама приятели от Харвардското бизнес училище, а той, за да сключва сделки заедно с Харолд Милнър — най-големия артист на своето поколение във фирменото завземане. Шест месеца преди засадата в Саут Хемптън Кейти вече беше напуснала списанието и се бе върнала отново в банкирането.

Влакът най-сетне потегли и сега Ричард щеше да има какво да гледа през прозореца. Обаче образите не се магнаха. *Прах. Пепел.*

— Ядрени отпадъци — каза той на глас. След това извърна глава от прозореца.

— Ето, отново го направихте, а още няма девет и половина — обади се жената. После протегна ръка към него: — Казвам се Дениъл. Дениъл Джексън.

— Ричард Блум. — Той отвърна на ръкостискането ѝ.

— Май вашият ден започва както моя вчера.

— Да, бил съм и по-добре. На път към гарата се отбих в апартамента на моя адвокат, за да подпиша документите за развода. Причината вчера да не отида в кантората беше, че провеждах интервю за работа с момиче, от което научих, че чичо му бил свещеник. Излезе, че е същият, който ни бракосъчета. Представяш ли си! Вчера се страхувах да не ме удари гръм, когато отида в центъра да ги подпиша.

Дениъл се изсмя.

— Браво, умен човек, съумял да избяга от Божия гняв.

— Да, обаче си мисля, че той винаги си отмъщава. Със сцени от брака, които непрекъснато ти проблясват в ума. Може да ми отиде денят в опити да си прочистя главата.

— Значи „ядрените отпадъци“ се отнасяха за това?

— Разголвам се с тези вътрешни монолози.

— На мен също ми се е случвало.

— Защо в такъв момент човек си спомня само лошото?

— Защото в подобен момент ще боли още повече, ако си спомняш хубавите мигове. — Очите ѝ огледаха лицето му, сякаш искаше да го разгадае. Изглеждаше прекалено млада за тази мъдрост.

— Твоят скоро ли беше?

Тя поклати глава.

— Преди осем години. — Гласът ѝ беше безизразен. Очевидно това бе болезнена тема.

Ричард отново заби нос в своя вестник.

* * *

Дени се зарови в спортните страници на „Таймс“ и направо се забрави. След половин час надникна над вестника и видя, че Ричард още е погълнат от „Уолстрийт Джърнъл“.

— Готова ли си за размяна? — най-накрая попита той.

— Моля, ето ти „Таймс“, но за съжаление няма какво да прочета в твоя „Уолстрийт Джърнъл“.

— Добре, аз ще си взема първата част обратно. Още не съм чел коментарите. Макар да съм „костюмар“, тяхното мнение ме интересува.^[1]

Дани прехвърли през главата си първия им разговор.

— Аз не съм те наричала „костюмар“, нали?

— Не, но се четеше по лицето ти.

— Или си параноичен, или си много чувствителен.

Тя видя как лицето му омекна. Част от напрежението, което беше забелязала по-рано, сякаш се оттече. Сега изглеждаше по-привлекателен. Устните му бяха изваяни, а линията на брадичката — волева. Лицето му не беше подпухнало, което означаваше, че се храни умерено и не пие прекалено. Още много отдавна Дени се бе научила да внимава за тези признаци. Това беше видяла в Джеймс — човек, който не прекалява. Сега се смееше сама на себе си. Защо забеляза този непознат? Защото беше красив като картинка, а кафявите му очи я гледаха по начин, който подсказваше интерес. В този миг тя осъзна, че прекалено дълго го беше оглеждала и без да има такова намерение, между тях бяха прехвърчали искри.

Почувства някаква буца в гърдите си. *Неудобство или желание?* Погледна надолу към вестника в скута си, след това го погледна в очите, докато той продължаваше да я наблюдава. Тогава продължи:

— Може би по малко от двете. Малко параноя съвсем не е нещо лошо, нали?

Да, наистина изглежда добре.

Той кимна.

— Виждам, че си голяма фенка на спорта. Повечето мъже, които познавам, не отделят толкова време за резултатите.

— Татко беше фен на „Янките“. Заедно следяхме мачовете и резултатите.

— Впечатлен съм.

— Трябва да ме видиш по време на футболния сезон. Играта наистина ме завладява.

— „Джетс“ или „Джайънтс“?

— Ти бъркаш ли се? Дори след като се преместиха в Ню Джърси, продължиха да наричат стадиона „Джайънтс“.

— Предполагам, баща ти също е бил фен на „Джайънтс“.

— И така може да се каже. — Тя се хвана, че се усмихва самодоволно.

Той се облегна назад, без да откъсва очи от нея.

— Ще ми кажеш ли и на мен, за да се посмея?

— Няма нищо за криене. Работата е там, че татко е играл за „Джайънтс“.

В очите му просветна разпознаване.

— Дениъл Джексън. Трябва да идва от Рей Джексън?

— Да.

— В кариерата си е участвал в двацет и първата Суперкупа. Беше голяма работа. Тогава е спечелил пръстена си.

Дени почувства, че я изпълва гордост.

— Точно така. Онова, което Парсълс беше научил за атакуващи защитници и защитата, той използва за атаките на отбора. Татко беше неговото тайно оръжие отляво, където през този сезон трябваше да защитава Симс.

— Да, точно в тази Суперкупа. Доколкото си спомням, Симс беше обявен за най-ценен играч с удивителни постижения...

— Двацет и два или двацет и пет точни паса, двеста шейсет и осем ярда и два гъчдаун паса. Симс никога не би могъл да го постигне, ако татко не му пазеше гърба.

— След този мач баща ти се пенсионира, нали?

— Да. Бил е на трийсет и три и вече е усещал болки от травмите. Но дори да не е бил още в упадък, казваше, че никога не би могъл да

надмине тази победа. Няма нищо по-добро от това да си тръгнеш, докато си още на върха. Така казваше. След това коментираше за Си Би Ес. Правеше анализите.

— Спомням си. Той беше най-добрият. — Ричард, изглежда, долови чувствата й. — Колко време мина, откакто е починал?

— Вчера станаха точно седем години и още боли. — *О, татко!* Почувства как й се свива гърлото.

— Съжалявам.

— Благодаря. Той беше велик баща. — Тя погледна към вестника в скута си, после отново вдигна очи към Ричард. — Мама организира панихида на всяка годишнина от смъртта му. А вече две години подред аз я пропускам. — Заля я вълна от разкаяние.

— Случват се такива неща, когато човек има много работа.

Дени си обеща, че ако се измъкне от това положение, повече никога няма да пропусне панихида за баща си.

— Да, така е, но и много зависи от това какви приоритети имаш.

Ричард не отговори и известно време пътуваха в мълчание. Малко по-късно попита:

— Какво ще правиш във Вашингтон?

За миг Дени почувства объркване. Не си беше приготвила никакъв отговор.

— Всяка година идвам да се полюбувам на цъфналите черешки, да си отдъхна и да разгледам забележителностите. Изкарах няколко трудни седмици и имам нужда от това. А ти какво ще правиш?

— Среци с клиенти днес и в понеделник. Аз също реших да се измъкна от града и да си дам почивка през уикенда. — Той замълча и след малко добави, сякаш току-що му беше хрумнало: — Щом пътуваш сама, можем заедно да разгледаме някой музей.

Тя осъзна, че няма представа какъв е нейният план. И сега се попита какво очаква да постигне, освен да задоволи неясната представа, че отговорите на нейните въпроси се намират във Вашингтон. Когато той попита: „Нали не се натрапвам?“, Дени осъзна, че го гледа мълчаливо. Разсмя се.

— Не, съвсем не. Просто не очаквах да кажеш нещо подобно. Имам среща с една приятелка, но разполагам с много свободно време. Да, това ще бъде приятно.

— А къде ще отседнеш?

Ето ти още един проблем. Нямахте и най-малка представа къде ще се подслони.

— В една дупка, за която едва ли си чувал. Пътувам евтино.

— И с малко багаж — подхвърли той.

Тя го погледна объркано.

— Всъщност нямаш никакъв багаж.

Дени почувства, че се изчервява.

— В Европа се научих на рутината в общежитията. Вечер си изпираш бельото и го просваш да изсъхне до сутринта. Трябва да опиташ някой път. Действа много освобождаващо.

— Не, благодаря. Още в университета се отучих от това. Затова ще отседна в „Уилърд“. — Той се усмихна. — Там получаваш стая със собствена баня, легло и всичко останало. Дори има ресторант на партера. Така че ако не ти се ядат сандвичи с фъстъчено масло заедно с другите студенти, готов съм да те почерпя една истинска вечеря.

За миг Дени си каза, че идеята не е добра, но после вдигна рамене.

— Когато наближим Вашингтон, ще се обадя на приятелката ми. Не мисля, че е планирала нещо за тази вечер. Ако не е, с удоволствие ще приема. Благодаря за поканата.

Тогава той попита:

— Дениъл, какво работиш?

Тя почувства как я обхваща известна несигурност. Не искаше да разкрива коя е, но не можа да измисли какво да каже освен:

— Аз съм главен изпълнителен директор на един лекар, който продава витамини, уелнес продукти и лекове от алтернативната медицина. Също така продуцирам и режисирам документални филми, които неговата фирма финансира.

— О, впечатляващо. Каква е тематиката на тези филми?

Дени отново направи пауза, защото не знаеше какво да каже.

— Здравни проблеми. Последният ми филм се казваше „Дрогирането на нашите деца“ — за всички боклуци, които фармацевтичната индустрия днес набутва в децата ни. А ти?

Тя видя очите му да се присвиват леко, сякаш я беше разпознал.

— Аз съм инвестиционен банкер. Управлявам „Хелткеър Груп“ на Банк ъв Америка.

Дани почувства как стиска зъби, а тялото ѝ се напруга.

— Значи аз съм врагът? — попита той.

— Кое те накара да си помислиш подобно нещо?

— Езикът на тялото ти.

— Костюмар с шесто чувство?

— Гърбът ти се изви като на уплашена котка. Между другото, да долавям подобни реакции е част от моя занаят.

Дени не знаеше какво да каже. Замълча, защото се чувстваше ужасно неловко.

— Каза, че ще се срещаш с клиенти?

— Да. Някои от тях ще участват другата седмица в изслушването пред сенатския комитет. Работя по няколко сделки с тях и това е добра възможност да ги хвана извън офисите им за срещи, на които истински могат да се съсредоточат.

— Познавам ли някого от тях?

Тя забеляза, че той май й се смее.

— Разбира се. Дени, всички в бранша са гледали филма ти. Привлякла си вниманието ни. — Дени почувства как стомахът ѝ отново се свива. Ричард продължи: — Поздравление за наградата от „Трайбека“. В „Таймс“ имаше снимка от награждаването. Не те познах, докато не спомена, че правиш документални филми. Между другото, черешовите дървета ще цъфнат чак след няколко седмици. — Сега вече я гледаше настоятелно. — Моят най-важен клиент е Гроувър Медсън от „Фарма Интернешънъл“.

Дени се почувства зле. *Глупачка. Глупачка. Глупачка.* Не трябваше в никакъв случай да му казва толкова много.

— Дарт Вейдър — каза тя.

— Да, сигурен бях, че това си мислиш за него. Впрочем гърбът ти отново се изви. — Кафявите му очи провеждаха дисекция върху нея, не я изпускаха. — Успокой се. Много хора слизат във Филадельфия. Тогава ще можеш да си смениш мястото — предложи той. — Обаче от онова, което видях по новините, струва ми се, че няма къде да отидеш. Искаш ли да поговорим за това?

Дени направо изгуби ума и дума от паника. Все едно я бе разсъблякъл на публично място. Осъзна, че отново го гледа вторачено, но сега забеляза, че очите му не са нито топли, нито студени. Когато мозъкът ѝ отново заработи, се запита какво ли ще направи Ричард?

Може би ще я предаде? Ще се изправи и ще извика кондуктора? Тя се наведе към него.

— Не е това, което си мислиш.

— Онова, което си мисля, няма никакво значение. Обаче полицията очевидно смята, че имаш нещо общо с убийството на полицая и може би дори си замесена в убийството на мъжа в офиса ти. Как се казваше?

— Дейвид Магуайър. Беше изследовател във „Фарма Интернешънъл“. Щях да взема интервю от него за следващия ми филм. — Споменът как Магуайър се затича към нея и бе повален от мъжа зад него направо я съкруши. Този ужасяващ пистолет. Същият, който държеше в ръка, когато влезе в апартамента ѝ. Тя си пое няколко пъти дълбоко дъх.

— Добре ли си? — Погледът на Ричард беше загрижен. — Ако не искаш, няма защо да говорим за това.

Дени не искаше, но като изключим Джеймс, той беше първият човек, с когото разговаряше за случилото се. За нея беше важно да се защити.

— Нямам нищо общо с това — каза тя, леко повишавайки тон. — С нито едно от убийствата. Дори не познавах Магуайър. Никога не бях го срещала. Няколко седмици разговаряхме по телефона, докато се опитвах да го убедя да даде интервю. Това е всичко.

Видя, че отново я гледа изпитателно, сякаш тя е някаква странност, която се опитва да разбере, за да може след това да я обясни другиму.

— Нали знаеш, че сутринта по новините не казаха това? — попита той.

Дени почувства едновременно нетърпение и очакване.

— Какво искаш да кажеш? — Тя осъзна, че е повишила тон и инстинктивно се е свила на мястото си.

— Казват, че ти и Магуайър сте били... имали сте връзка.

Сега тя изпита истински шок.

— Връзка? Искаш да кажеш любовници?

— Тази сутрин беше сред последните новини, затова не е попаднала в „Таймс“, но съм сигурен, че „Вашингтон Поуст“ ще я публикува. Нюйоркската полиция отговаря: „Без коментар“, но

медиите предполагат, че е афера, която по някаква причина е завършила зле и...

Дени имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи. Направо не беше за вярване! Точно както беше казал Маклоски. *Ще се докопат до теб по всякакъв начин.* Почувства ръката на Ричард върху рамото си.

— Добре ли си? — почти прошепна той.

Тя поклати глава. Пое си още няколко пъти дъх и с облекчение усети как у нея се надига гняв, който щеше да ѝ влее сили. *Копелетата!*

Тя погледна Ричард с присвити очи и каза през зъби:

— Джон Маклоски ми каза, че ще направите нещо подобно.

— Ние? — Той отдръпна ръка. — Не ме слагай в купа с хората, от които се страхуваш в параноичните ти бръцолевения.

— Параноични бръцолевения? Наистина ли смяташ, че съм способна да организирам убийството на любовника си пред мен? А след това да се прибера вкъщи и да убия полицаи?

— Скъпа, та аз се запознах с теб преди по-малко от час. Нямам и най-малката представа на какво си способна!

Тя доближи лицето си на сантиметри от неговото и оголи зъби.

— Така ли? Значи смяташ, че седиш до една черна вдовица и психопатка? Която примамва лекари и учени да дават интервюта, като ги чука? А след това, когато е свършила с тях, наема професионални убийци да ги премахнат?

Ричард вдигна ръце в знак, че се предава.

— Слушай, дай да сложим нещата по местата им. Аз не съм ти враг. По случайност си изкарвам парите, като работя за хора, които не харесваш. Нямам представа какво е станало, какво ти се е случило и не искам да ти навредя. Изглеждаш ми мил човек и от работата ти знам, че искрено вярваш в това, което се опитваш да направиш. Обаче точно сега си в много кофти положение. И аз не искам да се набърквам в това.

Дени осъзна, че е стиснала юмруци, и разтвори ръце. След това се намести по-удобно.

— Съжалявам, че казах „вие“, обаче това, което току-що ми каза, е толкова странно, че единственото заключение, което ми идва наум, е, че някой се опитва да ми скрои обвинение и да ме убие. — Тя погледна

Ричард в очите. — След като вчера Магуайър беше застрелян, мъжът, който го извърши, дойде в апартамента ми преоблечен като полицаи и се опита да ме убие. Успях да избягам. Младият полицаи, който е бил убит в апартамента, не е мъжът, който се опита да ме убие. Оттогава мисля само за това и единственото, до което стигнах, е, че убиецът на Магуайър го е убил, а сега се опитват да ми го лепнат.

Ричард сбърчи чело.

— Защо някой ще се опитва да те убие?

— А защо някой уби Дейвид Магуайър?

Дени не отговори на своя собствен въпрос, но беше сигурна, че знае отговора. Пъхна ръка в джоба и опипа флашката. Сега повече от всякога трябваше да разбере какво има на нея.

Ричард я гледаше недоверчиво и дори някак предпазливо. Може би си мислеше, че все пак е някаква откачалка. Дали ще я предаде?

[1] „Ню Йорк Таймс“ минава за ляв вестник, близък до Демократическата партия. — Б.пр. ↑

6.

През целия път от Ню Йорк до Филадельфия Старк не изпусна мобилния телефон от ръката си. В кабината на хеликоптера — „Бел 407“ — не можеше да чуе каквото и да било. Двайсетина минути след като излетяха от Ню Йорк, телефонът звънна веднъж, той го сложи до ухото си, но не можа да чуе какво казва клиентът. Затова изрева в микрофона, че ще му звънне, когато кацнат. Обади се от колата, която го караше към гарата на 30-а улица.

— Да? — каза Старк.

— Там ли си вече?

Какво е това, мамка му? Този тип да не иска стъпка по стъпка да бъде информиран?

— На десет минути път. Вече съм близо.

— Нашият човек във влака каза, че се е подстригала късо и...

— Ще я позная. Нещо друго?

Клиентът замълча. Не беше човек, който е свикнал да го прекъсват.

— Най-важното е да вземеш флашката. Успех.

— Благодаря — отговори Старк, опитвайки се да прозвучи приятелски и всички останали глупости.

* * *

Влакът влезе във филадельфийската гара. През последните петнайсет минути Дени и Ричард бяха пътували в мълчание. Тя се запита какво ли си мисли той сега. Дали ще стане, за да се премести, след като се освободиха седалки, защото пътниците слязоха във Филадельфия? А може би ще се обади в полицията и ще я арестуват при следващото спиране в Уилмингтън, Делауеър? Още не беше станал, значи Филадельфия нямаше да е проблем. Обаче реши, че е прекалено рисковано, след като знае коя е, да не ѝ повярва. Трябваше или да слезе

от влака и да избяга, или да убеди Ричард, че е невинна. Това означаваше да му каже за флашката, която Магуайър ѝ беше дал, и да сподели какво е намерила в нея, макар да не го разбираше.

Обаче това разкритие също криеше рискове. Какво беше казал за документалния ѝ филм? Нещо като: „Всички в индустрията са гледали твоя филм. Привлякла си вниманието ни“. Беше естествено той да заеме страната на фармацевтичните компании, щом си изкарва прехраната, като им предлага услуги. Освен това каза, че Гроувър Медсън е един от най-големите му клиенти. Обаче, от друга страна, нямаше да е на поста, който заема, ако не е умен, и като всеки интелигентен човек не може да не е чувал дебата за страничните ефекти и уврежданията от лекарства, включително ваксините за деца. Вярно бе, че повечето от хората в бранша са фанатични типове като Гроувър Медсън, които не могат да приемат, че има и друга гледна точка освен тяхната — те спасяват света! Но може би Ричард има различна гледна точка. Затова вероятно ще повярва, че някой, който се опитва да пусне информация, която може да навреди на бранша, се превръща в мишена. И тя, която беше като трън в техните очи, също беше мишена.

Реши да поеме риска.

— Какво е нужно, за да се убедиш?

— В какво? — попита стреснато той.

— Първо, че нямам нищо общо с убийствата на Магуайър и полицаря.

Той направо изстена.

— Няма нужда да навлизаме отново в тази тема.

— Аз обаче мисля, че трябва. Ще бъда откровена с теб. Не си смених мястото, защото се притеснявам, че ако го направя, ще се обадиш в полицията.

— Няма причини да ти навредя. Ще приема, че до доказване на противното си невинна. Не бих се обадил в полицията.

— А ако някой те попита дали си ме виждал?

— Ще бъда откровен за това.

— Точно затова трябва да те убедя.

Изражението му стана студено.

— Не виждам как би могла.

Дени сниши глас:

— А ако ти кажа, че Магуайър ми даде нещо? Нещо, което неговият убиец не искаше да попадне в моите ръце?

Лицето на Ричард стана безизразно. Дени нищо не можа да прочете по него.

— Предполагам, че ще зависи от онова, което ти е дал.

— Нали си носиш лаптопа?

— Да.

— Ако го включиш, ще ти покажа какво ми даде. — Тя почувства как пулсът ѝ се ускорява, когато той извади лаптопа. Може би ще успее да разбере повече от тези данни, отколкото тя и Джеймс.

Дени му подаде флашката и той я пъкна в слота.

— Има само един файл.

— Знам. Екселска таблица. При това голяма. — Тя гледаше, докато таблицата се зареждаше и накрая се отвори. Оглеждаше лицето му за някаква реакция. *Нищо*. Ричард вдигаше и сваляше таблицата, минаваше наляво и надясно.

— Може да е нещо важно — каза той — или нищо. Просто една купчина данни.

Сърцето на Дени се сви.

— Нищо ли не ти говорят?

— Върху какво работеше Магуайър? — поиска да разбере Ричард.

— Не знам. Но ако си гледал последния ми филм, знаеш, че взех интервю от Джон Маклоски, разобличителя на лекарството „Мириъд“ на „Келердорн“. А в понеделник във Вашингтон започват изслушванията за ваксините.

— А ти току-що спечели наградата „Трайбека“ за твоя филм и това ти придава достоверност.

Дени отново заоглежда лицето му. Той мислеше за това и се чудеше. Накрая каза:

— Какво знаеш за статистиката?

— Нищо — отговори тя веднага.

Ричард обърна компютъра към нея.

— Виждаш ли тези колонки? Всяка от тях има число, последвано от запетайка, след това идва друго число. — Той я погледна с очакване. Тя усети как я обзема нарастващо вълнение. — Приличат на сдвоени променливи в статистическо уравнение — продължи Ричард. —

Анализ на линейна регресия със стотици или дори хиляди въведени данни, за да се провери хипотезата, подкрепяна от това уравнение. Уравнение, което да установи способността на първата променлива да предскаже втората променлива.

— Не съм много сигурна дали разбирам какво значи това — призна Дени.

— Може би Магуайър се е опитвал да установи случайна връзка между едната променлива величина и другата.

— Или я е установил. Но каква е?

* * *

Старк стигна до гарата на 30-а улица и хвана влака за Вашингтон само няколко минути преди да тръгне. Мобилният му телефон звънна отново. *Това шибано копеле е направо невероятно.* Той го остави да звънне около пет пъти, защото беше заклещен зад една възрастна жена, която с клатушкане се носеше по перона към последната врата на вагона и влачеше зад себе си куфар на колелца. Щом стигна до края, се вмъкна във вагона. Той продължи и реши да се обади.

— Да?

— Качи ли се?

На Старк му мина през ума да попита този тип дали държи да знае и кога му се пикае, но реши да си замълчи.

— Току-що се качих. — Спомни си, че трябва да се прави на любезен. — Някакви инструкции?

Клиентът направи пауза.

— Само вземи данните. Не ме е грижа какво ще се случи с момичето.

— Но мен ме е грижа — отговори Старк.

— Нашият човек е в четвъртия вагон. Облечен е с...

— Аз работя сам — пресече той клиента и прекъсна връзката.

Само това му липсваше — да му се пречка някакъв глупак, който си мисли, че знае какво прави. И да види как изглежда Старк, за да го опише по-късно. Трябваше сам да намери момичето, затова продължи напред, като от време на време потъркваше очите си.

* * *

Ричард видя вдигнатото към него лице на Дени, видя как очите ѝ не го изпускаха. Цялото ѝ същество представляваше една голяма въпросителна. *Какво да правя с всичко това?* Беше невъзможно миньончето да е убиец. Въпреки това той нямаше нищо общо с нейните проблеми и не беше сигурен дали трябва да се забърква в тях. Знаеше какво ще каже психоаналитикът, когото беше наел преди шест месеца. След три мимолетни връзки, откакто се разделиха с Кейти, терапевтът най-накрая каза на Ричард: „Спри да мислиш с онази си работа!“. Толкова за специалиста, който използваше метода на Сократ да разпитва клиента, докато той сам не стигне до правилното заключение. Дени определено го привличаше. Осъзна, че само заради това си е направил труда да чуе историята ѝ. Напомни си, че трябва да внимава. Запази екселската таблица на твърдия диск на компютъра и върна флашката на Дени.

— Не знам какво да кажа.

— Вярваш ли ми? — Погледът на момичето беше настоятелен.

— Вярвам, че той ти е дал флашката. Обаче не знам защо и не съм убеден, че е бил убит заради нея.

— Обаче вярваш, че той ми я даде?

Ричард се отпусна назад и въздъхна дълбоко.

— Това толкова много ли значи за теб?

— Да. Постави се на мое място през последните двайсет и четири часа. Тогава и за теб щеше да е много важно, нали?

Ричард реши, че няма защо да решава какво да прави с Дени, докато влакът не стигне във Вашингтон. Ако въобще трябва да взима някакви решения.

— Имам една идея. — Той извади мобилния си телефон, намери номера, който търсеше и го набра.

Дени почувства как я обхваща тревога.

— Какво правиш?

— Не се притеснявай. Обаждам се на приятел, който е цар на статистиката. — След това зачака. Държеше телефона малко настрани от ухото си, така че и Дени да чува.

— Джеф, Ричард се обажда.

Двамата размениха поздрави.

— Пред мен е една екселска таблица с данни и се чудя дали можеш да ми помогнеш.

— Зависи каква е.

— Таблица с много колони данни. Данните са с две стойности, отделени със запетайка. Някаква идея как мога да разбера какво представляват?

— Никаква формула или етикет за какво са?

— Не.

Джеф замълча за малко.

— Казваш, две променливи във всяка колона?

— Да.

— Множество колони?

— Да. — Дени видя как Ричард прехвърля таблицата надясно. — Преброих десет, може би двайсет колони, че дори и повече.

— Може би става дума за данни за уравнение за линейна регресия във времето. Проверка на променлива X срещу Y в течение на времето. Това е единственият начин да го направиш. Другият е да използваш нелинейна регресия.

— Не разбирам.

— Някой може да проверява две еднакви променливи величини на месечна или годишна основа. Да види какво е съотношението и как се променя с времето.

— За какво му е да прави подобно нещо?

— За да докаже, че с времето корелацията се засилва или отслабва. Само с това ли разполагаш? Колони с променливи X и Y ?

— Дори не съм сигурен, че са X и Y променливи.

— Долу вляво нямаш ли етикет, в който да пише какво са, или горе над колоните, когато се появяват?

— Тц.

— Тогава, мой човек, май нямаш късмет. Е, приятелю, вече трябва да затварям. — И Джеф прекъсна връзката.

Дени видя как Ричард сваля телефона от ухото си.

— Трябва да разберем какво представляват тези данни и в какъв времеви период са измервани — обясни той.

Дени въздъхна, но после отново се обърна към него.

— Ти каза „ние“. — Не беше много, но все пак той го каза. *Ние*. Една малка победа. *Приемам я!* — И какво ще правим сега?

— Не бъди самонадеяна!

Тя му се усмихна.

— Благодаря ти! Имам нужда от твоята помощ, но имам нужда и някой да вярва в мен. Това е по-страшно, отколкото можеш да си представиш. Освен това боли, когато знам, че приятелите и семейството ми ме виждат по телевизията като вероятна убийца. Нали разбираш какво имам предвид?

Няколко минути отново пътуваха в мълчание. Минаха край няколко скалисти участъка. Мокрият гранит я накара да си спомни връх Стодард близо до Туин Лейкс — един гранитен наклон под 45 градуса, с вечно мокри пукнатини, на който се бе изкачвала толкова пъти с баща си. Миналата есен го изкачи за пръв път с Гейб. След като татко ѝ умря, изкачването вече не ѝ доставяше удоволствие, докато не го изпита отново с Гейб. Радостта ѝ от това, че той вижда това кътче. Само мисълта за него я караше да се усмихва. Какво не би дала сега да е с него на върха Стодард, да си хапват сандвичи и да си говорят за училището и „Янките“. В гърдите си почувства приятна топлина. Не беше разговаряла с Гейб, откакто вчера сутринта го остави пред училището. Тя зарови в торбичката от магазина на „Дуейн Рийд“ за един от предплатените мобилни телефони. Извади го и набра, но нищо не се случи. Беше се вторачила объркано в него, когато Ричард се обади:

— Трябва да влезеш в интернет страницата им и да го регистрираш, за да проработи. — Дени почувства как я прониза страх. Явно това беше проличало по лицето ѝ, защото Ричард добави: — Не се страхувай. Можеш да напишеш каквото си искаш име. Така ще запазиш самоличността си скрита. Предполагам, че затова си го купила. — Тя се отпусна. Той продължи: — Затова наркотърговците и търгуващите с вътрешна информация ги използват. Как научи за този номер?

— От моето бивше гадже Джеймс. Преди да потегля тази сутрин, той ми каза да си купя няколко.

— Бившето ти гадже ти помага? Това не ми прилича много на раздяла.

— Нямахше къде да отида, а на Джеймс имам доверие колкото на майка си.

Ричард кимна и протегна ръка.

— Дай го, ще се погрижа за теб. — Дени му подаде мобилния телефон, после зарови из чантата и извади останалите три. Той се засмя.

— Ти май не обичаш да поемаш рискове, а?

— Не мога да си го позволя. — Смехът му заглъхна. Вероятно беше видял присвитите ѝ очи и доловил мрачната сериозност в гласа.

Дани погледна към коридора и видя мъжа, който мина покрай нея и продължи напред. *Това не може да бъде!* Главата на мъжа беше обръсната, но тя реши, че разпознава лицето с белези от акне. Той не бързаше, обръщаше глава наляво и надясно, докато крачеше, сякаш търсеше някого. *О, боже, той търси мен!* Не беше напълно сигурна, но приличаше на убиеца. Същото тяло, същата подчертана поза на главата и раменете. Беше застанал пред нея и докато си проверяваше пистолета, я попита: „Къде е?“.

Тя се вкопчи в ръката на Ричард.

— Мисля, че току-що видях мъжа.

— Кой мъж?

Дени едва промълви думата.

— Убиецът.

— Сигурна ли си?

— Не. Преди имаше руса къдрава коса, а сега главата му е бръсната. Не можах да видя добре лицето му, но крачи и преднамерено оглежда наляво и надясно, сякаш търси някого.

— Къде е?

— Току-що излезе от нашия вагон.

— Как изглежда?

— Едър. Силен. Мускулест. Ако е той, по лицето има белези от акне.

Тя видя как Ричард стисна зъби.

— Ако е той, ще се върне и този път ще те огледа по-добре. Щом аз те разпознах по снимката ти в „Таймс“, и той ще го направи.

Дени знаеше, че се паникьосва. Погледна надолу към ръцете си и видя, че треперят. Наведе се колкото може и започна да си поема дълбоко дъх, докато се опитваше да накара мозъка си да заработи

отново. Тя се изправи и издиша, но в същия момент цялата се скова, сякаш някой я беше ударил. Мъжът беше влязъл отново в техния вагон и вървеше по коридора между местата. Тя се обърна към Ричард.

— Той е!

Хвърли се да го целува, притискайки устни в неговите с все сили, и го прегърна с две ръце. Не го пускаше, макар да усещаше, че диша на тласъци. Не знаеше колко време са прекарвали така, защото не броеше, докато най-накрая той се откъсна от нея, изправи се, но я остави да лежи в скута му.

— Видях го — прошепна той. — Не можах да го огледам добре, но това лице трудно се забравя. Със сини очи, нали?

Дени почувства как ледена ръка се плъзга по гръбнака ѝ.

— Остават най-малко петнайсет минути до Уилмингтън, където можем да слезем от влака — каза Ричард.

Боже мили!

* * *

Старк беше ядосан. Това момиче се оказа истинско проклятие. Беше обиколил влака и в двете посоки, но още не можеше да я намери. Нямахше как да е слязла във Филадельфия, защото той се погрижи да бъде последният, качил се на влака, и не я беше видял на перона. Или си бе променила външния вид повече, отколкото професионалният му поглед можеше да различи, което беше невъзможно, или се прехвърляше от тоалетна в тоалетна. Спря се на платформата между два вагона, нападнат от тракането на колелата върху релсите, което накара ушите му да заглъхнат, и в прахоляка и горещината извади мобилния телефон и се почувства като глупак.

— Да? — обади се клиентът.

— Реших да приема предложението ти. В кой вагон е твоят човек?

Настъпи пауза. Старк си помисли, че ще долови в тона на мъжа онова „нали ти казах“ — нищо подобно. Клиентът заговори делово:

— Вторият вагон отзад напред. Син костюм, метър и осемдесет, около сто килограма. Попитай го дали е Том и ще ходи ли утре на ралито.

— Разбрано — каза Старк и прекъсна линията. Колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

Отне му две минути, за да открие мъжа. Носеше син костюм, копринена вратовръзка и четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Сякаш беше началник-отдел в някоя корпорация, тръгнал за Вашингтон, където върховната управа ще му сапунисва главата. Мъжът кимна на Старк, стана, изглади с ръце костюма си и го поведе напред. Момчето беше изчезнало, както и мъжът, който според частния детектив бе седял до него. Детективът посочи към предната част на влака.

* * *

Ричард следваше Дани напред, стиснал пътническата си чанта в едната ръка, а с другата влачеше куфара на колелца. Усещаше как пулсът му блъска в слепоочията. Ако този тип със странен външен вид наистина беше убиецът, това бе доста нескопосен начин да му избягат. Обаче в момента не се сещаше нищо друго. Да дръпне внезапната спирачка? *Не*. Това щеше да спре влака. Да се обади в полицията? *Това нямаше да помогне въобще*. Все още бяха на дванайсет минути от Уилмингтън. Когато влязоха в друг вагон, Ричард видя напред едно пуберче да крачи надолу по пътеката, като махаше с ръце и нещо си говореше.

Дени се наведе към момчето и му заговори — изглежда разбираше какво не е наред с него. Детето продължи да мънка неразбираеми звуци. Дени го помилва по главата. Ричард видя една жена да влиза от другия вагон и тревожно да поема надолу по пътеката към тях. Вероятно беше майката на пуберчето. Дени обърна детето към майката, която окончателно го обърна в другата посока.

После благодари на Дени и пое обратно с момчето.

— Той е онова, което наричат „беглец“ — каза Дени на Ричард. — Ще ти обясня по-късно.

Продължиха към първия вагон.

— А сега какво? — попита Дени.

Ричард посочи към тоалетната. Дени се вмъкна в нея, а той седна на една от двете срещуположни седалки. Майката и странното дете седяха срещу него.

— Какво не е наред? — попита жената.

Ричард се зачуди какво ли толкова ѝ пука, после се сети, че сигурно е благодарна на Дени.

— Във влака има частен детектив, нает от бившия ѝ съпруг, който я следи. Опитваме се да му избягаме, докато успеем да слезем в Уилмингтън.

— Онзи тип с белези от акне, който непрекъснато снове нагоре-надолу?

— Да.

Същият тип, следван от друг, влезе във вагона.

Ричард завъртя очи и жената кимна. Почувства тежест в гърдите. Какво ли щеше да направи убиецът? Ако разпознае Дени, щеше ли да я застреля? Ако реши, че Ричард помага на момичето, и него ли щеше да гръмне? Ричард бръкна в пътната си чанта, извади лаптопа и се престори, че го включва. *Запази спокойствие*, каза си той. *Като в последния рунд на преговори, когато всичко е на кантар*. Мъжете продължиха напред. Ричард издиша. Видя как стигнаха до предния край на вагона и тръгнаха обратно. Той отново заби нос в компютъра си, но все още чуваше как пулсът блъска в ушите му.

Ричард чу двамата мъже отново да се приближават. Онзи с белезите от акне опита да отвори вратата на тоалетната. Майката стана.

— Синът ми е вътре. Той е аутист. Моля, не го плашете — излъга жената.

Мъжът погледна към нея, после погледът му се спря върху пуберчето, което махаше с ръце и не спираше да си мърмори под носа. След това тръгна към вратата на вагона. Той и мъжът, който го следваше, излязоха на платформата между вагоните. Поговориха малко, след това мъжът с белезите пое към задната част на влака, а другият остана на платформата между двата вагона. Жената свали куфара си от багажника, извади дрехи, отиде при вратата на тоалетната и почука.

— Чарлз, мама е. Нося ти дрехите. Моля, отвори вратата. — Миг по-късно вратата се отвори и тя подаде дрехите. Пет минути по-късно Дени се появи, преоблечена като момче. Вървеше приведена напред, косата ѝ беше мокра и прилепнала към главата, на носа имаше

слънчеви очила. Тоалетът завършваше с кепе на „Янките“. Тя седна до Ричард и се заклати на мястото си като сина на жената, която ѝ каза:

— Дени, Бог да те благослови. Ние всички сме на твоя страна.

Когато беше обявена гара Уилмингтън, Ричард стана, опитвайки се да се държи колкото може по-нормално. Мъжът, който беше придружавал убиеца, стоеше на платформата между двата вагона. Ричард се насили да не поглежда към него. Запита се защо рискува живота си за Дениъл. Погледна към нея, застанала до него прегърбена и размахваща ръце. Влакът спря и вратата се отвори. Ричард слезе, примижа от ярката слънчева светлина и подуши миризмата на асфалт, защото перонът се пържеше в жегата. Дени влачеше крака по перона до него. Той я хвана за ръката и пое право към стоянката на такситата. Погледът му неотклонно беше вперен напред и се държеше така, сякаш знае точно къде отива и какво ще прави. Истината обаче беше, че нямаше ни най-малка представа.

* * *

Старк почувства, че влакът започва да намалява, и тръгна отново напред. Пътниците се протягаха към багажниците над главите си, за да свалят чантите си, и той трябваше да се промъква край мнозина. Влакът беше спрял вече от минута, когато успя да стигне до частния детектив на клиента, който чакаше на платформата между първия и втория вагон.

— Нещо ново? — попита го той.

Мъжът само поклати глава.

Старк почувства как мускулите на корема му се свиват. Тази малка кучка наистина се оказа голяма беля. Сигурно още беше във влака. Той отвори вратата на първия вагон и погледна към местата до тоалетната. Майката и шантавото дете бяха там, но мъжа го нямаше. Той се завъртя на пети и погледна през прозореца точно в мига, когато усети, че влакът тръгва. Видя, че мъжът върви надолу по перона, дърпайки едно мършаво дете с кепе на янките за ръката. Вгледа се по-внимателно. После кресна на частния детектив:

— Шибан глупак! Това е тя, преоблечена като дете.

7.

Дени се преоблече в своите дрехи в тоалетната на „Херц“ в Уилмингтън, докато Ричард наемаше кола. Направо не беше за вярване! Кошмарът, започнал предния ден, просто нямаше свършване. Гледката на тези сини очи и това белязано лице продължаваше да се натрапва на съзнанието ѝ. Дишането ѝ не се нормализира, докато не се озоваха на шосе 95 на път за Вашингтон с наетия „Форд Таурус“.

— Не знам какво да кажа освен „благодаря“, че ме измъкна от влака — каза Дени.

— И аз не мога съвсем да повярвам, че правя това — измърмори Ричард. — Обаче не можех да те оставя просто така.

— Този тип е кошмарен, нали?

— Десет по скала от дванайсет степени. Когато седях там и той опитваше бравата на тоалетната, отново ме поразил колко налудничав е цялата история. И си казах: *ако се измъкнем живи оттук, отиваме в полицията.* — Той погледна към Дени. — Съгласна ли си?

— Мнението ми по този въпрос не се е променило — поклати тя глава. — Те още са по петите ми.

— Нуждаеш се от защита като свидетел.

— Притеснявам се да не ми скалъпят обвинение, защото не знам какво друго са измислили. Освен това онзи, който е наел убиеца, ще измисли как да ме докопа и като защитен свидетел. Дори не съм сигурна дали самият убиец не е ченге.

— Тогава какво ще правим?

— Ще идем във Вашингтон и ще се опитаме да разберем кой е виновен за убийството на Магуайър и защо. Аз продължавам да си мисля, че отговорът е в тази флашка.

— Обяви я пред обществеността. Ако смяташ, че индустрията не иска да се чуе за нея, направи я публично достояние.

— Забравяш, че не зная какво означават тези данни.

— Да, но ако ги изнесеш пред медиите, може да се появи някой, който да ги обясни.

— Ще бъда в по-силна позиция, ако сама успея да установя какво значат данните. Разполагам още с ден и половина, докато започнат изслушванията за ваксините. Ако не мога да ги разбера, преди времето да изтече, ще ги пусна в медиите.

— Времето може да изтече преди това. Какво ще стане, ако този тип отново те намери? Той знае за къде си се запътила.

— Вашингтон е голям град. Как ще ме намери?

— А как те намери в този влак?

Дени почувства как я побиват тръпки. Нямахше отговор на този въпрос. Единственият човек, който знаеше, че е тръгнала за Вашингтон, беше Джеймс, а не можеше да става и въпрос да каже на някого. Дори на полицията, ако се бяха свързали с него. Не беше казала на Маклоски, че отива във Вашингтон, но от техния разговор той би могъл и сам да стигне до това заключение. Тя почувства отново пристъп на паника. Ами ако са се добрали до Маклоски?

— Боже мили!

— Какво има? — подскочи Ричард.

— Трябва да се обадя по телефона. — Дени извади един от предплатените телефони, провери телефона на Маклоски на блекбърито си и го набра.

Някой вдигна още след първото позвъняване.

— Ало?

— Джон?

— Не е Джон. Господин Маклоски не може да се обади. Кой го търси?

Прониза я тревога.

— Какво се е случило? — Мъжът не отговори. — Кой сте вие?

— Госпожо, как се казвате? Аз съм детектив Ричард Нолън. — Дени отметна глава назад. *О, не!* Детективът от отдел „Убийства“, който я разпитва вчера сутринта.

— Джон добре ли е?

— Госпожо, как се казвате?

Дени прекъсна връзката. После се вторачи в телефона, сякаш той можеше да ѝ отговори дали е вярно.

— Какво има? — попита Ричард.

Дени си пое дълбоко дъх. Насили се да не плаче.

— Току-що се обадох на Джон Маклоски, защото реших, че може той да им е казал, че съм тръгнала за Вашингтон. Мъжът, който вдигна, беше детективът от отдел „Убийства“, който вчера ме разпитва в офиса ми след убийството на Дейвид Магуайър. Маклоски му беше приятел. Всъщност той ме запозна с Магуайър. Мисля, че са убили и него.

— Мамка му — измърмори Ричард под носа си.

Ръцете на Дени трепереха. Помисли си за Гейб, представи си го как уплашен бяга от някого. Набра номера на мобилния телефон на майка си.

— Дени, направо се поболях от тревоги. Защо не се обади?

— Дълга история, но съм добре. Как е Гейб?

— Добре. Навън на пристана е, лови риба.

— Тревожа се за него и за всички вас. Джек с вас ли е?

— Да. Всички сме добре. Къде си?

— В кола на път за Вашингтон.

— Защо, за бога, си тръгнала натам?

— За да се опитам да разбера какво ми се случва. Обаче сега това не е важно. Притеснявам се, че хората, които ме преследват, могат да посегнат на Гейб, дори на теб и Джек. Моля те, обещавай, че няма да ходите никъде другаде и няма много да се показвате.

— Това няма да е лесно. Не мога да държа Гейб затворен в къщата, особено без телевизор, след като му казах, че е счупен, за да не попадне случайно на новините, когато говорят за теб. А ако си в опасност, не мога да разбера защо продължаваш да отказваш да идеш в полицията?

Дени повиши тон:

— Вече сме обсъждали това. Няма да го дискутираме отново. Моля те, кажи на Гейб, че го обичам и ми липсва. По-нататък ще се обадя, за да поговоря с него. Чао. — Дени затвори, преди майка ѝ да успее да отговори. Чувстваше как сърцето ѝ блъска.

Джеймс. Дали са разбрали, че е прекарала нощта в неговия апартамент? Дали няма да посегнат и на него? Трябваше да го предупреди. Затова набра номера на мобилния му телефон.

— Добре ли си? — попита той.

— Да, и все още съм на път за Вашингтон. А ти добре ли си?

— Да, защо?

Дени потрепери, когато отговори:

— Мисля, че са убили Джон Маклоски.

Джеймс нищо не каза.

Дени продължи:

— Тревожа се за теб.

Той продължаваше да мълчи.

— Моля те, бъди внимателен.

— Ще бъда, но повече се тревожа за теб. Дръж ме в течение.

Дени прекъсна линията и продължаваше да потреперва. Почувства как сълзите ѝ напират. *О, Джеймс!* Никога нямаше да си прости, че го набърка в тази гадост.

Тогава се намеси Ричард.

— На около два часа път сме от Вашингтон. Какъв е твоят план?

— Преди да тръгнем от агенцията за коли под наем, оставих съобщение на моята приятелка Денис Уайлдмън, която е застъпник за безопасността на ваксините. Тя е във Вашингтон за изслушванията. Познава всички в политиката и хората от движението за право на избор. Ще ѝ звънна отново, щом наближим Вашингтон. Тя може да има някои идеи. Поне за начало.

— Ти няма къде да отседнеш, нали?

— Така е.

— Може да останеш при мен в „Уилърд“. Ще помоля обслужването да качат походно легло.

Дени се приготви да протестира, но реши, че ще бъде глупаво. Ричард вече беше показал, че запазва хладнокръвие при криза. Тя имаше нужда от помощ и щом е готов да я предостави — прекрасно.

Известно време пътуваха в мълчание. Накрая пръв заговори Ричард:

— Онова дете във влака. Как го нарече?

— Беглец. Той е аутист. Някои от тях побягват веднага щом им се удаде възможност. Нещо като натрапчиво поведение. Бегълците ще излязат на платното, без ни най-малко да осъзнават опасността.

— Детето беше тийнейджър.

— Да. Майка му ще трябва да го гледа до края на живота си. Вероятно е започнал като щастливо нормално бебе, след това е бил напълнен с ваксини, докато един ден организъмът му не е успял да се справя повече. След това е регресирал до състоянието, в което го видя.

Толкова много съм виждала. Нормално дете. Рутинна ваксинация. Загуба на говор и след това тотален регрес. Направо да ти се скъса сърцето.

— Откъде знаеш толкова много за това?

— Новият ми документален филм е посветен на аутизма.

Казаното припомни на Дени средата на миналата седмица. Седеше в офиса към девет сутринта и гледаше заснетия по-рано материал за новия документален филм за аутизма. Подуши миризмата на гореща пластмаса от видеокамерата „Сони“ XD-VSX 201, загряла от часовете работа. Камерата захранваше чрез USB кабел видеомонитора. Осъзна, че цялото помещение е горещо. Видеомониторът излъчваше топлина, камерата също, горещина излъчваше и тялото ѝ заради онова, което виждаше на екрана.

Тами, дъщеричката на Дженифър Нокс, на две години, се виждаше на екрана. Дени почувства как болка пронизва сърцето ѝ, сякаш някой наливаше чисто страдание в него. Очите на Тами бяха впити в нищото, устата леко отворена, малкото ѝ телце се тресеше. Това беше ангелчето на семейството на Дженифър — първото внуче от нейното поколение. Тя чу записа на гласа на Дженифър, който звучеше зад кадрите с Тами. „Тя беше кикотещо се и много подвижно детенце, което бърбеше и откакто се роди, доставяше радост на цялото семейство. Тази музика спря, след като за един ден ѝ бяха проведени четири рутинни имунизации. Тами се вгълби в себе си. Изгуби говора си и способността да реагира.“

Сега на екрана се появи лицето на Дженифър.

„Все едно че личността на Тами беше изсмукана за един миг.“ Дженифър се доближи към екрана. Ако самата Тами не можеше да отговори на Дени защо се е заела с този нов филм, очите на Дженифър със сигурност можеха. Разбитите мечти, отпечатъкът на несекваща мъка, отчаянието от несправедливостта се четяха в тях. Очите на Дени се насълзиха. Тя ги затвори, за да не заплаче. След това издиша, отново ги отвори и се насили да гледа, защото това ужасно и необяснимо нещо трябваше да бъде спряно.

Гласът на Ричард я върна в настоящето.

— Значи смяташ, че вината е във фармацевтичната индустрия?

— Убедена съм, че ваксините са основната причина за тази епидемия от аутизъм.

— Обаче нямаш доказателства, нали?

— Никой няма. Фармацевтичната индустрия отказва да се проведат нужните изследвания. Единственото, което прави, е да отрича.

— Извинявай, но не смятам, че си права.

— Колко изследвания можеш да посочиш, които браншът е провел за проверка на безопасността, след като веднъж ваксините са одобрени? Както и текущи изследвания за наблюдение и установяване на страничните ефекти?

Когато Ричард не отговори, тя продължи:

— Обаче това не попречи на Конгреса да даде на индустрията имунитет срещу съдебни преследвания от страна на родители на увредени деца. Точно затова е предстоящото изслушване. Конгресът обмисля да отнеме на бранша имунитета срещу съдебно преследване. Точно от това се страхувате вие, момчета, нали?

Ричард я стрелна с кос поглед.

— Много си агресивна, и то с човек, който си рискува кожата, за да те спаси. И ти предложи подслон. Забрави ли? Какви са тия глупости с „вие, момчета“?

Дени се облегна и въздъхна. Прав беше: много малко ѝ трябваше да се развихри, щом станеше дума за ваксините. Може би преди малко наистина ѝ беше спасил живота.

— Съжалявам — извини се тя. — Нямаш причина да ми помагаш толкова много, но ти въпреки това го правиш. Просто не мога да не се гневя. Заради всичко, което ми се случи през последния ден и половина. Заради фармацевтичните компании. В продължение на три години се борих с Отдела за младежта и семейните услуги в Ню Джърси, за да не трябва да дрогирам моя син Гейб, защото някаква училищна сестра идиотка му беше поставила диагноза синдром на дефицит на вниманието и хиперактивност.

Ричард беше съсредоточил вниманието си върху пътя.

— Май добре се справяш с поддържането на този гняв у себе си.

— Много си прав. Той е едно от нещата, които ме карат да правя филми. А след последните трийсет и шест часа гневът си е съвсем на място.

Отново пътуваха известно време в мълчание. Най-накрая отново Ричард пръв наруши тишината:

— Ние сме доста необичайни съквартиранти, нали?

Дени го погледна. Кой беше този човек? Да, те бяха от двете страни на барикадата, но той ѝ вярваше достатъчно, за да помага. *Защо?*

— Опитах се да разбера кой може да ме преследва и кой е убил Магуайър, полицая в апартамента ми и може би Маклоски. Единственото смислено обяснение е, че става дума за човек от бранша. А Магуайър работеше във „Фарма Интернешънъл“.

— Нали няма да започнеш пак с твоето „вие, момчета“?

— Вече се извиних. — Дени сложи ръка на рамото на Ричард. — Наистина съжалявам.

— Познавам Гроувър Медсън повече от пет години. Сключих първата си сделка с него, когато продадох една компания, която ние с моя партньор контролирахме, на „Бракстън Фармасютикълс“ по времето, когато той беше главен финансов директор. Беше, преди да се слоят с „Фарма Интернешънъл“. Не говори глупости и е много прям.

— Освен това е главен изпълнителен директор на най-голямата фармацевтична компания в страната.

— И от висотата на положението си е толкова искрено убеден в ползата от ваксините и лекарствата, колкото ти в тяхната вреда.

Дани се смръщи.

— Виждал съм го от нежната му страна. Той е баща и обожава дъщеря си. Не бих могъл да си представя, че нарежда някой да бъде убит.

— А ако човекът, който е наел убиеца, е от фирмата, а той не знае за ставащото?

— Няма нищо невъзможно.

— Ами ако ти не познаваш Медсън толкова добре, колкото си въобразяваш?

— Възможно е, но ти говориш за серия от убийства и заговор за скриване на информация, която може да навреди на бранша.

— Може би става дума за бранша като група. Имат асоциация, където обсъждат проблемите, нали? Всички главни изпълнителни директори се събират поне веднъж на тримесечие, за да планират пиар стратегиите, да говорят за политически дарения, да планират мръсните номера, с които подпомагат своите планове. Както правеха тютюневите концерни, преди да ги заковат с присъдата срещу тръстовете.

Той помисли малко.

— Да, имат браншова асоциация, както всички останали. Обаче си мисля, че прекаляваш. Пак да повтора, говориш за убийства и заговори. Наистина ли смяташ, че главните изпълнителни директори биха одобрили подобен план?

— Някой го е направил. Досега преброих три трупа, а аз самата два пъти на косъм се измъквах на грозния като смъртта наемен убиец. Освен това у мен е флашката, която ми даде човек, когото застрелях пред очите ми. — Дени направи пауза. — Кой е председател на индустриалната асоциация?

— Гроувър Медсън.

— Отчаяните хора вършат отчаяни неща.

— Кой е отчаян?

— Какво би станало с индустрията — по дяволите, забрави бранша — какво би станало с „Фарма Интернешънъл“ или с лично с Медсън, ако изгубят имунитета си срещу съдебни дела заради програмата за имунизация? Или ако излезе информация, която да свързва ваксините с увредените деца. Или с аутизма? Бих казала, че това може истински да го отчае.

— Хвърляш обвинения без всякакви доказателства.

— Дейвид Магуайър работеше по ваксините и знаеше, че следващият ми филм ще бъде за аутизма. Точно затова исках да взема интервю от него. Той ми даде тези данни и го убиха заради тях. Това не те ли прави поне малко подозрителен?

— Определено повдига някои въпроси.

— Ако този сценарий е верен, това не би ли дало пълно основание на Гроувър Медсън да действа?

— Правиш твърде прибързано заключение, че Гроувър Медсън е социопат.

— Нещо по-лошо. Тъмната страна на Силата.

Ричард не отговори и продължи да шофира.

* * *

Пристигнаха пред „Уилърд“ в ранния следобед. Ричард се регистрира. Краката на Дени потъваха в дебелия ориенталски килими,

които поглъщаха и заглушаваха гласовете, отекващи във високите тавани и махагоновите ламперии. В асансьора призна:

— Ще ми липсват подобни пътувания. Джеймс винаги ме водеше в първокласни хотели. „Трити Палас“ във Венеция, „Крийон“ в Париж. Докато бях малка, „Мариот“ беше най-хубавият, в който отсядахме.

— Човек би си помислил, че баща ти е натрупал пари, докато е играл.

— По негово време заплащането е било нищо в сравнение с днес, но все пак е бил добре. Обаче, когато са се срещнали с мама, идеята му за управление на парите била да осребри чека със заплатата и да пъхне балата в задния си джоб. След като се оженили, тя винаги контролирала връзките на кесията и независимо колко много е изкарвал татко, мама не била готова да пилее.

Ричард вдигна рамене.

— Аз бих могъл да живея без това.

Изглежда, сякаш е роден тук, помисли си Дени. Красив в спортното си сако, а вратовръзката му още си беше непоколебимо на мястото със съвършен възел и трапчинка. Силни ръце. Сети се за целувката във влака и изпита желание да го хване под ръка.

— Да, но от време на време е приятно да се чувстваш обгрижвана.

Петнайсет минути след като влязоха в стаята си, пристигна Денис Уайлдмън.

— Дени! — Извика тя и я взе в прегръдките си. — Не мога да повярвам. Колко ли ужасни са били последните дни за теб! Добре ли си?

— Да. Отчасти благодарение на Ричард. — Тя се обърна към него. — Това е Ричард Блум — нов приятел, който ме взе под крилото си. Ричард, запознай се с Денис Уайлдмън. Денис е председател на „Ваксиниране по избор“ — най-голямата неправителствена организация в страната, която се бори за правото родителите да избират дали да имунизират децата си. Също така е активна във „Векът на аутизма“.

— Един от синовете ми е аутист — обясни Денис на Ричард.

Дени винаги се впечатляваше от уравнилостта и способността ѝ да говори импровизирано за многобройните си каузи.

Докато разказваше, ръцете ѝ не спираха да се движат, излъчвайки енергия и решителност.

— Утре следобед „Ваксиниране по избор“ организира митинг. Очакваме да дойдат двайсетина хиляди души. Точно тук, пред националния паметник и сградата на Капитолия. — Тя се обърна към Дени и продължи: — Имаме дузина оратори и успяхме да убедим и Робърт Ф. Кенеди-младши също да каже няколко думи.

— Много вълнуващо — зарадва се Дени.

— Това е реалният шанс нещо да се придвижи. Ще имаме сериозно медийно отразяване. Членовете на сенатския комитет ще гледат нашия митинг до започването на изслушването. — Тя седна. — Стига вече за това. Дени, хайде да поговорим за твоето положение. Ти каза, че може би ще успея да помогна.

Дени извади флашката от джоба си.

— Дейвид Магуайър ми я даде миг преди да бъде убит.

Очите на Денис се разшириха и тя сложи ръка пред зейналата си уста.

— Вярно, той беше убит пред теб.

— Може би са го убили заради това — продължи Дени обясненията. — Ричард има приятел, който е цар на статистиката и който смята, че данните са някакво статистическо уравнение, което може да докаже причинна връзка между две променливи величини. Вероятно данните са събирани в продължение на месеци или години, за да се докаже дали причинната връзка се засилва или отслабва. Обаче няма никакви етикети, така че не знаем за какво става дума. Аз се надявах, че може би ти ще успееш да помогнеш.

— Нищо не разбирам от статистика — поклати Денис глава.

— Обаче познаваш много хора от общността на борците срещу ваксините, включително и неколцина съмишленици от фармацевтичната индустрия. Магуайър изследваше ваксини и беше готов да участва в моя бъдещ документален филм за аутизма. Да предположим, че тези данни са проучване, което може да докаже връзка между ваксините и увредените деца. Кого би помолила за съвет по този въпрос?

Денис подпря брадичка на ръката си — прекалено театрално, помисли си Дени.

— Познавам двама души, които преди години са се занимавали с изследвания на ваксини. И двамата са пенсионери. Един от тях е активен член на „Ваксиниране по избор“ и съм сигурна, че ще участва в митинга. Мисля, че мога да се свържа с него преди това. Може да хвърли един поглед на тези данни.

— Може ли да му се има доверие? — намеси се Ричард. — Не забравяй, че Дени е в опасност.

— И полицията продължава да ме издирва — вметна Дени.

— Ако му кажа какво може да означават тези данни, той ще обещае всичко, само за да може да ги види.

Дени се насили да прогони усещането си за победа. *Не бързай толкова*, каза си тя. Изправи се и попита:

— Кога смяташ, че можеш да се свържеш с него?

— Трябва да се върна в хотела и да погледна в списъка с членове на „Ваксиниране по избор“, за да извадя телефонния му номер. Ако успея да го намеря, можем да се видим по-късно през деня или довечера.

— Съжалявам, че те откъсвам от плановете ти. Сигурна съм, че имаш куп задачи преди митинга.

— Дени, ако излезе, че това е, което си мислиш, че е, то може да предизвика фурор при изслушването и да обърне с главата надолу дебата за имунизирането в страната. — Денис направи пауза. — Има нещо, което искам да обсъдя с теб. Нещо, което само ти можеш да направиш за движението.

— Какво?

— Пред нас се отваря страхотна възможност. Познавам един от продуцентите на „Срещни се с пресата“ и ме поканиха утре сутринта да дебатирам ваксинирането с Гроувър Медсън.

— Невероятно!

— Искам ти да отидеш вместо мен. Ще разполагаме с петнайсет минути в националния ефир.

Дени почувства как лицето ѝ пламна.

— Не мога да го направя.

— Никой не е по-подходящ от теб. Ще направим щура реклама. Имейли, есемеси, блогове, Фейсбук и Туитър. Това ще удвои и дори утрои зрителите.

— Аз?

— Не осъзнаваш ли медийното внимание, което си привлякла? Убийството на Магуайър, убийството на полицаия и ти самата — носител на награда от фестивала „Трайбека“, както и фактът, че бягаш от убиеца и от полицията? Това си е национална новина. Всички в движението те познават, гледаха филмите ти на конференцията „Аутизъм — как да спасим децата“, следят блога ти, четат коментарите ти на сайта „Векът на аутизма“. Хората не вярват, че си убийца. Смятат, че се опитват да ти скалпят процес, защото Магуайър ти е казал нещо, което може да повлияе при тези изслушвания.

— Полицията ме издирва и бягам от убиец.

— Пресата може да те защити като източник на информация.

— Как могат да ме защитят при участие в телевизионно предаване, което се излъчва в цялата страна?

— Ще те включат от Скайп чрез разделен екран. От едната страна ти, от другата Медсън в студиото. Това вече масово се практикува, особено в новините.

— Няма да искат — поклати Дени глава. *Това е лудост.* Денис беше агресивна, но това наистина бе възмутително.

— Шегуваш ли се? Да не мислиш, че ще предпочетат мен вместо теб? Вече ти казах, ти си национална новина. Много ще им хареса. Не могат да бъдат обвинени, че дават подслон на беглец, защото няма да знаят къде си. А те просто си вършат работата на журналисти.

— Никога няма да се съгласят.

— Нали ти казах, познавам продуцента. Тя хареса идеята.

— А какво казват нейните началници? — намеси се Ричард.

— Още не ги е питала. Първо иска да получи съгласието на Дени.

Дени почувства замайване. После ѝ се стори, че не може да си поеме дъх.

— Ченгетата ще проследят адреса на интернет протокола.

— На моя компютър има програма, която скрива адреса, като използва прокси сървър — каза Ричард. — Мога да ги накарам да си помислят, че си в Швейцария или където се сетиш.

— Денис, дори да исках, не мога да го направя. Аз не съм като теб. Не мога да седя пред камерата и спокойно да говоря. Особено по телевизията. Никога не съм участвала в предаване.

— Има първи път за всичко.

— Но аз не познавам материята като теб.

— Баламосваш ли ме? Ти си човекът, който знае най-много за ваксините. Не познавам друга като теб. Защо смяташ, че ти се обаждам с въпроси? От три години правиш документални филми и събираш информация като за енциклопедия. Знаеш всичко, което ти е нужно.

Дени се отпусна обратно на мястото си, защото главата ѝ се маеше.

Денис скочи на крака.

— Помисли по въпроса. Зная, че ще се съгласиш, защото е за каузата. — Тя прегърна Дени, както си седеше безмълвна на креслото. — Ще ти звънна веднага щом свърша с пенсионирания учен. — Протегна ръка към Ричард. — Приятно ми беше да се запознаем. — После тръгна към вратата, без да чака да я изпратят.

— Радвам се, че не ѝ каза с какво си вадя хляба. Сигурно щеше да се хвърли да ми прегризе гърлото. Много е напориста — засмя се Ричард.

Дени усещаше лицето си като ронливо. Дори само мисълта, че ще участва в предаване, я караше да се задъхва. И да дебатира не с кого да е, а с Гроувър Медсън. Той ненапразно беше като реклама на фармацевтичната индустрия. Умееше здраво да хапе, докато си оставаше хлъзгав и любезен. Тя щеше да се озове в положението на защитник от училищен отбор, изправен срещу нападател като Фил Симс в най-добрите му години.

— Обичам Денис, но както сам видя, не се стеснява да притиска хората — каза тя.

— Така е, но трябва да признаеш, че е права. Ако искате да постигнете промяна, изправянето ти срещу Медсън е нещо наистина драматично.

— Вярно е, но той ще ме смачка като хлебарка.

— Как така? Ако е вярно онова, което каза Денис, че наистина познаваш тематиката, защо трябва да се страхуваш?

— Аз правя документални филми. Не дебатирам с изпълнителни директори по телевизията. Някои хора лесно застават под прожекторите, но моето място е зад камерата.

— Може би вече е дошло време да застанеш пред нея. Разполагаш с всичко нужно тук на място и това ще бъде единствената ти възможност да покажеш своята гледна точка.

* * *

Мъжът, който този следобед застана пред вратата на хотелската стая, беше отвсякъде минималист. Ричард беше на партера в бар „Раунд Робин“ за среща със свой клиент, когато мъжът почука плахо на вратата. Дени отвори и се озова пред нисък човек, шест-седем сантиметра по-нисък от нея, с увиснали рамене и извинително изражение на лицето. Изглеждаше седемдесет и няколко годишен.

— Госпожо Норт?

— А вие трябва да сте Уолтър Солсбъри?

— Точно така.

— Моля, влезте.

Солсбъри влезе с притиснати до тялото ръце, сякаш се страхуваше да не заема прекалено много място. Затътри се към едно от креслата, обърна се и погледна Дени въпросително, сякаш искаше разрешение да седне.

— Моля, седнете — покани го тя.

Боже мили! Значи това е специалистът на Денис? Беше звъннала преди час и я заля с поток от думи колко била сигурна, че Солсбъри ще „разгадае шифъра“. Дрън-дрън.

— Благодаря, че дойдохте. Разбрах, че Денис ви е казала за данните, с които разполагам?

— Да — отговори той и я изненада с баритона си на възрастен човек. — Разбрах, че може да има нещо общо с един изследователски проект, в който участвах, когато още работех.

— Елате да хвърлите едно око. — Дени тръгна към бюрото в другия край на стаята, върху което стоеше лаптопа на Ричард и на екрана се виждаше отворения файл. — Говори ли ви нещо?

Солсбъри седна зад бюрото, сложи очилата си, като преди това грижливо ги почисти. Беше едновременно смешно и изнервящо. След няколко хъмкания каза:

— Това е файл с данни. — Вдигна очи, сякаш очакваше Дени да се зарадва на това заключение.

Стига бе!

— Имате ли някакъв представа какво съдържат колоните и редовете?

— Аз се надявах вие да ми кажете!

— Госпожо Норт, аз съм учен и през ум няма да ми мине да правя предположения.

Чиста загуба на време!

Солсбъри продължи:

— Обаче мога да ви кажа, че начинът, по който са подредени данните, съвпада с онзи, който щяхме да използваме по мое време за излагане на анализ на линейна регресия. — Той превъртя таблицата надясно. — Виждат се десет колони. — Вдигна таблицата нагоре. — Според обобщението в края на таблицата са направени 35 752 наблюдения.

— Какво значи това според вас? — попита Дени.

Той посочи с пръст:

— Виждате ли този луфт от пет реда между данните?

— Да?

— Мисля, че разделя две групи данни. Тестова група и контролна група. И двете измервани в продължение на десет периода.

— Значи може да е проучване на въздействието на лекарства върху група хора или деца?

— Госпожо Норт, напомням ви, че съм учен. Но, да, точно на това ми прилича и на мен. Някога участвах в подобно проучване. Прекратено от асоциацията преди пет години.

Дени почувства прилив на адреналин.

— Какво проучвахте?

— Аз работех върху ваксини. Тествахме нови адюванти.

Дени горе-долу знаеше за какво става дума. Адювантът е съставка на ваксината, която стимулира реакция на имунната система срещу болестта, от която ваксината трябва да защитава.

Солсбъри продължи:

— Поне това беше обявената причина за проучването. „Фарма Интернешънъл“ финансираше по-голямата част от работата и накрая я прекрати. Така и не разбрахме защо. По онова време работех за малка фирма, която нямаше средства да продължи изследването, така че се отказахме и толкоз.

Лицето на Дени посърна.

— Само това ли?

— Само това мога да ви кажа сега, докато не взема старите данни от къщи. Между нас казано — той сниши глас и отново се превърна в плахия човек, който влезе в стаята, — не биваше да ги задържам, но сега мога да ги извадя. Може бе ти ще ни помогнат.

Сърцето на Дени заблъска.

— Колко бързо можете да ги донесете?

Дребният човек вдигна рамене.

— Колко бързо мога да пресека града до улица М Северозападна и 34-та улица?

Дени даде на Солсбъри един от предплатените телефони и го изпрати до вратата, като му обеща да плати таксито до жилището му и обратно. Тя седеше неспокойно върху дивана, когато Ричард се върна в стаята от срещата си с клиента, ухаещ на пури.

— Няма да повярваш какво се случи току-що — подхвърли тя. После му разказа за срещата със Солсбъри.

— А защо не е донесъл неговите данни направо? — ядоса се Ричард.

Дени вдигна рамене.

— Да го беше видял. Държеше се като герой от второразреден шпионски филм. Изненадана съм, че изобщо предложи да донесе данните, които има.

— Може нищо да не излезе. Този човек ми се струва несериозен.

— Защо си толкова отрицателно настроен?

— Не съм. Просто съм реалист. Ако притежаваше важна информация, не смяташ ли, че отдавна щеше да я е огласил?

Дени почувства пристъп на гняв, но реши да не отговаря.

Ричард продължи:

— Мисля, че е най-добре да започнеш да свикваш с идеята, че утре сутринта ще дебатираш с Гроувър Медсън, и да се подготвиш.

Това беше прекалено.

— Значи сега и стратегии измисляш за мен?

— Уха! Я се успокой. Опитвам се да помогна. Часовникът тиктака, полицията те издирва, психопатът търси двама ни и всеки човек, с когото контактуваме, увеличава риска за нас. Освен това виждам възможност да спечелиш точки, като разчистиш тази бъркотия и изложиш своята теза в хода на дебата с Медсън.

— А какво ще кажеш за риска, на който ще се изложи? — Дени скочи на крака със свити на юмруци длани. — Или да кажа „нас“, след като, изглежда, и ти си се загрижил за своята сигурност?

— Нямам ли право? Трябва ли да ти припомням, че съм в това положение, защото ти помогнах? И колкото по-дълго се криеш от полицията с този убиец по петите ти, толкова по-дълбоко се набърквам аз.

— Тогава защо просто не си тръгнеш? — извика Дени.

Ричард се изсмя. Тя стисна зъби.

— Една от причините е, защото това е моята стая. — Той отиде при нея, взе я в обятията си я целуна.

Дени прихвана врата му с една ръка и придърпа главата му надолу за още една целувка. Почувства пристъп на желание и притисна хълбоците си в него.

— Не спирай — прошепна тя.

* * *

— Кожата ми се протри в мокета — оплака се Дени.

— И моята — засмя се Ричард. — Ти, изглежда, наистина си много отдадена на тези номера от общежитията. — Погали я по косата, легнал до нея с преплетени в нейните ръце и крака. — Тук има напълно оправено легло. Не можа ли да изтраеш дотам?

— Ти си този, който ми се нахвърли в средата на стаята.

— Не съм очаквал, че ще ми разкъсаш дрехите и ще ме тръшнеш на земята.

— О, защо просто не млъкнеш — каза тя и го целуна. Усети вкуса на пурата, която бе изпушил по време на срещата с клиента, но въпреки това беше прекрасен. Той се любуваше на гърдите ѝ. Това я накара да го пожелае отново.

Пред вратата се чу шум, след това плахо почукване.

— Мисля, че Солсбъри се върна — прошепна тя.

— Нали каза, че първо щял да се обади?

Дени вдигна рамене.

— Занеси дрехите ни в спалнята. Можеш ли да ми подадеш една хавлия? — Тя се изкикоти, чувствайки се като гимназистка, чиито

родители за малко не са я заварили с вдигната пола.

* * *

Дени отиде до вратата.

— Минутка. — Надникна през шпионката. Беше Солсбъри. Взе хавлията от Ричард и я облече, след което отвори вратата.

— Моля, заповядайте.

Солсбъри влезе в стаята и огледа Дени от главата до петите.

— Извинявайте, че ме сварвате negliже. Точно се готвех да си взема душ.

— Аз трябва да се извиня, че първо не се обадох.

— Намерихте ли данните?

В отговор Солсбъри извади флашка от джоба си.

Дени посочи към компютъра на Ричард, който още стоеше отворен на бюрото. Солсбъри прехвърли файла. Пулсът на Дени се ускори. Наведе се към екрана. Файлт на Солсбъри приличаше на този, който Магуайър й беше дал. Разликата беше, че имаше редове с имена в долния ляв край на първата колона и най-отгоре на всяка колона имане наименование: първата T, втората T+1 и така нататък.

— Проект „Епсилон“ — прочете Дени на глас.

— Това беше наименованието, под което се провеждаше това изследване.

— От какво са данните?

— На всеки ред има име на лице, което е било ваксинирано или не в зависимост от групата, към която се е числяло. Всяка колона представлява едно наблюдение. В моя файл се съдържат данни за пет години. А в този на Магуайър за десет. Както виждате, форматът на данните е един и същ. — Той се прехвърли от своя файл в този на Магуайър и обратно. — Във файла на Магуайър липсват имената на лицата и времевите периоди, през които са правени измерванията, но мисля, че можем да приемем, че всяка колона у Магуайър също представлява една година.

Дени вече дишаше учестено.

— Значи във вашия файл се съдържа липсващата информация от тази на Магуайър? Имената на всички лица и данните в продължение

на още пет години?

Солсбъри въздъхна.

— За съжаление не е така. Щом файловете са различни, различни ще са и датите на събиране на информацията, както и имената на лицата под наблюдение. Моят файл се отнася за ваксинациите, провеждани с продукти на фирмата, за която работех. Този на Магуайър ще бъде за ваксините на неговата фирма, ако приемем, че това се съдържа в неговия файл. — Дени почувства, че губи надежда. — Вижте, по онова време работех за малка фирма. Ние имахме много по-малко наблюдения от тези във файла на Магуайър. — Той слезе в края на страницата. — 2672 наблюдения при мен срещу 36 000 във файла на Магуайър.

— Значи вашият файл няма да ни помогне да докажем каквото и да било — въздъхна Дени.

— Като учен трябва да кажа, че той нищо не доказва. Само ме кара да подозирам, че показва данните на „Фарма Интернешънъл“ от проучването „Епсилон“.

Ричард излезе напълно облечен от спалнята.

— Това е Ричард Блум — представи го Дени. — Той е приятел. — Солсбъри я погледна недоверчиво. — Всичко може да кажете пред него.

— Нещо? — попита Ричард.

— Нищо особено — поклати Дени глава. — Освен че, изглежда, данните на Магуайър са от едно изследване, в което е участвал и Уолтър, докато работел. Било организирано от асоциацията под наименованието „Епсилон“.

Солсбъри се съвзе и заговори:

— Беше проучване, което обхващаше всички членове на асоциацията. Привидно, за да се оценят адювантите, но всъщност, за да се изучат страничните ефекти от ваксините. Класически пример за контрол на група под наблюдение. Доколкото си спомням, участваха двайсетина производители на ваксини.

— И? — попита Ричард.

— След пет години беше прекратено. Данните за моята компания започнаха да показват някаква статистическа значимост, един коефициент на съотношение 0,62, който не беше достатъчен, за да се вземе окончателно решение.

Така, значи индустриалната асоциация е затворила кранчето, преди проучването да е успяло да покаже нещо, с което да ѝ навреди, помисли си Дени.

— Коефициент на съотношение 0,62 е достатъчен, за да оправдае по-нататъшно проучване, нали?

— Човек би си го помислил.

— Какви бяха резултатите за другите компании в проекта?

— Тези данни никога не бяха обявени. Научих чрез колеги учени, че техните резултати показвали същия коефициент на съотношение като този на нашата фирма.

— А данните на Магуайър? Какво показват те?

— Не съм ги обработвал.

— А можете ли?

— Разбира се. Като се добавят измислени имена към редовете с данни и приемем, че десетте колони представляват години.

— Десет години? Нали казахте, че е прекратен след пет години?

— Така е.

Ричард погледна към Дени.

— Възможно ли е Магуайър да не е спрял? Да е продължил изследването, събирайки данни? — Той се обърна към Солсбъри. — А вие какво мислите?

— Възможно е.

— Колко време ще ви трябва, за да обработите данните на Магуайър? — попита Дени.

Солсбъри помисли малко.

— До утре на обед.

Дени почувства прилив на енергия. *Може би най-сетне*, каза си тя.

— Моля ви, направете го!

8.

На следващата сутрин Ричард приготви лаптопа на бюрото в тяхната хотелска стая, пусна програмата за скриване на айпито и влезе в Скайп. Той обърна телевизора към Дени, включи го с намален звук, така че тя да може да гледа предаването и да не се получава микрофония. След това влезе в спалнята, затвори вратата и пусна телевизора, за да я гледа и той.

Ръцете ѝ вече се потяха пред перспективата да гледа в камерата на компютъра. Дойде сияещата Денис.

— Откакто вчера се видяхме, накарах цялата група „Ваксиниране по избор“ да звъни по телефоните. Пет до десет обаждания всеки, с обещанието да накарат и останалите да звъннат на пет до десет души. И така нататък. Имейли, блогове, Фейсбук, Туитър. Какъв тласък за митинга довчера. Ще стане нещо голямо!

Само това ми липсваше, помисли си Дени. Още по-голям натиск.

На екрана на компютъра се показва жена, която се беше свързала с нея по Скайп.

— Здравей, Дени. Радваме се, че се съгласи. Аз съм Кери Саймингтън, продуцент на „Срещни се с пресата“.

— Не бих го пропуснала за нищо на света — отговори Дени, докато се питаше дали се забелязва треперенето на гласа ѝ.

Кери се усмихна и продължи:

— Ще започнем с кратка бележка за твоето положение на свидетел на убийството на Дейвид Магуайър и на лице, издирвано от полицията като потенциален свидетел. Нямаме намерение това да е фокусът на този отрязък, но Дейвид иска да започнем с някои въпроси за случилото се.

— Добре. — Нервите на Дени бяха опънати до скъсване. Пулсът блъскаше в ушите ѝ, докато Кери даваше указания да гледа право в камерата.

— Фасулска работа — обади се Денис от другия край. — Поеми си дълбоко дъх, гледай в камерата и изпразни съзнанието си от всичко.

— Сякаш вече не съм го изпразнила! — засмя се Дени.

Кери се усмихна.

— Ето, виждаш ли. Вече си професионалистка. — Тя изчезна и Дени видя студиото и надписите за предаването, които изтичаха както по екрана на телевизора, така и по дисплея на компютъра.

Ето, започва. Лицето ѝ сякаш беше от камък.

На екрана се появи Дейвид Брадли.

— Изслушванията на комитета на сенатор Джон Макийн за ваксините ще започнат в понеделник сутринта тук, във Вашингтон, в офис сградата „Ръсел“ на сената. Една от най-важните теми, които комитетът трябва да обсъди, е дали да продължи имунитета, който Конгресът е дал на фармацевтичната индустрия срещу увреждания, които може да се причинени от ваксини. Днес ще ви покажем дебат на двете страни по тази тема. Представител на фармацевтичната индустрия е Гроувър Медсън, председател на управителния съвет и главен изпълнителен директор на „Фарма Интернешънъл“ — най-големия производител на ваксини в страната. Той е председател и на професионалната асоциация на производителите на медикаменти — „Фармацевтичният кръг“. — Дени видя лицето на Медсън да се появява в лявата част на разделения екран. Изглеждаше спокоен и самоуверен като баща ѝ преди паметния мач, в който спечелиха купата. Тя преглътна шумно.

— Другата гледна точка ще защитава госпожа Дени Норт, член на движението „Ваксиниране по избор“ и режисьор на документални филми. Тя спечели наградата на кинофестивала „Трайбека“ с филма си „Дрогирането на нашите деца“, в който се повдигат критични въпроси за продуктите на фармацевтичната индустрия, включително за ваксините. — Сега видя собственото си лице да се появява в лявата част на екрана. Изглеждаше пепеляво бледа. Принуди се да гледа право в камерата, но прекъснаха за реклами. Дени въздъхна от облекчение.

Когато отново се озоваха в ефир, Брадли каза:

— Госпожо Норт, научихме, че в петък сте станали свидетел на убийството на човек на име Дейвид Магуайър. Изследовател във „Фарма“. Също така научихме, че полицията ви издирва, за да дадете

показания за убийството на господин Магауйър и убийството на полицаия във вашия апартамент по-късно. Какъв е вашият коментар?

— Невинна съм и смятам, че онзи, който е отговорен за убийството на господин Магауйър, се опитва с лъжливи улики да ме натопи.

— Щом сте невинна, защо не отидете в полицията?

— Смятам, че ще ми скалъпят процес.

— Какво мислите, че ще постигнете, като продължавате да се криете?

— Да стигна до дъното на този заговор.

— Заговор? Организиран от кого?

Дени се поколеба.

— По-добре да не споменавам имена, докато нямам доказателства.

Брадли сбърчи чело.

— Значи нямате нищо общо с двете убийства?

— Абсолютно нищо.

По лицето на Брадли се четеше съмнение.

— А сега да се върнем на днешната ни тема. Според действащите в момента правила, установени през 1986 година, родители, които смятат, че децата им са увредени от ваксина, нямат възможност да съдят производителите, а трябва да се обръщат с оплакванията си към правителствени комисии, създадени за изслушване по уврежданията, наричани от хората съдилища за ваксини. Тези случаи се решават от назначени от правителството главни експерти, които действат като съдии.

Дени подхвърли:

— Малцина получават компенсации, а повечето трябва да просят. — Камерата продължаваше да показва Дейвид Брадли и гласът ѝ прозвуча сякаш от нищото. Тъничък и напрегнат. Брадли не ѝ обърна внимание. — Е, участници в дебата, трябва ли, или не трябва да имаме съдилища за ваксини? Или да се откажем от тях и ищците да търсят справедливост в гражданските съдилища?

Дени видя своето лице и това на Медсън да се появяват на разделения екран.

— Защо трябва да имаме съдилища за ваксини? — попита тя. Този път гласът ѝ прозвуча по-уверено.

— Дени, радвам се, че зададохте този въпрос — каза Медсън, усмихвайки се. — Нашата национална програма за имунизация се осъществява с мандат от правителството и е допринесла безкрайно много. Ваксините освободиха света от инвалидизиращи и смъртоносни заболявания, като детския паралич и едрата шарка. Детският паралич беше бедствие, което заливаше страната през 50-те години — мнозина от вас са твърде млади, за да помнят — докато Джонас Солк не разработи ваксината срещу него и правителството нареди всички деца да бъдат ваксинирани. И нещо не по-малко важно — ваксината спря ширещата се паника. Това беше една от най-успешните кампании за опазване на общественото здраве... — Той замълча, сякаш искаше да даде възможност на Дени да отговори.

Главата ѝ на секундата се изпразни.

Медсън продължи с разказ за историята на ваксината срещу едрата шарка:

— Днес с деривати на разработената от Солк ваксина е унищожена и едрата шарка.

Дени възвърна самообладанието си.

— Има доказателства, че подобряването на хигиената и на храната е причина за намаляването на броя на заболелите от едра шарка и че това е щяло да стане със или без ваксината.

— Да не се шегувате? Фактът, че хората са се научили да си мият ръцете преди хранене и са почнали да се хранят по-добре, е причина за унищожаването на едрата шарка? Това не може да е резултат на научно изследване.

— Няма научно изследване и за вашето твърдение...

— Да не изместваме темата — намеси се Брадли. — Не сме тук, за да дискутираме историята на ваксините.

Дени погледна към Медсън на телевизионния екран. Изглеждаше невъзмутим, сякаш тя се бе опитала да се втурне в посока, която няма значение. Може би беше прав, но вече не се чувстваше толкова напрегната.

Спомни си нещо, което Ричард каза снощи. Беше сравнил дебата с даване на показания под клетва или с кръстосан разпит от противниковия адвокат по време на дело.

— Не се опитвай да отбелязваш точки — беше ѝ казал той. — Отбранявай се, отбивай ударите, докато не разбереш своя противник и

не откриеш слабото му място. И не се опитвай да блеснеш, докато не възстановиш самоувереността си.

Медсън се смръщи.

— Бих искал да добавя нещо по темата отпреди малко, защото липсата на познания сред онези, които се противопоставят на ваксините, наистина ме удивява. Госпожо Норт, ако бяхте видели как изглежда човек, заразен с едра шарка, и ужасяващата му смърт, може би щяхте да приемете огромните ползи, които ваксините са ни дарили. Вие сте против използването им за спасяването на човешки живот.

— Не, не съм против това. Противник съм на идеята да се инжектират отровни вещества във вените на нашите деца. Противник съм на Националната програма за имунизация и нейното разписание за четиринайсет ваксини с по четиридесет и девет инжектирания до шестата година. Според нея петкилограмово бебе може да понесе до осем инжекции дневно, макар да е с грип или имунната му система да е отслабена по друг начин. Противник съм на това да се отнеме правото на родителите да решават дали да ваксинират или не своите деца. По нареждане на правителството, което смята, че родителите не могат да преценят какво е добро за здравето на техните деца. Противник съм на разяснителната политика на централите за контрол и превенция на заболяванията, която може да се опише по-скоро като пропаганда и завишава рисковете от инфекциозни заболявания чрез плашещи статистики. Центровете прекалено усърдно отричат всяка възможност за увреждания от ваксини, които могат да доведат до необратими промени като аутизма. Също така избирателно представят доказателства, за да накарат хората да участват масово в програмата за ваксиниране, вместо да ги просвещават как да се предпазват. Противник съм на недостатъчното тестване на ваксините и техните съставки и така нашите деца да се използват вместо опитни свинчета, за да се види дали са безопасни. — Дени замълча, дишайки тежко.

— Как може да твърдите, че не тестваме ваксините? — попита Медсън. — Те са подложени на същия строг процес на одобрение от страна на Федералната агенция за лекарствата, включващ три фази на проверка. Както впрочем всички лекарства в САЩ.

— Това са само драскотини по повърхността. А какво ще кажете за съставките на ваксините? Всички — стабилизатори, адюванти, консерванти, инактиватори, хранителните среди — трябва също да се

подлагат на проверка за безопасност. Токсикологични проучвания трябва да се правят на всичко, което инжектирате на хората. Защо не се правят?

Дени замълча, за да даде възможност на Медсън да отговори. Но той не го направи и тя продължи:

— Ако родителите искат да узнаят колко плашещи са тези съставки, могат да посетят интернет страницата на Националния център за ваксинна информация, основан от Барбара Лу Фишър. Може да гледате и видео за ваксините на сайта на доктор Меркола — най-добрата страница за природно здраве в мрежата. — Тя си пое дъх. — Господин Медсън, нашите бебета получават над трийсет антигени и агенти от над дванайсет болести по време на задължителното ваксиниране. Не съм чувала те да са били тествани как си взаимодействат. Не са правени и проучвания на взаимодействието на ваксините с често използваните лекарства. Защо не се тестват старите ваксини по стандартите, които се използват за по-новите? Защо не се провеждат проучвания след въвеждането на дадена ваксина за възможни странични ефекти?

Намеси се Дейвид Бradли:

— Нека се върнем малко назад. Преди малко казахте „инжектиране на отровни вещества във вените на нашите деца“.

Дени не изчака Медсън:

— Алуминий, формалдехид, тъкан от абортирани човешки зародиши, ацетон, мононатриев глутамат и живи вируси за отскок.

Обади се Медсън:

— Тези вещества са в незначителни количества.

— О, значи малко отрова е нещо хубаво?

Намеси се Бradли:

— Нека да разгледаме някои от тези вещества.

— Тимерозалът е едно от тези, които не споменах — каза Дени. — Това е консервант, съдържащ 49,6 процента живак. Едно от най-отровните вещества на земята...

— През 2004 г. доброволно е изваден от разписанието на детските имунизации, след като за него се повдигна въпрос. Макар че незначителното количество живак, което съдържаеше, не можеше да причини никаква вреда.

— Беше извадено, след като изслушванията пред комитета на конгресмен Дан Бъртън за реформа в управлението упражниха натиск върху индустрията. После стана известно, че отделът за „Медицински науки“ на собственика на патента е поискал от етикета на тимерозал да бъде махнато твърдението „неотровен“ още през 1967 г. След това последва разкритието, че през 1982 г. независима комисия на Федералната агенция по лекарствата е поискала да бъдат премахнати всички живачни консерванти, включително тимерозал, от всички свободно продавани лекарства и козметични продукти, защото „не са признати за безопасни и ефективни“ — с други думи, твърде отровни, за да си ги мажеш по кожата.

Медсън изви гръбнак и за първи път изглеждаше объркан.

— Беше махнат. Това е много стара история, която няма нищо общо с днешната тема.

— А какво ще кажете за противогрипната ваксина?

— Да, тимерозалът се съдържа в незначителни количества в нея, защото е нужен като дезинфектант и консервант — обясни Медсън.

— И нямате на разположение друг дезинфектант и консервант?
— Преди Медсън да успее да отговори, Дени продължи: — Всяка година около сто и четиридесет милиона американци се ваксинират срещу грип по настояване на нашето правителство, фармацевтичната индустрия, рекламите по телевизии и печатни медии, както и плакатите в аптеки и по улиците.

— Повечето от ваксинираните са възрастни. Тази дебат е за рутинните детски имунизации.

— Значи е безобидно да се инжектира малко живак на нашите майки, болнави лели и баби? Искам да подчертая, че ваксинирането срещу грип се препоръчва от центровете за контрол и превенция на заболяванията за децата чак до осемнайсет години. Това означава тимерозал, под чието наименование се крие живак.

Брадли отново се намеси:

— Госпожо Норт, отклоняваме се от темата. Може ли да споменете някои от останалите вещества във вашия списък?

— Разбира се — кимна Дени. — Алуминий...

— Алуминият е адювант — необходима добавка във ваксините, вещество, което стимулира реакцията на имунната система.

— Мисля, че всъщност искате да кажете, че тъй наречените адюванти са нужен елемент във ваксините, нали? Разбира се, нямахте предвид алуминия, този тежък метал, който е не по-малко отровен от оловото, кадмия и живака, но няма той е единственият адювант и трябва непременно да бъде инжектиран на нашите бебета като част от тяхната рутинна детска имунизация?

— Изкусно или по-точно хитро формулирано, госпожо Норт. Да, винаги е нужен адювант. Досега алуминият е най-ефективният известен ни адювант. Съдържа се в нищожни количества — по-малко от 0,5 процента!

— Когато става дума за толкова отровно вещество като алуминия, 0,5 процента съвсем не е незначително количество. — Дени почувства как у нея нараства гневът. — Дейвид, вие попитайте за други вещества. Ето още едно: феноксиетанол. Това е химическото му наименование. Съдържа се в известно количество ваксини. Средният потребител го познава под търговското наименование антифриз, който се сипва в охладителната система на превозните средства...

— Госпожо Норт, вие започвате да експлоатирате жаждата за сензации. Пак казвам — незначителни количества — заяви Медсън.

После и Дени, и той замълчаха.

Включи се Брадли:

— Да поговорим за проучването на страничните ефекти на ваксините.

Медсън се усмихна.

— Искам веднъж завинаги да развенчая това твърдение. Онези, които твърдят, че не сме провеждали статистически тестове с ваксините, бъркат. Мога да посоча множество изследвания, но за да не изпадам в подробности, да вземем най-всеобхватното. Става дума за епидемиологично проучване — проучване на населението под формата на 110 000 деца в избрани здравни организации, сравнявайки онези, които получават ваксини с тимерозал, с другите, които получават ваксини без тази съставка. Проучването беше проведено за Съвещателния комитет за имунизациите при центрoвете за контрол и превенция на заболяванията. Публикувано е през ноември 2003 година и не показва статистически доказателства за забавяне на речта или забавяне на проговарянето в групата с тимерозала.

— Това е отчайващо старо изследване. Има един шокиращ цитат от доктор Джонсън, който участва в прословутата закрыта конференция на центровете за контрол и превенция на заболяванията в Симпсънуд през 2000 година, за да се обсъдят резултатите от продължаващите изследвания. Лекарят, експерт, който ще обсъжда безопасността на ваксините в Националната програма за ваксинации, казал на колегите си, че току-що му се е родило първо внуше. Продължил с: „Не искам да му бият ваксини, съдържащи тимерозал, докато не знаем повече“. Ето още цитати от тази конференция: „Какво ще стане, ако адвокатите надушат това?“. „Няма нито един учен в света, който да отхвърли тези резултати.“ Да речем, че аз гоня сензациите. Но нека подчертая факта, че изследването мина през най-малко четири повторения. Първото установи статистически, че дете, на което бият ваксини, съдържащи тимерозал, е два пъти и половина пъти по-вероятно да развие разстройства в развитието на нервите, отколкото деца, получавали ваксини, несъдържащи въпросната съставка. Изследването беше преработено в четири последователни повторения, в които доказателствата бяха „масажирани“, докато накрая не останаха статистически значими данни за вредата от ваксините с тимерозал. Няма защо да ми вярвате просто така. Има една чудесна книга по този въпрос от Дейвид Кърби — „Доказателства за вреда“.

Дени видя в другия край на стаята Денис да имитира ръкопляскане. Макар че ѝ се дощя да не го беше правила, защото я разсея, почувства как увереността ѝ нараства.

— Какво ще кажете за други изследвания? — попита Брадли.

— Бившият директор на Националните здравни институти, Бърнадин Хийли, казва, че изследванията за това дали ваксините предизвикват аутизъм, са недостатъчни. Също така твърди, че отговарящите за общественото здраве служители съзнателно са избягвали проучванията дали някои групи деца не са по-възприемчиви за страничните ефекти на ваксините, защото се страхуваме от отговорите, които могат да изскочат. Не е ли това най-важният въпрос? Безопасни ли са ваксините? Увреждат ли децата ни и ако е така, не трябва ли хората, които ги произвеждат, да бъдат държани отговорни?

Медсън изглеждаше раздразнен и може би изтощен. Дени видя отворилата се възможност.

— Преди малко споменахте едно епидемиологично изследване на ваксини. — Тя почувства приток на адреналин. — А какво ще кажете за проект „Епсилон“?

Медсън подскочи на стола си.

— Това е старо изследване, започнало преди десет години и прекратено преди пет.

— Научих, че двацет производители на ваксини са събирали данни. Контролна група от неваксинирани деца и тестова група деца, които са получавали ваксините, включени в Националната програма.

— Така е — потвърди Медсън.

— Защо беше спряно?

— След пет години проучвания в групата с ваксинираните не бяха открити статистически значими странични ефекти. Решихме, че би било неетично да продължаваме да лишаваме неваксинираните деца от ползата да бъдат ваксинирани.

— Интересно. Обаче си мисля, че ако днес предложите същото, по-голямата част ще предпочетат да останат в контролната група на неваксинираните. Това е и целта на днешния дебат: зрителите да могат да направят информиран избор.

Медсън вече изглеждаше напълно спокоен.

— Мисля, че преувеличавате своето влияние.

— Мога да живея с това. Ще видим. „Срещни се с пресата“ са посочили телефонни номера, така че хората, които гледат това предаване да пратят съобщения, ако се интересуват от участие в такава контролна група. Точно в момента показват телефонните номера.

Обади се Брадли:

— Надхвърлили сме времето за тази част, но до края на предаването остават още четиридесет и пет минути. Ще видим колко хора ще пратят съобщения. Нека обвържем техния брой с нашия първи въпрос: дали Конгресът да продължи да дава имунитет на производителите на ваксини? Моля всеки от вас да изрази мнението си. Господин Медсън, нека започнем с вас.

Медсън гледаше в камерата като някой добродушен чичко с полуусмивка на устата.

— С удоволствие, Дейвид. Както вече казах, Националната програма за имунизация е приоритет на правителството в областта на здравеопазването. Това е програма, създадена и управлявана от

федерална агенция — Центровете за контрол и превенция на заболяванията. В нея взима участие и Федералната агенция за лекарствата. Фармацевтичната индустрия само произвежда ваксини и ги предоставя на правителството за изпълнение на програмата. Това не е програма на индустрията, а ако правителството смята, че тя е национален приоритет, смятам, че ние, производителите, трябва да бъдем освободени от отговорност за правителствената програма. В нашето общество, което много обича да се съди, това е особено важно. Ако се премахне тази защитна мрежа за фармацевтичните компании, те ще бъдат изложени на процеси за щети, които могат да доведат до фалити. Ако това се случи, повечето, ако не и всички производители на ваксини ще прекратят работа. Даденият от Конгреса имунитет на фармацевтичните компании заради Националната програма за имунизация е съществен фактор, ако правителството желае тази програма да продължи. Толкова е просто.

Брадли се усмихна.

— Благодаря, господин Медсън. А сега да чуем госпожа Норт.

Дени почувства как се накланя към камерата от нетърпение и се насили да седне изправена на стола. *Спокойно, не си изпускай нервите.*

— Мисля, че е малко неискрено да застъпваш тезата, че Националната програма за имунизация е приоритет само на федералното правителство. Всяка година фармацевтичната индустрия печели милиарди и още от самото начало сериозно е повлияла на броя и разписанието на имунизациите. Консултативният комитет към Центровете за контрол и превенция на заболяванията, който дава препоръки кои ваксини да бъдат добавени към разписанието, е претъпкан с представители на фармацевтичната индустрия, лекари, които са патентовали ваксини, и хора, които получават щедро финансиране за изследвания или сладки хонорари като гост-лектори на семинари, организирани от индустрията. Някои от членовете са дори акционери във фирми от бранша. Консултативният комитет по ваксини и свързаните с тях биологически продукти към Федералната агенция за лекарствата съветва Центровете за контрол и превенция на заболяванията в областта на ваксините и има същите връзки с фармацевтичната индустрия.

Така че хайде да не се лъжем. Фармацевтичната индустрия поддържа топли връзки със своя клиент — правителството — и

неговите надзорни органи. И има значително влияние — някои биха казали твърде голямо влияние — върху програмата, която рутинно инжектира отровни вещества на нашите бебета. Господин Медсън каза, че недаването на ваксини на децата, събрани като контролна група на другата група, която редовно се ваксинира, повдига етичен въпрос. Аз бих го казала другояче: всяка държавна програма за имунизация, която никога не провежда научни изследвания на страничните въздействия и на взаимодействието между отделните ваксини в това разписание, е неетична. Защо производителите на ваксини трябва да бъдат отделени и да бъдат освободени от всяка отговорност за щети, които техните продукти може би причиняват? Освен програмата за имунизация имаме и други приоритетни програми. Трябва ли производителите на вагоните за метрото да бъдат освободени от отговорност, защото транспортните програми са федерален и щатски приоритет? Ако на родителите не се дава правото на избор дали да ваксинират децата си или не, защо да не могат да държат производителите на тези ваксини отговорни за щетите, които те причиняват? Ние от движението казваме — трябва да могат. Конгресът трябва да премахне освобождаването от отговорност на фармацевтичната индустрия за ваксините, които произвежда. Ако производителите се страхуват от възможни последствия, може би ще положат по-големи усилия продуктите им да са безопасни.

Дени чу музиката на поредната реклама. На телевизионния екран се показва жена, която се радваше на перилен препарат. След миг на компютърния монитор се появи Кери и каза:

— Свършихме.

Дени бутна назад стола и затвори лаптопа. В този миг долетя Денис.

— Страхотно! Беше велика! Нека копелетата си счупят зъбите в това. — Тя отиде в другия край на стаята и започна разговор по мобилния си телефон.

Дени си позволи дълбока въздишка на облекчение. Усещаше краката си омекнали, а когато стъпи на тях, имаше чувството, че се огъват.

* * *

Медсън се питаше какво, по дяволите, му се случи. Момичето се беше нахвърлило върху него като муха, постепенно се превърна в комар, докато не завърши като ято разявени оси. Трябваше да изгледа записа, но имаше усещането, че току-що го бяха наритали. Беше ядосан. Искаше да си го изкара на някого и за номера, който му скроиха с телефоните, изписвани на екрана. *И откъде, по дяволите, знаеше за проекта „Епсилон“?* Вероятно Магуайър ѝ е казал. Още една причина изпълнителят да се отърве от нея и да върне данните. Обаче досега наемникът не беше успял и Медсън трябваше да направи нещо по въпроса. Той си закачи най-хубавата сърдечна усмивка за Брадли, благодари му и се отправи към асансьорите.

Майната му на този изпълнител. Медсън набра номера на Екзейвиър да прати друг за момичето. Когато се включи гласовата му поща, той остави съобщение да му звънне.

* * *

Денис крачеше напред-назад из стаята и не спираше да говори по мобилния телефон. Дени реши, че е останала доволна от нейното представяне. Не само се справи, но успя да спечели няколко точки. А най-учудващото беше, че след като овладя нервите си, дебатът вече ѝ доставяше удоволствие.

Ричард се появи усмихнат от спалнята.

— Беше великолепна. Наистина великолепна — каза той и я прегърна. Целуна я дълго, а тя се притисна в него. Не знаеше дали това беше желание, освобождаване от напрежението или и двете. На кого му пукаше? Ричард я поведе към дивана, като продължаваше да я прегръща през рамото.

— Имам чувството, че започнах малко неуверено.

— Така беше, но какво от това? Когато влезе във форма, беше направо съкрушителна.

— Благодаря.

— Ако положението ни не беше такова, щях да поръчам шампанско. Каквото е сега, ще трябва да се задоволиш с брънч^[1].

Беше момент на триумф, но тя си напомни срещу какво се е изправила и в каква голяма опасност продължава да се намира.

[1] Англ. неологизъм, образуван от сливането на думите за закуска и обяд; комбинация от късна закуска и ранен обяд. — Б.р. ↑

9.

В 10:30 сутринта Старк се въртеше на задната седалка на наетия с шофьор „Линкълн Таун Кар“. Беше преполовил хотелите, където момичето и мъжът, който сега беше с нея, биха могли да отседнат. Вчера клиентът не му беше от голяма полза, защото знаеше по-малко от него. Затова Старк се остави на своите наблюдения и инстинкти. Докъм един на обед беше обиколил „Уилърд“, „Фор Сизънс“, „Риц Карлтън“ и „Плаза“, плати на пиколата и портиерите за информация, научи кога са на смяна, за да може да се свърже с тях, щом мине на проверка за резултатите. И четирите хотела вероятно бяха преговаряли с един и същи профсъюз, защото смените им бяха еднакви. Единствената смяна, която още не бе проверил, беше тази от десет сутринта до шест вечерта. Шофьорът спря пред „Фор Сизънс“ и Старк слезе пред навеса. Той извади листа от джоба си и провери имената на хопа и портиера от предишната смяна. След това потърка очите си.

Приближи се към един набит мъжага, застанал до въртящата се месингова врата.

— Здравсти — каза Старк.

— Добро утро, сър.

Старк спря.

— Карлос от предишната смяна каза ли ти за мен? Рони Ричардс?

— Не, сър.

— Няма нищо.

Старк протегна ръка.

Портиерът неохотно я пое.

— Рони Ричардс — представи се Старк. — Частен детектив. Работя по един деликатен въпрос. Семейна история.

— Разбирам.

— Ти, приятелю, как се казваш?

— Виктор.

— Е, Виктор, моят клиент смята, че жена му се чука нагоре-надолу. Нямам снимка, но тя е около метър и седемдесет, къса кестенява коса, леко щръкнала, с атлетично телосложение. Големи цици. Мъжът, с когото си мисля, че е, е висок около метър и осемдесет, също кестеняв, добре облечен. Със скъпи куфар и чанта.

— Звучи като всяка втора двойка, която влиза тук.

— Точно това каза и Карлос. Ще ти бъда благодарен, ако си държиш очите отворени. — Старк му подаде сгъната стотачка. — Ще получиш още една, ако ги забележиш и ми звънеш. — Сега му подаде лист, на който беше написал номера на мобилния си телефон. — Виктор, беше ми приятно да се запознаем — каза Старк, докато минаваше през въртящата се врата, за да говори с пиколото.

Беше изненадан, че още нищо не е чул, нямаше дори фалшиви тревоги заради допълнителните пари, но все нещо щеше да изскочи. А може и клиентът най-сетне да се сдобие с информация. Беше сигурен, че ще намери момичето.

* * *

Медсън се върна в стаята си във „Фор Сизънс“ и се обади на Стайлс. Беше се успокоил дотолкова, че вече можеше да говори разумно, но още чувстваше гнева си, който продължаваше да кипи под повърхността. Тайно се надяваше, че Стайлс ще го ядоса, та да може да си го изкара на него.

— Трябва да се прегрупираме — започна той.

Стайлс се държеше така, сякаш Медсън нищо не беше казал, и отбеляза:

— Маклоски, изглежда, има полицейска охрана, защото никой не може да се доближи до жилището му. Нашите екипи откриха цивилни ченгета, които наблюдават сградата.

Какво толкова си се разтревожил за Маклоски, каза си Медсън, но не можеше да каже на Стайлс истината. Може би ченгетата имаха някаква следа и искаха засега да пазят убийството на Маклоски в тайна.

— Забрави за Маклоски. Убеден съм, че момичето е тук, във Вашингтон. Гледаш ли „Срещни се с пресата“?

— Разбира се.

— Включиха я чрез Скайп, но предчувствието ми подсказва, че е тук. — Медсън стисна зъби. *Малката кучка*. Стайлс не отрони и дума за „Срещни се с пресата“. Вероятно смяташе, че Медсън е бил наритан. — Какво друго имаш?

— След като момичето и мъжът са слезли от влака, намерихме представителството на „Херц“ в Уилмингтън, където мъжът, с когото тя сега пътува, е наел кола.

Медсън почувства прилив на адреналин.

Стайлс продължи:

— Направо няма да повярваш. Става дума за Ричард Блум. Открихме го по номера на кредитната му карта. Използвал я е да плати стая в хотел „Уилърд“. Сигурно са отседнали заедно.

— Ричард Блум? — Медсън усети тази новина като удар под пояса. Един от неговите инвестиционни банкери...

— Правилно си чул. Едно от нашите момчета. Шеф на „Хелткеър Груп“ при Банк ъв Америка.

— Каква е вероятността момичето да го е познавало от по-рано?

— Вероятно става дума за случайна среща. Нашите хора в Уилмингтън ни казаха, че Блум пътувал с жена. Вече съм изпратил екип, който покрива „Уилърд“.

Мозъкът на Медсън работеше на високи обороти, за да обхване всичко. Стайлс беше прав. Да попадне на Блум е било чиста случайност. Обаче това със сигурност повдигаше определени въпроси. Блум знаеше за Медсън толкова, колкото всеки на Уолстрийт. Кое не беше много. Въпреки това беше ужасно. Медсън каза:

— Ще имаме нужда от стратегия как да вземем данните от момичето, когато го намерят. Тя вероятно няма да иска да ги предаде.

— Смяташ ли, че ще ни е от полза, че е с Блум?

— Не виждам как. — Медсън се сети, че си е уговорил среща с Блум в понеделник следобед, след като даде показания пред комитета. Само ако момичето, а сега и Блум, стигнат толкова далече. Медсън искаше отговорът му да бъде друг. Той харесваше Блум. Срещнаха се, когато преди пет години купи от него „Рейфър Текнолъджис“ — производител на медицинско оборудване. След като Милнър падна мъртъв от сърдечен удар, Блум се оказа достатъчно умен да разпарчетоса империята му на стойност седем милиарда долара, като

систематично разпродаваше парчетата в добре организирани наддавания. Ричард бе откровен и прям човек за работа. Затова Медсън продължи да работи с него и след като отиде в Банк във Америка.

— Мислех си, като са заедно, може да ни е от полза — повтори Стайлс.

— Как?

— Например можеш да се обадиш на Ричард и да го попиташ дали момичето е с него?

— Тъпа идея. Знаем, че е с него.

— Беше.

— Добре, може да е при него, може и да не е, но ако се обадя на Ричард, само ще я подплаша, че знаем къде е, и тя отново ще побегне нанякъде. Предпочитам да си мисли, че не знаем къде се намира.

— Блум вероятно не знае коя е тя. А ако знае, смяташ ли, че ще ѝ помага? Полицията още я издирва.

Медсън усилено мислеше. *Защо да се главоболи за всичко това?* Изпълнителят просто щеше да гръмне момичето и да прибере данните. А при създалите се обстоятелства вероятно ще гръмне и Блум. След като му хрумна това, се почувства като пълен боклук. *Мамка му, каква бъркотия.*

— Обсъдете с екипа как ще вземем данните от момичето, щом го намерим.

* * *

Стайлс остави слушалката с бръмнала глава. *Мамка му, какво става?* Той беше събрал многоброен екип, организиран преследване на национално равнище, а момичето се появява — или поне така изглеждаше — под носовете им. Вероятно е с мъж, на когото Медсън щеше да се обади, без да се замисли, ако дъщеря му поиска билети за мач на „Янките“.

Като главен финансов директор Стайлс винаги беше информиран за разписанието на Медсън, когато е на път, и затова знаеше, че в програмата му влиза и среща с Блум в понеделник следобед. Ако Медсън му се обади в неделя следобед по мобилния телефон, това не би събудило никакви подозрения. Медсън, когото той познаваше, щеше

да му звънне без церемонии за някой брънч или поне чаша кафе само за да го погледне в очите и да разбере какво става. Беше възможно Блум да спомене, че пътува с нова приятелка.

В това просто нямаше смисъл. Нямаше логика и в онова, което му каза частният детектив, който се беше качил на влака за Вашингтон: как някакъв тип с бръсната глава и белези от акне се появил във влака след Филадельфия и търсел момичето. Откъде се беше взел? Дали Медсън не провеждаше отделна акция? На Стайлс не му харесваше как му говори Медсън — все едно е отново главен счетоводител с тригодишен стаж в „Бракстън Фарма“. Бяха екип от дълго време и начинът, по който Медсън действаше, не съответстваше на мъжа, който познава. Не съответстваше и на отношенията им. За пръв път, откакто се познаваха, Медсън търсеше да си го изкара на него.

* * *

Медсън се опита да се обади отново на Екзейвиър.

— Ало?

Този тип не си падаше много по разговорите.

— Опитях да се свържа с теб — обясни Медсън. — Изпълнителят не успя и искам някой друг да поеме работата.

Чу как Екзейвиър се изкашля, за да прочисти гърлото си. Това беше най-голямата проява на емоции от негова страна, на която досега беше ставал свидетел.

— Проблем ли има? — попита той.

Какво друго би могло да бъде. Минаха два дни, а най-добрият му човек не можеше да свърши работата. Досадната малка кучка с големите цици продължаваше да се разхожда наоколо с неговите данни в джоба! Обаче Медсън си замълча и отговори сдържано:

— И така може да се каже. Изглежда момичето два пъти е видяло изпълнителя. Нуждая се от ново лице, което тя не може да познае, за да се свърши работата.

Екзейвиър дълго не продума. Най-накрая каза:

— Изненадан съм. Искаш сегашният изпълнител да бъде изтеглен от задачата?

— Не, няма да навреди, ако продължи да търси момичето. Просто не искам да попадне на новия ѝ приятел. Разбираш ли?

Отново настъпи пауза.

— Разбрах.

— Добре. Момичето и мъжът, с когото пътува, са отседнали в хотел „Уилърд“ във Вашингтон. Мъжът се казва Ричард Блум. Запомни ли?

— Да.

— Накарай новия човек да свърши бързо работата.

* * *

Дени се обади на майка си от „Уилърд“. Преди връзката да се осъществи, тя остави съзнанието ѝ да отплува към къщата край Туин Лейкс. По това време на годината — малко преди Деня на загиналите във войните^[1] — в неделя сутрин нямаше да има лодки в езерата. Спомни си как с баща ѝ излизаха с кануто, миризмата на боровете, миризмата на мухъл от брезента на спасителната жилетка. Сега сезонът не беше за риболов, но пък прекрасен за разпускане, да чувстваш как мускулите на ръцете и гърба ти се свиват и разтягат, докато се отгласкваш с греблото. Тя щеше да гребе по същия начин с Гейб, като управлява кануто от задната седалка, както беше правил баща ѝ с нея. Нямаше да чуват нищо друго освен плисъка на водата, песните на птиците от брега и шумоленето на вятъра в короните на дърветата.

— Ало? — Вдигна майка ѝ.

Другите сетива на Дени бяха пълни с езерата и сега, когато чу гласа ѝ, направо я заболя сърцето.

— Здравсти, мамо.

— Дени, заради теб ще получа някой инфаркт.

— Съжалявам, че не се обадих по-рано. Извинявай, че последния път бях толкова лаконична. Обаче отбелязвам напредък и съм добре. Вие как сте?

— Добре. Почакай, Гейб е до мен.

Само миг по-късно Гейб я поздрави:

— Здравсти, мамо. — Равнодушен. Сякаш беше прекалено голям, за да му липсва мама, макар че вече бяха минали ден и половина.

Дени почувства как ѝ се свива гърлото. *Деветгодишните...*

— Здравсти, скъпи. Липсваш ми. — *На всяка клетка от тялото ми.*

Гейб мълчеше, затова Дени попита:

— Забавляваш ли се?

— Аха, но телевизорът се скапа.

— Да, развали се — натърти тя. — Нали не торМОЗИШ баба си?

Чу го да въздъхва.

— Не.

— Ще се върна след ден-два. Тогава ще се позабавляваме. Искаш ли?

— Съгласен.

— Би ли дал телефона обратно на баба ти? Обичам те, Гейб. Липсваш ми.

След миг майка ѝ попита:

— Какво става?

— Тази сутрин бях в телевизията. Участвах в „Срещни се с пресата“. Дебатирах с главния изпълнителен директор на „Фарма“ за ваксините. Мъж на име Гроувър Медсън. Справих се добре. Можеш да се гордееш с мен.

Майка ѝ не отговори.

— А един човек, който е част от нашето движение „Ваксиниране по избор“, а някога е работил във фармацевтична компания, ми помага да разгада една екселска таблица, която може да ни помогне да разберем какво става. Човекът, когото убиха в офиса ми, ми я даде точно преди да бъде застрелян. Той работеше в компанията на Гроувър Медсън. Мисля, че всичко случило се може да е свързано с Медсън.

Майка ѝ пак не отговори. Това означаваше, че кипи и скоро ще избухне.

Дени продължи:

— Мисля, че скоро ще имам нещо, с което мога да ида в полицията.

Всичко, което майка ѝ каза, беше:

— Сигурна ли си, че си в безопасност?

Дени си помисли дали да не ѝ каже, че е пътувала с мъж, който сега ѝ помага, но реши, че е лоша идея.

— Така мисля. — Но усети свиване в стомаха, което потвърждаваше, че лъже.

— Знаеш какво мисля по въпроса. Мога ли да те намеря на този номер?

— Да.

— Къде си отседнала?

— Засега в хотел. Добре съм. Честна дума.

— Обичам те.

— Обичам те — отговори Дени и много ѝ се дощя да я прегърне. Затвори с усещането за някаква странност. Беше очаквала, че майка ѝ ще ѝ се нахвърли. Не беше характерно за нея да остави Дени да се измъкне толкова лесно. След това осъзна кое беше не по-малко странно. Не само нямаше словесен водопад от майка ѝ, но бяха пропуснати и полезните съвети. Днес на Дени ѝ се искаше да ги чуе, за да може после на спокойствие да отсее бисерите, които майка ѝ неизбежно пускаше. Да, определено нещо не беше наред и тя отново усети как стомахът ѝ се свива на топка.

* * *

Синди свърши разговора с Дени, потънала в мисли. Погледна към Гейб, който беше забил нос в рисунката си на кухненската маса. В хола Джек свиреше на китара. Тя излезе на верандата, опря ръце на потъмнелите дъбови перила и си пое дълбоко дъх, попивайки гледката на езерата. Ароматът на печен бекон в далечината се смесваше с уханието на боровете. Кръвта ѝ бушуваше, а сърцето ѝ блъскаше в гърдите от мига, в който Дени беше произнесла онова име.

Гроувър Медсън. Име, което от години не беше чувала, макар да бе следила напредването му в кариерата. Когато се срещнаха, той следваше в медицинското училище на Пенсилванския университет, а тя посещаваше курсове по биоетика, като част от сестринския курс. Замисли се за него: обсебен човек с амбицията да остави следа на този свят. Преследваше всичко със същия плам и страст, с които тичаше

подире й. Ако бе вярно, че той е мъжът, който преследва Дени, тя беше в страшна опасност.

Чуваше как Джек продължава да дрънка на китарата, обърна се и видя Гейб на масата, погълнат от рисунката. На кого да се обади? Кому би могла да се довери да ги гледа? Защото трябваше да замине и да се види с Медсън, за да разбере наистина ли той преследва Дени и да го спре. Беше сигурна, че макар да бяха минали толкова години, той пак нямаше да може да я погледне в очите и да излъже.

Тя се върна в кухнята, за да се обади на сестра си Бренда.

* * *

Медсън се обади на изпълнителя. Беше решил, че е разумно да се увери, че той и новият човек на Екзейвиър няма да се сблъскат и да прецакат работата.

— Нещо ново? — попита, когато изпълнителят вдигна.

— Още не, но работя по въпроса. Те са в един от четирите скъпи хотела.

— Кое те кара да мислиш така?

— Мъжът, с когото е, беше добре облечен. Носеше чанта за компютър „Ермес“ и куфар на колелца от същата марка. Това са скъпи вещи. Значи не е човек, който ще отседне в мотел или стая под наем.

Медсън изстина.

— И кои са хотелите според теб?

— „Уилърд“, „Фор Сизънс“, „Риц Карлтън“ или „Плаза“.

По дяволите. Този тип не беше глупав. Може би не беше чак толкова лоша идея изпълнителят да налети на новия човек на Екзейвиър. Най-важното беше да се върнат данните, а как ще стане това, изобщо не му дремеше. Може би нямаше да е зле да остави на новия правото на първия изстрел.

— Мислим, че са в „Риц Карлтън“.

— Защо смятате така?

— Защото нашите хора откриха в Уилмингтън, че от наелите коли в посока Вашингтон само един е имал резервация в тукашен хотел — „Риц Карлтън“.

— Как се казва човекът?

— Ричард Блум.

— Веднага се залавям.

— Още нещо: след около половин час започва голям митинг на Националната алея. Насочен е против ваксините, затова предполагаме, че може би момичето ще участва. Това е доста смело предположение, но си заслужава да се провери.

— Ще отида там, щом проверя в хотела. — След тези думи изпълнителят затвори.

Когато остави мобилния телефон, Медсън се усмихна. Щеше да отнеме доста време на изпълнителя да установи, че Блум не е отседнал в „Риц Карлтън“. След това веднага ще отиде на митинга. Ако новият човек на Екзейвиър я изпусне в хотела, може би изпълнителят щеше да извади късмет на митинга.

* * *

Старк току-що беше затворил телефона, когато той започна отново да звъни.

— Ало, Екзейвиър, мой човек — поздравя Старк.

— Здравсти. — Връзката направи пауза. — Някакви затруднения ли имаш с клиента?

Какво? На Старк му трябваха няколко секунди да се окопити. Не беше очаквал подобен въпрос.

— Не, всичко е наред. Просто ще отнеме малко повече време от очакваното.

— Само проверявам.

— Защо ще го правиш?

— Защото поиска допълнителна единица.

Мамка му. Старк реши, няма смисъл да се преструва, че знае какво става.

— Във Вашингтон?

— Да. За момичето и мъжа, с когото сега пътува. Вашингтон е голям град и може би е решил, че двама души ще я открият по-лесно, отколкото сам човек.

— Може би — съгласи се Старк и затвори.

Само това ми трябваше. Екзейвиър беше неговият най-добър източник на доходи, а сега клиентът прецака това. Тази задача се бе оказала много повече от главоболна. Излезе, че е кофти за бизнеса. От туй нагоре сега имаше и нова единица в сделката. Трябваше да намери момичето и да сложи край на тази гадория. Стисна стола до бюрото и го запрати срещу стената.

* * *

Телефонът на Медсън започна да звъни, докато се опитваше да намери мача в справочника на кабелната телевизия. Бяха го заровили някъде дълбоко и човек трябваше да бъде упорит като магаре, за да го открие. Погледна екранчето. От къщи. Мамка му. Включи телефона.

— Здравей, скъпи — поздрави Реджина.

— Здравей, мила. Още съм зает тук във Вашингтон. — Сякаш имаше някакво значение какво е казал. Тя не даваше пет пари с какво се занимава. Обаждаше се, защото имаше нужда от нещо. Медсън си пое дълбоко дъх и реши да не обръща внимание.

— Разбира се, скъпи, сигурна съм в това. Ще ти отнема само минутка, мили. Можеш ли да звънеш на Лорън? Отново ми задава въпроси за сватбата.

— Разбира се. Ще се оправя с нея.

Медсън се опита да си спомни какво го беше накарало да се ожени за тая куха лейка. Още на двайсет и седем беше престанала да бъде секси. Не можеше да си представи какво ли е да имаш жена, която наистина обичаш, която те подкрепя или поне те разбира като другар. Преди да се обади на Лорън, си сипа чаша кафе. Напоследък вече не му се удаваше да говори много често с нея, а за него това беше като тоник. Особено след като е говорил с Реджина. Нещо, за което си заслужаваше да живее, след като през останалото време му се налагаше да слуша жена си.

— Здравсти, тате!

— Здравей, принцесо. Майка ти каза, че имаш нужда от съвет.

Медсън се надяваше, че този път не става дума за нещо просто. Имаше нужда от нейното присъствие. От опит знаеше, че колкото по-дълго разговаря с нея, толкова по-лесно ще съживи спомените си. На

стадиона на „Янките“. Джетър, който ѝ даде автограф в тунела на път за скамейката на отбора. Торе, който ѝ се усмихна и я щипна за нослето.

— О, тате, не е толкова важно. Не смятах, че мама ще ти досажда за това. Не е нещо, с което да не мога да се оправя.

— Сигурен съм, но вече съм ти подръка.

— Става дума за това, че имаме пет шаферки и едната отпадна. Казва, че е болна, но малко ме съмнява. Имам петима мъже — шаферът и разпоредителите. Така че или трябва да намеря нова шаферка, или да се отърва от единия разпоредител.

Медсън направо не можеше да повярва на ушите си. И Реджина му се е обадила заради това? Не е могла да се справи с това?

— А ти какво искаш да направиш?

— Харесва ми сватбата такава, каквата е. Обаче това означава, че трябва да намеря нова шаферка. Но няма да е лесно толкова късно, пък и ще трябва да ѝ направим и рокля.

Хилядарка е нищо за роклята. Щом е за Лорън, на кого му пука?

— Това ли е всичко?

Лорън въздъхна.

— Не съвсем. Вероятно мама затова ти се е обадила. Джефри и аз се скарахме. Здравата. Тате, без да се обиждаш, но вие мъжете сте като децата. Всичко, което сторих, беше да предложа да се откажем от единия разпоредител. Джефри побесня, развика се, че те са най-добрите му приятели и така нататък, и така нататък. От вчера не ми говори. — Тя се засмя, но по тона ѝ се разбра, че е разстроена. — Не те будалкам.

— Искаш ли да поговоря с Джефри?

— Не, за бога!

— Да ти помогна ли да намериш друга шаферка? — Още щом го каза, се зачуди как би могъл да го направи.

— Това ще оправи положението, но аз мога да...

— Няма защо да се тревожиш, момичето ми. Аз имам повече приятели, отколкото подозираш. Може дори да намеря момиче, на което роклята да стане.

Лорън се изкиска.

— Не мисля. Тя е размер 46 и гръдна обиколка 40D...

Мамка му. Излиза, че трябва да намери някоя дребна крава, която да може да стои права в розов шифон.

* * *

Дени се събуди до Ричард в леглото. След като бе приключила разговора с майка си, се бяха преместили от дивана в спалнята, където задоволиха страстта си. Сега огледа стаята и попи видяното: слънцето, което нахлуваше отвън и очертаваше квадрат на паркета, ориенталския килим и леглото. Не беше прекалено луксозно, но определено не бе „Мариот“. Ричард още спеше. Тялото му беше полуголо. Тяло на защитник. Никога не беше спала с футболист, но си мислеше, че само тренировъчният режим може да създаде подобно изваяно тяло като това на Ричард. През последните пет години той беше единственият мъж, с когото беше правила любов. Разбира се, като изключим Джеймс.

Тя смъкна завивката, наслаждавайки се на хладния въздух от климатика.

Очите на Ричард вече бяха отворени и той се възхищаваше на тялото ѝ. Тя се наслади на този миг.

— Колко си красива — усмихна се той.

— Благодаря. — Тя го целуна. — Харесва ми как ме гледаш.

Той се усмихна влюбено.

Дени се търкулна към него и опря глава на ръката си.

— Това беше едно неочаквано удоволствие.

— Не знам защо не си го очаквала.

— Мога ли да се надявам на него и занапред?

— Питам се същото преди малко. Има една стара приказка, че смъртната опасност създава неразрушими емоционални връзки.

— Убежище по време на буря?

— Нещо такова.

Той я гледа известно време замислено.

— Във влака те попитах дали си се развела наскоро. Каза ми, че било отдавна, но все още не ми изглеждаш успокоена. Спомена и бивше гадже.

Дени въздъхна.

— Синът ми беше на една, когато бившият ми съпруг реши, че единственото, което иска, е да участва във финалния мач. Заби се в младежкия отбор на „Колорадо Рокис“. Добър защитник е, но в най-добрата си година направи 220 точки. И досега не е изпратил на сина си издръжка. Не съм го чувала от шест години.

Той се засмя.

— Жена ми... бившата, направи нещо подобно. И тя удря здраво с бухалката през около 350 дни в годината, и то за власт. Един ден се събуди и престана да аматьорства с новото списание, което бяха започнали, подстрига си косата, свали пет кила, обнови гардероба и поведението си. Или по-скоро се върна към старото си поведение, когато за пръв път я срещнах и се кълнях, че тя ще бъде най-младата жена, която някога е ставала изпълнителен директор на Уолстрийт. Върна се в „Морган Стенли“, където работеше, преди да я срещна. Някои от приятелите ми на Уолстрийт ми казват, че я наричат Жената дракон^[2].

Дени безмълвно наподоби „леле“.

— Всъщност първия път, когато го чух, донякъде ми помогна. — Ричард се размърда. — И свикнах с тази мисъл. Човек продължава напред, като си казва, че днес просто е кофти ден. — Дени се съгласи. Той продължи: — Изглежда си оцеляла след своето собствено преживяване. Но сигурно не е било лесно да си самотна майка.

— Имах помощ. Живеех в един и същи град с мама. Но работех най-различни неща, за да мога да свързвам двата края. Когато Гейб беше още дете, превърнах апартамента си в дневни ясли. Имам неколцина приятели в модната индустрия, които ми намериха работа. Бях подходяща моделка — нося сутиен размер 36С — като вадят нова колекция, им трябва хора, на които дрехите да стават. Плащат прекрасно, и то само за няколко часа работа. Същото е да си модел на обувки. Нося стандартен номер — 37. Това е размерът на всички мостри, които се създават. Гейб също работи като модел. Прави го, откакто стана на три. Вече си е събрал прилична сума за университета. Така че нещата не бяха чак толкова зле.

— Сигурно за сина ти е било тежко без баща наоколо?

— И все още е. Обаче през последните пет години имах постоянно гадже. Наистина беше добър към Гейб. И той има деца горедолу на същата възраст. Добре се разбираха. — От казаното сърцето й

се сви. Боби и Джейми растяха около нея, все едно че бяха нейни деца. Липсваха ѝ.

— Говориш в минало време.

— Да, защото наскоро скъсахме. Мисля, че една от причините да остана толкова дълго с него, беше Гейб. — Запита се дали и на Гейб му липсват Боби и Джейми? *Разбира се.*

— Лоши взаимоотношения?

— Не, напротив. Джеймс е добър човек. Той е успешен корпоративен адвокат, изкарва хубави пари, изглежда добре, внимателен е. Всъщност — добър улов. Обаче нещата се объркаха, след като ми предложи брак. Преди още да бях отговорила, той започна да разглежда списъците с имотите в Горен Монклер. Дори взе да звъни на познати от управителния съвет на „Монклер Кимбърли“, за да приемат Гейб в частното училище. Предполагам, че това ме извади от равновесие. Казах му, че не искам да се връщам обратно в Ню Джърси и да бъда футболна майка^[3].

— Както вече вчера отбелязах, не звучи като окончателно решен въпрос.

— Само в неговото съзнание. Той настоява, че се страхувам от обвързване. В момента така ми е добре.

Ричард не отговори. Изглежда размишляваше.

Дени пък си мислеше за своя коментар „убежище в буря“ и ѝ се дощя да не го беше правила.

— Зная, че не бих могла да стигна толкова далеч без теб. И със сигурност не бих могла да участвам в „Срещни се с пресата“.

— Разбира се, че би могла. Просто имаше нужда от начален тласък. Вече си пред камерата. Изглежда ти хареса и си много добра в това. Каква беше приказката за учителите и критиците? Онзи, който може — действа, а този, който не може — дава акъл или критикува.

— Или снима документални филми? Май не си много любезен с хората, които правят документално кино, което мнозина смятат за форма на изкуство.

— Разбрала си ме погрешно. Исках само да кажа, че сега, вместо да си зад сцената, показвайки други хора, застанали на нея, си излязла отпред и защитаваш своята истина.

Дени се замисли върху чутото. Спомни си колко беше разочарована от себе си, че измърмори само „Благодаря ви!“, когато

получаваше наградата от „Трайбека“. Беше прекалено уплашена, за да каже какво означава този приз за нея. Обаче тази сутрин, когато се изправи очи в очи с Медсън, на самата себе си се стори друг човек. Сложи ръката си върху тази на Ричард.

— Благодаря. И какво ще стане с нас, след като всичко това свърши?

— Както и преди казах, ние сме доста необичайни съквартиранти, нали? Нямах предвид буквално, но така или иначе, понякога се получава.

Дени го помилва по страната.

— Не е ли голяма ирония — аз, забъркана в тази каша, а ти работиш за силите на мрака? — Тя стрелна поглед над главата на Ричард към стената. Дали при подобни обстоятелства *изобщо може да се получи нещо*? — Какво точно правиш за Медсън?

— Аз съм един от неговите инвестиционни банкери. Предлагам му сливания, осигурявам финансиране за разширяване на бизнеса.

— Значи му помагаш да разширява империята си, докато аз правя всичко възможно да я унищожа.

— Да я унищожиш? Не виждам нещата по този начин.

— Бъркаш. Ако зависеше от мен, щяха да натикам цялата фармацевтична индустрия в някоя черна дупка.

— Защо?

— Разказах ти за моите мъчения с Отдела за младежта и семейните услуги в Ню Джърси. Загубих делото и копелетата щяха да ми вземат Гейб, ако не се бях съгласила да го дрогират. Не можеш да си представиш какъв ужас беше. — Сякаш някой стисна сърцето й. — Ти имаш ли деца?

— Не. Племенници и племеннички.

— Няма нужда да си ги държал след раждането или да си ги кърмил, за да разбереш как съм се чувствала тогава. Гейб е най-хубавото нещо, което съм направила. Ако утре умра, мога спокойно да кажа, че съм дарила на света един от най-прекрасните подаръци, които някога е получавал, и че съм направила поне едно забележително нещо в живота си — Гейб. — Очите й се напълниха със сълзи. — Можеш ли да си представиш как някой ми казва, че тъй като не съм съгласна с тях, ще ми отнемат центъра на моя свят? Моят Гейб? След това ме заплашваха, изкривяваха фактите, в продължение на три години ме

съсипваха финансово, за да накарат най-накрая един безсърдечен съдия да го направи? — Тя се наклони към Ричард с напрегнати мускули и трепкащи ноздри. — Мразя тези копелета!

— Но това се е случило заради Отдела, а не заради фармацевтичните компании?

Изражението ѝ стана сурово:

— Нищо подобно не би могло да се случи, ако производителите на лекарства не натрапваха стоката си на лекарите, училищата, болниците. Стигнало се е дотам, че те просто си измислят някое лекарство и започват да се чудят на кого да го пробутат. Дори налагат смешни и субективни критерии като тези за Синдрома за дефицита на внимание и хиперактивност, които са приложими за всеки. Ако детето ти не може да седи мирно, провиква се в клас, без да вдигне ръка — накратко, ако още не се е научило на самодисциплина или са го натъпкали със захарни закуски и сокове в стола, някоя училищна сестра може да използва половин дузина фалшиви критерии от библията на психиатрията — Диагностичен и статистически наръчник № 5, и да го обяви за страдащ от този синдром. Без обективни психологически тестове. Без сканиране на мозъка, без физическа диагностика. Някаква училищна сестра без нужната квалификация, която е изгледала няколко образователни филмчета, предоставени от фармацевтичната индустрия. И нещата не свършват дотук. Психиатрите и производителите на лекарства продължават да си измислят нови диагнози за все нови категории и подразделения. Само един господ знае какво ще се случи, когато минем на ДСН № 6. Плахостта психическо разстройство ли е? А скръбта? Трябва ли да лекуваме с лекарства тези обикновени личностни характеристики и опит? — Дени се вкопчи в крайчеца на чаршафа и започна да го усуква. — Всичко това се превърна в научен експеримент с химията на мозъка на нашите деца. Ние превръщаме ежедневния живот в някакво разстройство и започваме да го лекуваме, като отнемаме правата на родителите. Сториха същото с брат ми Джек. С години го дрогираха заради свръхактивност. Майка ми беше милосърдна сестра и е вярвала във всички тия глупости, докато не видяла какво са му причинили. А сега вече е наркоман. Най-накрая успя да се откачи от обезболяващите, но сега е на адерал^[4] с рецепта и купува всякакви успокоителни, които може да докопа на улицата. Не успява да се задържи на работа. На

двайсет и седем още живее при майка ми! Няма спестявания, няма гадже, няма живот. Копелетата го съсипаха и колкото и да се опитвахме, не можахме да го откачим. Сънувам ужасни кошмари, че го намирам мъртъв на някаква алея.

Ричард я наблюдаваше, може би в очакване да се изприказва, може би в размисъл, че са доста странни съквартиранти. Най-накрая стана от леглото.

— Спомням си онази въздържана жена, седнала като мишка до мен във влака. Не знам какво се е случило с нея. Може би някой е пуснал оса в гащите ѝ или пък цяла фармацевтична компания? — Той се усмихна. — Мисля, че вече е време да се обличаме. Ще се обадя на обслужването по стаите и ще поръчам обяд.

На Дени ѝ се искаше да го дръпне обратно в леглото и да започнат всичко отначало, но мигът бе отлетял. Тя се търкулна по гръб, чу Ричард да говори с румсървиса по телефона. Зарови в душата си: чувстваше се някак освободена, изненадана, че не изпитва вина пред Джеймс. Беше толкова чуждо, но въпреки това толкова приятно да те прегръща и целува друг мъж. През живота си беше имала толкова малко любовници. Страстта, която изпитваше, истинска ли беше, или ставаше дума само за похот? Запита се какво ли изпитва Ричард? Дали значеше нещо за него? Отказваше да повярва, че не е така. Не ѝ приличаше на типовете, които си падат по случайните връзки. Очевидно беше наранен от бившата си жена и все още страдаше. Дали обаче бе готов да започне нова връзка? Дали тя беше жената, с която би го направил? А тя самата дали го иска? *Може би.*

[1] Последният понеделник на май. — Б.пр. ↑

[2] В азиатската митология властна, съблазнителна, невярна жена. — Б.пр. ↑

[3] В САЩ майка от средната класа, която винаги е на разположение на децата. Идва оттам, че ги води на тренировки и т.н. — Б.пр. ↑

[4] Психостимулант, съдържащ амфетамини. — Б.пр. ↑

10.

Дени и Ричард точно се приготвиха да обядват, когато се почука на вратата. Тя каза „Минутка!“ и отиде да надникне през шпионката. Видя пиколо — атлетична жена на трийсетина години с една от онези смешни шапки, които хотелските управи ги караха да носят. Отвори вратата.

— Да?

— Нося пакет за господин Блум.

— Благодаря. Аз ще го взема.

— Някой трябва да се разпише.

Дени се обърна към количката на румсървиса, за да вземе химикалката от сметката. В огледалото видя, че жената е затворила вратата и е извадила пистолет от джоба си. Дени почувства, че се задушавя. *Мили боже!* С едно-единствено движение грабна каната с вода за чай от количката, завъртя се и запрати врящата течност в лицето ѝ. Жената вдигна ръце нагоре и изпищя. Дени се протегна и с две ръце хвана пистолета в ръката ѝ и го дръпна надолу. Нападателката сграбчи Дени за косата със свободната си ръка и блъсна главата ѝ в пода. Ричард изскочи от спалнята и се втурна към тях. Вдигна гарафата и замахна с нея към главата на жената. Тя се търкулна встрани; ударът на Ричард се оказа къс. Дени се опита да откъсне палеца на жената от дръжката на пистолета, но тя го стискаше като менгеме. В този миг убийцата се опита да стовари каратистки удар по врата ѝ. Дени изпадна в паника, вдигна двете си ръце, за да отбие удара, и една от китките ѝ беше пронизана от остра болка.

Ричард стовари гарафата върху ръката на жената. Чу се изръмжаване и пукот на строшени кости. Тя се изправи наполовина, издърпвайки Дени със себе си, замахна с крак и подсече Ричард, който падна на пода. Дени дръпна изтръпналата си вече ръка от пистолета на нападателката и я стовари върху носа ѝ. От него във всички посоки пръсна кръв.

Жената се усмихна подигравателно и се извъртя, за да блъсне лакът в лицето на Дени. В този миг Ричард, който се беше изправил, стовари гарафата върху челото на убийцата и тя рухна като чувал на пода.

Дени издърпа пистолета от ръката ѝ и се вторачи в нея — тя лежеше на земята в безсъзнание. Ричард стовари гарафата още веднъж, втори път и трети път върху слепоочието на жената.

— Ричард! — извика Дени предупредително.

Той вдигна очи към нея, после стовари гарафата още веднъж върху главата на жената. След това попита:

— А ти добре ли си?

Тя кимна.

— Да се махаме оттук. — Той провери пулса на жената. — Няма повече да ни преследва. — Вдигна пистолета от пода. — Аз ще взема това.

* * *

Пистолетът беше малък, някакъв вид автоматично оръжие, което беше изненадващо леко. Ричард върна предпазителя на място и пъкна пистолета под колана на панталона си, откъдето можеше с лекота да го извади, ако се наложи. Отиде в спалнята и облече едно спортно сако, за да прикрие оръжието. Когато се върна, видя лицето на Дени: бузите зачервени, очите изхвъркнали, а устата — полуотворена. Дишаше на пресекулки. Той осъзна, че кръвта в ушите му пулсира, а сърцето му блъска в гърдите. Левият прасец го болеше там, където жената го беше ритнала, за да го повали.

Сложи ръце на раменете на Дени и попита отново:

— Добре ли си?

— Не бих казала. — Тя кимна към вратата. Ричард я отвори, показва глава навън, огледа коридора и в двете посоки, след това ѝ махна да дойде при него.

— Да слезем по стълбището — каза тихо.

Сега зъбите ѝ бяха стиснати, а изражението — решително. Щеше да се оправи. Там, откъдето идваше, наричаха онова, което Дени

притежаваше, кураж. Заради начина, по който се беше вкопчила в пистолета и се бори с жената. А сега беше решителна като питбул.

Докато слизаха по стълбите, не разговаряха. Ричард вървеше напред. Той чакаше пулсът му да се нормализира, но това не се случваше. Току-що беше убил човек. Очевидно наемен убиец, но въпреки това си беше шок. Тогава осъзна, че дясната ръка го боли, а кокалчетата ѝ са одрани от стискането на гарафената дръжка, докато я стоварваше върху главата на убийцата. Когато стигнаха партерната площадка, се обърна назад и погледна Дени.

— Готова ли си?

— Да.

Ричард отвори вратата и закрачи колкото може по-небрежно. Фоайето беше тихо, пет-шест души седяха в креслата и четяха или разговаряха. Пред регистрацията стоеше двойка, едно от хотелските пикола буташе количка с багаж. Ричард закрачи по-бавно, за да може Дени да го настигне, и се насочи към въртящата се врата.

Дотук добре.

Дени видя как един от мъжете, седнал на кресло в лобито, свали вестника си и впи поглед в очите ѝ. Прониза я страх и тя се вкопчи в подмишницата на Ричард. Той не я погледна, но кимна, за да покаже, че споделя страховете ѝ, и мълчаливо ускори крачка. Мъжът стана. Друг мъж, седнал по-близо до вратата, остави някакво списание и също се изправи. *Мили боже, те са ни поставили под наблюдение.* Ричард бутна с ръка въртящата се врата и я последва. Пресякоха Пенсилвания Авеню Север и тръгнаха надолу по 14-а улица колкото може по-бързо, без да се втурнат да тичат.

— Най-малко двама души във фоайето. Следват ни — каза тя.

— Трима. Видях един до асансьора.

Пресякоха Конститушън авеню.

— Давай към тълпата на Националната алея — предложи Дени. — Днес там се провежда митингът на „Ваксиниране по избор“. — Там тя и Ричард щяха да имат поне предимството на домакини — сред двайсет хиляди митингуващи, мнозина от които знаеха коя е Дени. Искаше ѝ се да погледне назад към мъжете, но я беше страх. Картината как убийцата вади пистолет от куртката си се мярна в съзнанието ѝ. Почти бяха стигнали до пряката на „Медисън Драйв“, откъдето можеха

да пресекат и да влязат в Националната алея. Дени се втурна напред. Светофарът светеше червено. Ричард подвикна:

— Давай, следвам те.

Дени влезе в Националната алея и най-накрая погледна през рамо. Мъжете бяха тръгнали да пресичат улицата. Единият гледаше надясно с вдигната ръка, сякаш насочваше някого другото, но тя не можа да види кого.

— Дава знак на някого — каза Ричард. — Сигурно има още. — Той хвана Дени за ръка и се гмурнаха в тълпата.

Тя се паникьоса, защото я теглеше право към центъра на навалищата. Мъжете сигурно имаха пистолети и биха могли да стрелят, когато ги настигнат, като вероятно ще се опитат да ги заобиколят от всички страни.

Колко ли са? Сега сред хората Дени почувства, че се събужда клаустрофобията ѝ.

— Ричард, тук сме като мюрета.

Ричард се спря.

— Нямам представа колко са. Мисля, че това е единствената ни възможност да им избягаме.

Жената до нея възкликна:

— Дени? Дени Норт! Преди малко ви гледах в „Срещни се с пресата“. Чета блога ви. Гледала съм вашите филми.

Дени се обърна да я погледне. *И сега какво?*

— Да, вярно е. Това е Дени Норт — потвърди Ричард.

Какви ги върши той?

Ричард сниши глас:

— Щом знаете коя е тя, наясно сте, че има неприятности и че ни преследват. Трябва да я измъкна отгук. Далеч от хората, които я преследват.

Друга жена, която държеше дете за ръката, каза:

— Дени, знаем, че се опитват да ти скалпят процес. — Двойка на средна възраст, която стоеше до жената, се приближи, за да заяви подкрепата си. След още петнайсет секунди около Дени се беше струпала тълпа.

Ричард я стисна за ръката.

— Дръж очите си отворени за онези тримата. С малко повече късмет тълпата ще ги забави и ще успеем да се измъкнем.

Дени се обърна и започна да оглежда тълпата. Миг по-късно видя единия от фоайето.

— Ето един! — изкрещя тя и го посочи. Тълпата се струпа пред мъжа и му препречи пътя. Той започна да разблъсква хората с ръце, но други заемаха местата им.

Тя видя друг от мъжете да си пробива път през тълпата.

— Ето още един от тях! — извика Ричард и го посочи с ръка. Хората се изправиха като стена пред него и дори го изблъскаха назад.

— Моля, направете място да минем! — извика Дени. — Все още ни преследват.

Тя чу как думите ѝ се понесоха като ехо: „Дени Норт“. „По дирите ѝ са!“ „Пуснете Дени да мине.“

В този момент Ричард се хвърли към един мъж, който бързаше към нея със стиснати зъби.

— Ей! — изкрещя Ричард. Вдигна двете си ръце към раменете на човека. — Хванете го! — Тълпата го сграбчи, докато се буташа с Ричард, повали го на земята. Дени го видя хвърлен по лице в тревата, а двама мъже го държаха за ръцете, притискайки с коляно кръста му. След малко чу полицейски свирки. Полицията беше дошла. Ричард продължаваше да я влачи напред. Стигнаха до „Джеферсън Драйв“ от другата страна на алеята и поеха към една пряка, където намериха „Старбъкс“. Седнаха на маса в задната част на кафенето. Дени видя една жена да излиза от тоалетната и се втурна вътре. Заключи вратата зад себе си и избухна в сълзи.

* * *

— Откъде се взеха тези мъже? — попита Дени. Ричард беше донесъл две чаши чай.

— Предполагам от същото място, откъдето и жената, която се опита да те убие в хотела.

— Как са ни открили?

— Може би чрез кредитната ми карта. Тези типове сигурно разполагат със сериозна организация. Мъжът във влака трябва да ме е идентифицирал по някакъв начин или са открили кой съм в агенцията за коли под наем и оттам са получили номера на кредитната ми карта.

Ако някой ми беше казал, че това ще се случи, изобщо нямаше да му повярвам. Но така или иначе се случи. По някакъв начин.

Няма ли край тази история, запита се Дени. Днес за пореден път се сети за Гейб и колко безсилна се чувства да му осигури безопасност. Тези тревоги може и да не съответстваха на онова, което бе преживяла през последния час, но нейните собствени беди само увеличаваха страховете ѝ за момчето. Както и за майка ѝ, Джек и Джеймс.

Как може да се освободи? Как може да ги освободи? Който и да е по петите ѝ, беше неумолим.

— Тези хора разполагат с невероятни възможности.

— Трябва да променим нашия план — каза Ричард.

Очите на Дени още пареха от плача, обаче сълзите бяха отмили напрежението.

— Какво предлагаш?

Той се наведе към нея.

— Снощи в хотела направих едно проучване. Съществува федерална програма за разобличители. Службата на специалния съветник^[1] има задачата да защитава свидетелите правно и физически. Защищавали са Маклоски, когато е съобщил за „Мириъд“. Имат гореща линия, работеща денонощно. Вече е време.

Дени беше твърде изтощена и уплашена, за да възразява. Тя само махна с ръка.

— Току-що се опитаха отново да те убият. Проследиха ни от хотела.

— Няма нужда да ми обясняваш какво става, защото сама го преживях.

— Ако Службата на специалния съветник реши, че разполагаш с основателна информация за закононарушение, може да получиш статут на федерален свидетел и защита. Моето мнение е, че трябва да идеш там и да разкажеш случилото се, онова, което научи от Солсбъри, и да покажеш флашката. Могат да използват тази информация, за да стигнат до човека, който стои зад тези нападения, и да те защитят или дори да те скрият, докато е нужно.

— Добре. Как да го направя?

Ричард натисна няколко клавиша на своето блекбъри, след това ѝ го подаде, за да разгледа информацията в неговата търсачка. Дени

извади от джоба си един от мобилните телефони, след това влезе в тоалетната, за да проведе разговора.

— Ало, свързахте се със Службата на специалния съветник. Казва се Кенет Олсън. Специалният съветник с удоволствие ще ви помогне. Какво мога да направя за вас? — Дени очакваше указания кое число да натисне. — Ало? Мога ли да ви помогна?

О! Женският глас, който отговори на обаждането ѝ, беше на жив човек!

— Трябва да говоря с някого от федералната програма за свидетели.

— Слушам ви. — Сега гласът на жената стана наперен и оживен.

— Разполагам с информация за голяма корпоративна измама, както и за извършени убийства, за да бъде прикрита. Както и за опити за убийство, включително срещу мен.

Жената замълча, после попита:

— Какво става?

— Първо, с кого разговарям?

— Анджела Стивънс. Аз съм адвокат. Зная как функционира Службата на специалния съветник, нейните стандарти и права, имам и пряка връзка с кабинета на господин Олсън в зависимост от случая. — Сега звучеше твърдо, в потвърждение на това, за което се бе представила. — Може би е най-добре да дойдете и да поговорим. Тогава ще решим дали случаят заслужава вниманието на специалния съветник.

Дени наостри уши. Само това ѝ липсваше — някой бюрократ или в този случай — начинаещ адвокат, който смята, че знае какво прави, а вместо това ще осигури на нея и Ричард куршума.

— Не мисля.

Жената замълча. После, когато заговори отново, прозвуча раздражено.

— Не можем да ви помогнем, ако сама не си помогнете.

— Няма да остана жива, ако не получа всеобхватни уверения от вас.

— Не мога да ви дам всеобхватни уверения, докато не разбера за какво говорите.

— Именно за това става въпрос. Какво точно искате да чуете от мен, преди да успеете да ме убедите, че можете да помогнете? Защото

аз няма да дойда, освен ако не получа въпросните уверения. Преследват ме и стрелят по мен. Знаете ли какво е усещането?

Анджела Стивънс, начинаещ раздразнен адвокат, не обърна внимание на въпроса ѝ.

— С кого разговарям?

— Казвам се Дени Норт. Моят филм „Дрогирането на нашите деца“ току-що спечели наградата за най-добър документален филм на фестивала „Трайбека“ в Ню Йорк. На другия ден, значи преди два дни, мъж на име Дейвид Магуайър, който според мен се готвеше да разобличи федералната програма за имунизация, беше убит пред мен. Преди това успя да ми предаде флашка, която според мен свързва Националната програма за имунизация с епидемията от аутизъм в страната. След като Магуайър беше убит, направиха опит да ме убият в моя апартамент, след това там беше убит полицай, после убиха един разобличител на фармацевтичната индустрия, направиха опит да ме убият в хотелска стая във Вашингтон и друг опит на Националната алея. Не се шегувам. Някой много иска да ме убие. Вероятно, за да вземе данните, които Магуайър ми даде. Смятам, че зад тези опити се крие фармацевтичната индустрия. Мисля, че човекът, отговорен за всичко случило се, е Гроувър Медсън. Главният изпълнителен директор на „Фарма Интернешънъл“. — Тя спря, за да си поеме дъх.

— Е, какво можете да направите за мен?

Анджела Стивънс не отговори веднага. Накрая попита:

— Госпожо Норт, с какви доказателства разполагате?

— Имам флашката. Намерила съм бивш изследовател от бранша, който в този момент обработва данните. Той е работил върху проучвания на ваксините в продължение на пет години, преди проектът да бъде прекъснат. Проучването обхващало всички производители на ваксини в бранша. Започнало да показва взаимна зависимост между ваксините и аутизма. Затова са го прекратили.

— И вие притежавате тези данни?

— Суровите данни. Изследователят ги обработва в момента.

— Още не разполагате с неговите резултати?

— Още не.

— Кога ще ги получите?

— Не съм сигурна. Обаче междуременно се опитват да ме убият. — Дени закрачи из малкото помещение, стиснала в ръка

мобилния телефон.

— Тогава елате тук.

— Вече ви казах. Няма да дойда, докато не ми гарантирате защита.

Стивънс отново замълча.

— Ще разговарям със специалния съветник и ще ви се обадя да ви кажа нашия отговор.

— Госпожо Стивънс, това са глупости. Кажете на Олсън, че вероятно в течение на следващите два часа ще бъде убита, освен ако се скрия или той се съгласи да ме защити. Кажете му, че имам информация, която сочи за заговор в една от най-големите индустрии в тази страна. Така че свалете си наочниците и си свършете работата. Тук моят задник се пече на огъня, а вие сте правителствена служба, която трябва да работи за мен.

Гневът на Дени се оказа напразен. Стивънс каза:

— Госпожо Норт, ще се свържа със специалния съветник и после ще ви се обадя. Предполагам, че мога да ви намеря на номера, който виждам.

— Да.

По дяволите. Разговорът можеше да мине и по-добре. Дени излезе от тоалетната.

— Предполагам, че не е минало добре — отбеляза Ричард, когато видя лицето ѝ.

— И така може да се каже. Не обещават нищо без конкретни доказателства.

— За какво?

— За всичко.

— Можем да ги пратим да видят трупа в стая 721 в „Уилърд“.

— Не такива доказателства. Трябва да се свържем със Солсбъри и да видим докъде е стигнал с данните на Магуайър. — Тя набра номера на Солсбъри, но никой не отговори.

— Лош късмет.

Ричард тъкмо отвори уста да каже нещо, когато телефонът на Дени започна да звъни.

— Ало?

— Госпожо Норт? — попита Солсбъри.

— Господин Солсбъри, точно се опитах да се свържа с вас.

— Знам. Видях номера, но съм предпазлив.

— Разбирам, аз съм под известен натиск тук, така че докъде стигнахте с данните на Магуайър?

— Както вече казах, аз съм предпазлив. Току-що видях по новините, че Джон Маклоски е бил убит. Аз подкрепям каузата, но се страхувам, че при създадите се обстоятелства не мога да ви помогна. — Дени долови примирението в неговия глас и усети как краката ѝ се подгъват.

— Господин Солсбъри, имам нужда от вас. *Ние* имаме нужда от вас.

— Съжалявам, не мога да ви помогна — каза той и прекъсна връзката.

* * *

Медсън крачеше из хотелската стая, когато Стайлс му звънна на мобилния телефон.

— Гроувър, лоши новини.

— Казвай.

— Нашият екип е видял момичето и Блум да излизат от хотела. Проследили ги до Националната алея, но са ги изгубили в тълпата.

— Бъзикаш ли ме?

— Осем човека. Неколцина ги доближили на ръка разстояние, но тълпата се изправила срещу тях. Когато дошла полицията, арестувала четирима от нашите. Момичето и Блум избягали.

Това означаваше, че новият човек на Екзейвиър ги е пропуснал в хотела или ги е подплашил. Каквото и да бе станало, глупакът беше прецакал работата.

— Нещо друго?

— Засега нищо.

— Дръж ме в течение — нареди Медсън и прекъсна връзката. Мозъкът му работеше трескаво. Когато подплашените са избягали на алеята, изпълнителят или не е бил там, или също ги е пропуснал. Набра номера на изпълнителя.

— Ало?

— Къде си?

— На Националната алея сред тълпата. Онзи не беше в „Риц Карлтън“.

— Да, излезе, че бил отседнал в „Уилърд“. Очевидно с момичето. Били са подплашени да избягат на Националната алея. Видя ли нещо?

— Ако бях, нямаше ли да ти кажа?

Медсън се направи, че не го е чул.

— Имахме няколко човека, които са ги следвали, но те също са ги изгубили.

— Преди колко време?

— Петнайсет-двайсет минути.

— Ще се заема — каза изпълнителят.

* * *

Старк се загледа в телефона си, сякаш очакваше той да му даде нужните отговори. *Мамка му, какво става?* Клиентът каза, че момичето било „подплашено“ да избяга на алеята. Сигурно от новия човек, който Екзейвиър спомена. Ако клиентът е знаел, че момичето и мъжът са в „Уилърд“, защо не му е казал? Може би има вече трима души за случая и на всеки е казал да провери в различен хотел? Не, каза „хора“, които са я следвали. Големец като този разполага с всички пари на света, за да създава цели екипи за даден случай. Кое не беше чак толкова странно. Странното бе, че клиентът не му беше казал. Нима този задник искаше напълно да го изолира?

Старк се върна в мотела и отвори лаптопа. Клиентът беше казал, че момичето може да отиде на митинга против ваксините на Националната алея. Потърси в Гугъл „против ваксини“ и „Вашингтон“ и излязоха няколко попадения за митинга на „Ваксиниране по избор“ на Националната алея и видеоклип от „Срещни се с пресата“ от тази сутрин. Пулсът му се ускори, когато видя на разделения екран отляво момичето, а отдясно — някакъв костюмар. Заглавието беше: „Дени Норт, авторка на документални филми, дебатира за ваксините с Гроувър Медсън, главен изпълнителен директор на «Фарма Интернешънъл».“ *Мили боже!* Старк пусна клипа и чу гласа на Медсън. Той беше. Клиентът. Гласът, поведението — не можеш да ги

сбъркаш. Значи неговият клиент богаташ бил главен изпълнителен директор на „Фарма“!

Тази информация беше нещо, което си заслужаваше да скъта в паметта си, за да я използва по-късно като инструмент за натиск. Ако се наложеше, щеше да го притисне, за да не му резне прехраната чрез Екзейвиър. Той се засмя. *Пипнах ли те, глупако!*

Старк се запита: ако той е момичето, къде ще иде да се скрие, щом се страхува да се върне в хотела и трябва да убие време. Потърси в Гугъл „Старбъкс“. Дванайсет попадения в радиус на не повече от километър около Националната алея. Нямах да навреди, ако ги провери. Започна да ги обикаля. В деветото кафене, дори без да влиза, видя момичето и мъжа, с когото беше. Върна се при своя „Линкълн Таун Кар“ и седна скрит зад оцветените стъкла, за да чака. Каза на шофьора да държи двигателя на празни обороти.

[1] Разследваща и прокурорска служба, която работи срещу политическата корупция, за защита правата на държавните служители, на свидетели на незаконни действия в някоя организация и др. — Б.р. ↑

11.

Сестрата на Синди, Бренда, пристигна в къщата край Туин Лейкс, за да гледа Гейб и Джек този следобед. По това време Синди вече беше решила, че крайезерната къща не е достатъчно безопасна, затова направи резервация за тримата в хотел „Фошер“ в Милфорд, на десет минути път оттам. Гейб нямаше да се дърпа — много си падаше по бургерите в бар „Луис“ на ъгъла до хотела. Почти веднага след като ги настани във „Фошер“, Синди потегли. Това означаваше, че ще бъде във Вашингтон около 18:00, като се имаше предвид, колко внимателно шофира. Беше пътуване, което никога не би предприела, ако не ставаше дума за спешен случай. Единственото хубаво в цялата работа беше, че поне кара своя собствен кадилак.

Беше обяснила на Бренда, че ще е в опасност дори във „Фошер“, защото онзи, който преследва Дени, може да реши да подгони семейството ѝ. Бренда го прие стоически.

— Понякога се налага малката сестра да върне на голямата онова, от което се е налагало да се отказва, докато са росли заедно. — Тя прегърна силно сестра си, преди да се качи в кадилака. Дори я целуна през отворения прозорец по бузата, когато Синди вече седеше зад волана. Обикновено Бренда не обичаше да показва чувствата си. Това вдъхна на Синди усещането, че може би са изложени на по-голяма опасност, отколкото е предполагала.

* * *

Дени и Ричард седяха с часове в кафенето. Разговаряха, пиеха чай и мислеха. Започна да се смрачава.

— Трябва да намерим някой евтин мотел, където можем да платим в брой. Не искам повече да рискуваме да ни намерят чрез кредитната ми карта. След това ще се регрупираме и ще планираме следващите си ходове.

— Имам четири предплатени карти „Виза“ на стойност двеста долара всяка.

— Прекрасно. Все едно са пари в брой.

— Добре, намираме мотел, после какво?

— Можем да стоим и да чакаме, може отново да опиташ във Федералната служба на специалния адвокат. Обаче трябва да им предложим нещо. Да останем на едно място е много опасно. — Ричард започна да натиска бутоните на мобилния си телефон. После показа дисплея с резултатите от брауъра. — Мотел „Бен Франклин“. Рекламираат се с това, че не е нужна лична карта и приемат пари в брой. Искаш ли да прекараш нощта с проститутки, които ще блъскат таблетите на креватите от двете ни страни?

— Ти си толкова романтичен, че не бих могла да ти откажа.

Отвън махнаха на такси. Ричард каза на шофьора името на мотела и започна да го упътва, но онзи махна с ръка.

— Човече, знам пътя.

В огледалото за обратно виждане Дени видя, че шофьорът я оглежда. Май Ричард не беше преувеличил какво може да се очаква от мотела. Но това нямаше значение. Макар че ги бяха открили в „Уилърд“, в „Бен Франклин“ едва ли щяха да ги намерят.

* * *

Когато два часа по-късно момичето и мъжът излязоха от кафенето и се качиха на таксито, Старк нареди на шофьора да го следва от разстояние.

— Не прекалено отблизо — предупреди го той. След това си нахлузи ръкавиците.

* * *

Таксито влезе в полукръглата бетонна автомобилна алея на 14-а северозападна улица. Тя беше гола — нямаше озеленяване — само бетонна автомобилна алея и до нея тротоар. Жълта алуминиева фасада,

която обаче беше чиста. Дени слезе от таксито и видя един мъж да идва от паркинга.

Тя почувства прилив на адреналин. *Той!* Синеокият мъж, наемният убиец. Дени хвана Ричард за ръката и се завъртя на пети в автомобилната алея. Хукна към улицата, като продължаваше да държи Ричард за ръката. Ричард сигурно също беше видял мъжа, защото извика:

— Внимавай! — След това сложи ръка на кръста ѝ и я тласна напред, сякаш да ѝ придаде ускорение. Като че ли имаше нужда от това! Инстинктът за самосъхранение я изстреля, залитайки, на 14-а улица с размахани ръце. Когато стигна първата пряка, свърна рязко надясно като нападател, който се прави на защитник, наведе глава и спринтира. След като преполови улицата, стрелна поглед през рамо. Ричард беше на десетина метра след нея. Когато стигна следващата пряка, зави надясно и отново погледна назад. Сега убиецът беше на десетина метра зад Ричард. Тя видя пистолета в ръката му. Забави темпо точно когато убиецът наближи. Мъжът вдигна пистолета и стреля. Чу как куршуми рикошират в паветата и почувства как сърцето ѝ се качва в гърлото. Чу Ричард да крещи: „Бягай!“, и го видя клекнал зад стълба на улична лампа. След това извади пистолета изпод колана, вдигна го в двете ръце и зае позиция за стрелба. *Боже мой, какво прави той?* Чу два бързи изстрела, видя как ръцете на Ричард трепват от отката. После се чу пукот от друго оръжие и Ричард падна по гръб. Очите ѝ се замъглиха, не беше сигурна от какво. Може би от сълзи или паника. Изтича на булеварда и го прекоси в най-голямото движение сред вой на клаксони и свирене на гуми. Щом стигна до тротоара, видя, че убиецът я настига, тичайки по срещуположния тротоар.

Помощ! Зави наляво в една странична улица, тича, докато намери пасаж, и хукна по него. Намираше се на автомобилна алея покрай градина с ограда зад сграда от кафяви тухли. С ум, трескав от мисълта какво да направи, тя видя кофа за боклук, завлече я до стената, скочи на нея и се хвана за горната част на тухлената стена. Набра се и се озова горе, претърколи се странично и скочи в градината. А сега накъде? Когато се озова горе на оградата, разбра, че е безопасно да скочи: около нея растяха храсти, маркирайки края на ливадата в задния двор. Падна странично, съприкосновението със земята ѝ изкара въздуха, но бързо се съвзе и пропълзя в храстите, за да се скрие.

Насили се да диша тихо и зачака. Мина минута. Нищо. Още една. Пак нищо. Тя се съвзе и започна да проверява краката и ръцете си. Няколко охлузвания, но нищо счупено. Изправи се и огледа ливадата зад къщата. Ричард вече го нямаше, покосен на улицата. Почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи, но ги преглътна. Него го нямаше. Сега беше съвсем сама.

Седна отново между храстите и отпусна глава на коленете си. Чакаше и се ослушваше. След десет минути чакане, през които нищо не се чу, тя се изправи, но седна отново, съкрушена от залелите я чувства. Ричард вече го нямаше. Горещи сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ. Сърцето ѝ се свиваше. Притисна ръка върху устата си, за да заглуши риданията. Раменете ѝ потреперваха, докато плачеше, дишаше на пресекулки. Ричард го нямаше вече.

* * *

Старк дишаше тежко, когато стигна до страничната улица, в която се беше втурнало момичето. Огледа я в двете посоки. *Нищо*. Или беше спринтьорка от световна класа или се беше шмугнала в някой пасаж. Видя проблясващи светлини и чу сирени. Когато застреля мъжа, на улицата имаше хора. Сигурно имаше и свидетели. Той се обърна и тръгна нагоре по булеварда.

Когато направи една обиколка, за да се върне при мотела, на две преки от него видя няколко патрулки, но до самия мотел нямаше никакво необичайно оживление. Върна се при линкълна и се качи. Тук във Вашингтон се налагаше да намери източник за друг заглушител, защото рюгерът беше гърмял с трясъка на оръдие.

* * *

Медсън крачеше по коридора на „Риц Карлтън“ с лош вкус в устата. Причината не беше само в това, че отиваше да се срещне със Сенди Елисън, главния изпълнителен директор на „Келердорн“, и главните изпълнителни директори на останалите големи фармацевтични компании. Новият човек на Екзейвиър също се беше

провалил. Веднага след това изпълнителят бе пропуснал на Националната алея и на всичко отгоре звучеше доста странно при последния им разговор. *Какво ли си мисли този тип?* Не се беше заяждал много с Медсън, но това го караше да се чувства още по-зле. Гневът на този тип тлееше под повърхността и кой знае в каква враждебност можеше да се излее. Ако изпълнителят си беше свършил работата, тази среща щеше да е много по-лесна.

Още от края на коридора Медсън подуши миризмата на пури, която се носеше от апартамента на Елисън. Вероятно и четиримата бяха запалили дългите си дебели пури. Най-големите шефове във фармацевтичната индустрия, а се убиват с рак. *Проклети тъпаци.* Това беше една от причините Медсън да не иска да домакинства на срещата в своя апартамент във „Фор Сизънс“.

Той почука. Елисън почти веднага отвори вратата с пура в ръката и тексаска усмивка на лицето.

— О, Гроувър, добре дошъл на нашето соаре — поздрави го той, наподобявайки френско произношение. — Или може би е по-точно да се каже твоето соаре, господин председателю? — Протегна му месестата си ръка. Беше едър като бик и почти толкова изтънчен.

— Сенди, за мен винаги е удоволствие — усмихна се Медсън и влезе.

— Наистина ли? Трябва да си видиш физиономията. Изглеждаш като човек, на когото са му свили най-милото.

Медсън завъртя очи. Всяка година ставаше все по-трудно да се държи мило с този задник.

— Здравейте, момчета — кимна той на Тим Мърфи от Ей Зет Тий, Рон Джейкъбс от „Алтънболън“ и Стивън Меркъл от „Меркъл Фарма“. Петимата бяха неофициалното браншово ръководство. Техните гласове движеха „Фармацевтичния кръг“, официалната асоциация, на основата на решения, които се взимаха на срещи като тази. Всички държаха чаша с питие в ръката, макар Меркъл да имаше вид, сякаш пие обичайната си напитка: газирана вода с малко лимонов сок. Джейкъбс вече беше понаправил главата.

Елисън предложи на Медсън питие.

— Засега ще пропусна — поклати той глава. — Благодаря все пак.

Всички седнаха и се настаниха удобно.

— Момчета, днес нямам много време. — Медсън направи пауза.
— Просто исках да се видим заради изслушванията утре.

— Гроувър, за това разчитаме на теб — обади се Джейкъбс. —
Ти си нашият таран.

— Повелител на медиите — добави Мърфи. Той стрелна поглед
към Джейкъбс и Елисън.

— Освен ако не попадне на малки момиченца, които да му
сритат задника. — Тримата избухнаха в смях. Меркъл както
обикновено седеше с напълно безизразно лице.

Медсън ги остави да се налудуват.

— Вие сте банда идиоти — скара им се той. — Ако на някого от
вас му се прииска пресата да го бодне с вила като грешник, докато
защитава бранша, да заповяда на моето място. — Огледа събралите се
в стаята. — Аз искам да си поговорим точно за това момиче — Дени
Норт. — Загледа Елисън и мълча, докато глупакът не престана да се
хили.

— Както можахте да разберете от „Срещни се с пресата“, тя още
е някъде навън. И каквото и да ѝ е дал Магуайър, то още е у нея.

Елисън се ококори: шокиран и удивен тексасец.

— Нали каза, че си уредил нещата?

— Работя по въпроса, но хората ми още не са я намерили.

Меркъл се обади за пръв път:

— Магуайър ни беше добре познат. Той беше нашата връзка с
теб по време на съвместния ни проект за ваксината срещу СПИН.

Медсън допълни:

— Той беше нашият човек, който се грижеше за всички
съвместни проекти в областта на ваксините.

Елисън се наведе към него. Гласът му беше тих и заплашителен.

— От това, което чуваме, проблемът е по-голям. Знаеш, че онова,
което е у нея, може да ни унищожи.

12.

Дени не можа да се отърси от усещането за обреченост. Успя да намери една закусвалня, седна в задната част, за да пие чай и да мисли. Беше се наплакала в задния двор на къщата от кафяви тухли. Сега се чувстваше вцепенена. Още не можеше да избяга от спомена за разстрела на Ричард, за пистолета в протегнатата ръка на убиеца. Когато Ричард падна назад, се чу звук, все едно някой беше изпуснал кесия с покупки на паважа. В съзнанието си тя отново видя сгърченото му тяло. Това беше различно от Магуайър, колкото и ужасно да беше неговото убийство. Беше спала с Ричард, не само му беше позволила да влезе в тялото ѝ, но да проникне и в сърцето ѝ. Той беше добър човек, а сега лежеше мъртъв.

Затвори очи и се опита да не мисли за него, но образите се връщаха отново и отново. Потънал в мълчание с вестник в скута, когато за пръв път го видя във влака. Споделящ нейния триумф в „Срещни се с пресата“. Как ѝ се възхищаваше в леглото, след като се бяха любили. Спомни си, че се питаше какво ли означава за него и дали е готов да започнат връзка. В този миг вината се стовари отгоре ѝ. Беше ги определил за странни съквартиранти. Той беше от другата страна на политическата барикада, човек, който си гледа работата, но си позволи да застане на нейна страна. Ако го беше оставила на мира, ако не го бе въвлякла, днес щеше да е жив. Добър човек, който сега беше мъртъв, и то заради нея!

Имаше чувството, че някой трие нервите ѝ с гласпапир. Всичко, което беше подхванала през тези два дни, завърши катастрофално. Дени се разплака. Магуайър беше мъртъв. Убитият полицай в нейния апартамент. Маклоски — мъртъв. А сега и Ричард... Този луд синеок тип още дебнеше наоколо. Щеше да я намери и тя също да умре.

Точно в този момент, сякаш за да ѝ се покаже, че нещата винаги могат да се влошат, видя по телевизията репортаж за мъртвата жена в стаята на Ричард в хотел „Уилърд“. Била „хладнокръвно“ пребита, както го описаха, без видима причина. Мъжът, Ричард Блум, на чието

име се води стаята, бил изчезнал. Полицията щяла да съобщи повече подробности, когато ги има. Сцената се разигра отново пред очите на Дени. Жената с онази смешна шапчица, пистолетът в ръката ѝ, умелите движения и тренираното ѝ тяло.

Няколко часа по-късно Дени се премести в друго кафене „Старбъкс“. Това беше единственото, което можеше да направи. На 15-а северозападна улица тя отново се настани на една от масите в дъното и се замисли какво да прави оттук нататък. След като Ричард вече го нямаше, единственият човек, на когото можеше да се обади, беше Денис. Тя набра номера.

— Здравей, Дени се обажда.

Връзката прекъсна.

Тя набра отново. Включи се гласовата поща. Набра отново. Напразно. *Как е възможно?* Толкова по въпроса за общата им кауза. Дени включи своето блекбъри и намери адреса на Денис.

Таксито я стовари пред джорджтаунската къща от кафяви тухли на Денис. Тя натисна звънеца. Четири апартамента — по един на всеки етаж. Не беше лошо за жена, чиято мисия в живота бяха неправителствените организации.

— Да?

— Денис, аз съм Дени. Тук съм и вече не можеш да ми затвориш и да ме оставиш да се записвам в гласовата поща.

— Не съм искала нищо подобно — отговори Денис, очевидно уплашена. — Знаеш ли какво казаха за теб по новините?

— Същото, което повтарят през последните два дни. Ще ме пуснеш ли да вляза, или трябва да строша стъклото? — Бравата на входната врата забръмча.

Дени я бутна да се отвори.

— Да се каже, че това е ужасно, е чисто омаловажаване — посрещна я Денис, застанала вътре в антрето.

— И аз щях да го кажа.

Денис посочи на Дени кресло в хола и седна срещу нея.

— Искях да те попитам защо ми затвори, но това вече няма значение. Единственото, което ме интересува, е как мога да се свържа със Солсбъри. След това изчезвам и можем да се правим, че никога не сме се познавали.

Денис пусна съчувствената, изпълнена с любов усмивка, която познаваше от години.

— О, Дени, това е някакво недоразумение.

На Дени не ѝ се участваше в театъра.

— Не, не е — възрази тя. — Аз съм загазила повече, отколкото смятах, и стана ясно, че мога да разчитам на много малко хора. Както вече казах, помогни ми да се свържа със Солсбъри и веднага ще те освободя от присъствието ти.

Денис се размърда на мястото си.

— Опита ли се да му звънеш?

— Денис, стига глупости. Не само ти не ми вдигаш.

Денис наведе очи към пода. Сега цялото ѝ майсторство за спонтанни мигове сякаш я беше напуснало.

— По новините казаха, че ти и твоят приятел Ричард сте убили хотелското пиколо в стаята ви в „Уилърд“.

— Знаеш, че това не е истина.

Денис разпери ръце.

— Откъде бих могла да знам каквото и да било? Намирам всичко това за плашещо и смуцаващо. И не знам в какво да вярвам. — Тя я погледна умолително.

Жалка работа.

— Не искам да се забърквам!

Дени изобщо не я слушаше.

— Солсбъри — беше единственото, което каза.

— Щом не ти вдига, значи не иска да говори с тебе.

Дени стана.

— Знам, че имаш адреса му. Животът ми е изложен на опасност. Трябва да стигна до него. Така че, ако не искаш да стигнем до караница, която неминуемо ще те свърже с мен, предлагам бързо да ми го дадеш.

Дени се вторачи в тези вдъхващи вяра очи и видя, че се сепнаха. Денис прекоси хола до бюрото си като наказана ученичка. Натисна няколко клавиша на компютъра, след това записа адреса на лист хартия и го подаде на Дени, избягвайки погледа ѝ. Дени го взе, погледна адреса и без да каже нищо, излезе на улицата и повика такси.

* * *

Изнемощяла и гладна, Дени реши да спре някъде за вечеря. Центърът на Джорджтаун беше оживен от студенти. Безгрижни младежи, чиито гласове и шумен смях цепеха въздуха и се смесваха с ароматите на разнообразните ястия, които се носеха от ресторантите. Минувачи пресичаха насам-натам кръстовищата. Дени беше забравила какво означава да се забавляваш. Тя мина край ресторантите по главната улица, докато не намери гръцка закувалня на 36-а улица.

Намери си място до нещо, което приличаше на аварийен изход, откъдето ясно се виждаше входната врата. Поръча си салатата.

После, когато се качи в таксито, на което махна, шофьорът я попита:

— Госпожо, адресът е на две преки от тук. Да се возите ли искате, или да походите?

Тя избра да походи и лесно откри жилищната сграда на Солсбъри на 34-а улица. Беше седем или осеметажен блок в края на една странична улица, малко по-надолу от квартала, в който живееше Денис. Апартаментът на Солсбъри се намиреше на четвъртия етаж. Тя натисна звънеца на 7В, но отговор не последва. След това опита 7Г. Женски глас попита:

— Кой звъни?

— Аз съм.

Трябваше да опита още три пъти, преди някой да отвори вратата. Когато стигна до апартамента на Солсбъри, почука колкото можа по-тихо на вратата, като внимаваше да застане точно пред шпионката.

— Госпожо Норт?

— Да, аз съм.

— Моля, вървете си.

— Господин Солсбъри, няма да си ида. Трябва да говоря с вас за данните.

— Страх ме е.

— Няма да ви нараня.

— Може би, но вашето присъствие тук ме излага на опасност.

— Данните са съдбоносни, ако показват това, което си мисля. Освен това те са единственият шанс да се спася. Мога да ги използвам,

за да получа защита от Федералната служба на специалния съветник.

— Службата на специалния съветник не можа да защити Джон Маклоски. От полицията съобщиха, че бил убит в апартамента си.

— Нямам нищо общо с това.

— А какво ще кажете за пиколото в хотелската стая на вашия приятел?

— Това беше наемен убиец, изпратен да ни ликвидира и да прибере флашката с данните.

— Къде е вашият приятел?

Дени почувства как сърцето ѝ прескача.

— Чака ме на няколко преки оттук. Господин Солсбъри, щом се тревожите, да си говорим в коридора ви излага на по-голяма опасност, отколкото ако ме пуснете да вляза. — Миг по-късно той отвори вратата и отстъпи назад, без да я изпуска от очи. И в дома си бе предпазлив в движенията си, както в „Уилърд“. Апартаментът беше претърпан с джунджурии, мебели и сувенири — всички спретнато подредени. Тя долови миризмата на нещо готвено. — Няма да ви бавя.

— Наистина не искам да се забърквам повече. Надявам се, че разбирате.

— Може ли да седна? — Дени посочи дивана.

Той се настани на кресло от другата страна на масата.

— Можем ли да поговорим за данните? — попита тя.

Солсбъри кимна.

— Преди не ви казах, защото нямам право, но запазих всички данни от проекта „Епсилон“. Това ще рече данните за петгодишен период от всички двайсет производители на ваксини. Сравних петгодишните данни за „Фарма Интернешънъл“ и тяхното съответствие — първите пет колони във файла, който ви е дал Магуайър.

Дени почувства новината като токов удар. Магуайър сигурно беше имал това предвид, когато бе говорил за „правилната страна“ малко преди да го застрелят. Но не правилната страна на проблема, а дясната^[1] страна на екселската таблица. Сигурно е трябвало да изпрати имената на децата от проучването в първата колона — „лявата страна“ — по имейла или е планирал да ѝ ги предостави в отделен файл.

— Това означава, че файлът, който Магуайър ми даде, съдържа данни за децата в частта на „Фарма“ от проучване в продължение на десет години?

— Не мога да намеря друго обяснение. Пет колони с данни за 27 432 реда съвпадат точно и в двата файла.

— И вие ги анализирахте?

— Да.

Дени се наведе към него, сякаш това щеше да го накара да се разбърза.

— И какво открихте?

— Регресивният анализ на Магуайъровия файл показва коефициент на корелация 0,83 между ваксинираната група и разстройства от спектъра на аутизма: това ясно свързва ваксините с аутизма.

Дени имаше чувството, че не е чула добре.

— Какво казахте?

— За ваксинираните деца в групата на Магуайър е 5,3 пъти по-вероятно да развият разстройства от така наречения аутистичен спектър, отколкото децата, които не са били ваксинирани през този десетгодишен период на проучване.

На Дени ѝ се зави свят.

— И фармацевтичната индустрия е покрила това?

— Не точно. Нали помните, че коефициентът на корелация при данните от петгодишното проучване беше 0,62, когато от бранша решават да прекратят проучването?

— Значи смятате, че са подозирали къде ще ги отведе това проучване?

— Не мога да правя предположения по този въпрос, но коефициентът расте с всяка изминала година.

Дени се замисли.

— Това е логично. Колкото по-дълго продължава проучването, толкова повече ще нараства вероятността да се диагностицира заболяване от така наречения аутистичен спектър.

Солсбъри се усмихна одобрително.

— Това е солидна хипотеза, извлечена от данните.

Дени скочи на крака.

— Трябва да занеса тези данни в Службата на специалния съветник.

— Госпожо Норт, те не са моя собственост и не бива да са у мен.

— Разкриването на подобна информация, независимо дали може да я притежавате или не, е причината за съществуването на федералната програма за защита на разобличителите. — Дени импровизираше, но от друга страна, беше сигурна, че е точно така. — Вие и аз, ние двамата, носим отговорност тази информация да стане известна на всички.

Солсбъри също се изправи. Той потисна една усмивка, сякаш очакваше тя да го отведе там, където искаше.

— В един момент ще искат да научат откъде са дошли данните.

— Източникът може да остане анонимен.

— Надявам се. — Солсбъри извади друга флашка от чекмеджето на бюрото и я подаде на Дени. — Технологията е забележителна. Тази събира шестнайсет гигабайта данни. — Тя я прибра в джоба на якето си и дръпна ципа.

[1] На английски език думата *right* означава и „правилен“, и „десен“. — Б.р. ↑

13.

Стайлс погледна през прозореца на офиса, а след това часовника. Влезе в конферентната зала, за да гледа новините на един от двата телевизора, които беше инсталирал там, когато започна работа по проекта „Момиче“, както той го наричаше. Тъй като по-голямата част от екипа беше във Вашингтон, само старшият частен детектив беше останал и днес щеше да работи с него. Затова конферентната зала беше необичайно чиста — никъде не се виждаха остатъци от сандвичи и празни картонени чаши. Обаче още миришеше на изветряло кафе и пот. Новините съобщаваха за убийството на Маклоски, като репортерът се върна назад и разказа за статута му на федерален разобличител на болкоуспокояващото „Мириъд“. Кракът започна да го сърби — това странно усещане се появяваше винаги когато знаеше, че нещо не е наред.

Убит в апартамента си. По новините съобщиха, че според съдебния лекар това се е случило в петък. Стайлс върна лентата назад. Медсън беше сложил начало на този налудничав уикенд късно сутринта в петък. В ранния следобед Стайлс го беше довел в тази конферентна зала и му бе съобщил за напредъка им. Бяха говорили за Маклоски и Стайлс се сети как Медсън излезе от помещението без много приказки. *Странно. Обезпокоително.* Магуайър е убит в петък от професионален убиец. Полицията сега разпространяваше скица на този тип: проядено от белези от акне лице, сини очи и къдрава руса коса. Ако обръснеш косата и ето ти онзи тип от влака за Вашингтон, подгонил момичето, което един от хората им беше идентифицирал.

Още от самото начало Медсън беше казал, че някой от бранша трябва да е убил Магуайър, за да му попречи да разкрие информация, която би могла да навреди на индустрията. В това имаше логика. Онова, в което нямаше логика, беше, че след като каза на Медсън, че Блум и момичето са отседнали в „Уилърд“, някакво пиколо е убито в тяхната стая. Като добавеше огромната настоятелност на Медсън момичето да бъде намерено и отказа му да се обади на Блум и да

разузнае — работата направо смърдеше! Излиза, че всеки път, когато Стайлс даваше на Медсън важна информация за местонахождението на момичето, нещо се случваше. Синеокият тип за Медсън ли работеше, или за някого друго? Тази мисъл едновременно ужасяваше и омайваше Стайлс. После го подразни, защото си представи как като някой наивник захранва Медсън с информация, а той след това се опитва чрез наемника да убие момичето.

След като се върна в кабинета си, Стайлс набра мобилния телефон на Медсън.

— Да — обади се той. — Нещо ново?

— Аз съм в офиса, движа нещата. Току-що видях по новините, че Джон Маклоски бил убит в неговия апартамент, вероятно още в петък. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Какво, по дяволите, значи това?

— Означава, че тук може би става нещо, за което не знам.

— Трябва ли да повтора последния си въпрос?

— Чудя се дали не съм неволен съучастник в убийство.

Медсън замълча, после попита:

— Стив, какви са тия въпроси?

— Започвам да виждам нещо като модел. Магуайър е убит в петък, очевидно от професионалист, докато предава информация на Дени Норт в офиса ѝ. Малко след това в апартамента на момичето тайнствено се появява убит полицай. Маклоски, който смятаме, че е бил посетен от момичето, преди да напусне града, също е убит в петък. А в събота един от частните детективи казва, че във влака за Вашингтон има някакъв тип, който преследва момичето.

— Какво искаш да кажеш с всичко това?

— Какво правиш с информацията за момичето, която ти предавам?

— За кого се смяташ, че ми задаваш такъв въпрос?

— За човека, който ще иде при ченгетата, ако не получи отговор от теб! — Медсън не отговори. Стайлс почувства, че по челото му е избила пот.

— Добре, ще ти кажа каквото знам — каза Медсън. — Преди няколко дни чух от Болтън в „Изследвания и развитие“, че Магуайър се готви да разгласи данните от проекта „Епсилон“ точно преди изслушванията за ваксините във Вашингтон.

— Мислех, че „Епсилон“ е прекратен преди пет години?

— Да, защото аз го прекратих. Защото цялата индустрия, която работеше върху изследване на ваксинирани и неваксинирани деца, постъпваше неетично, макар изследването да целеше доказване на ползата от ваксините.

— Неетично?

— Как може да ограничаваш децата в контролната група от неваксинирани, след като знаеш, че лишаването им от ваксини може да изложи живота им на риск?

— А аз си мислех, че индустрията е прекратила изследването, защото не е искала да се разкрият нелицеприятни факти.

— Нали помниш — „онова, което не знаеш, може да те убие“.

— Обаче в случая те убива само ако научиш — вметна Стайлс.
— Така че спиращ изследването, защото се страхуваш, че отговорите може да не ти харесат.

— Както и да е, прекратих „Епсилон“. Обаче не това е важното. Болтън ми каза, че Магуайър е измислил начин да продължи с проучването, като крие финансирането в своя бюджет за изследвания и развитие.

— По дяволите, как е успял да го направи?

— Мамка му, Стив, ти знаеш по-добре от мен, че нашият бюджет за „Изследвания и развитие“ е десет милиарда годишно. Как няма да успее? Минават пет години и ето ни сега — Магуайър е открил нещо, което смята, че обществото трябва да знае.

Стайлс усети потреперване в гърдите.

— Мисля, че това разкрива мотива.

— Чий мотив?

— Знаеш за кого говоря.

— Внимавай какво ще кажеш сега!

— Гроувър, познаваш ме, винаги съм внимателен. Така че какъв е твоят отговор? Какво става тук?

— Били сме дълго време заедно. Не позволявай на нещата да загубеят.

— Искам отговор. Снабдявам те с информация, за да ти помагам да намериш момичето, а ти какво правиш с нея?

— Ако ми зададеш още един такъв въпрос, няма да имам друг избор, освен да те уволня.

Това беше достатъчно Стайлс да отстъпи. Никога досега не беше отправял подобно предизвикателство към Медсън и в момента осъзна, че ръцете му треперят. И в същия миг гневът и смелостта му започнаха да се изпаряват.

— Трябва да знам — повтори той, но беше наясно, че Медсън е доловил примирението в гласа му.

— Стийв — започна Медсън, вече с приятелски тон, — зная, че си под голямо напрежение и съжалявам, че си го изкарах на теб. Не мога да се сетя за някой друг, на когото мога да разчитам колкото на теб. Предлагам ти просто да забравим този разговор.

Стайлс не отговори.

Тогава Медсън каза:

— Мой човек, ще ти звънна по-късно, ако науча нещо ново.

* * *

Медсън затвори, смятайки, че е върнал Стайлс обратно в отбора. Но осъзна, че трябва да направи нещо с него, защото, ако цялата история свърши със смъртта на момичето, Стайлс никога нямаше да повярва на неговата версия какво се е случило с нея. И тогава без съмнение щеше да изпълни заплахата си и да иде при ченгетата. *Ах, тази кучка!* Стайлс отдавна беше негова дясна ръка. Обаче във всяка война имаше щети и дори странични жертви. Каузата, за която се бореше Медсън, беше справедлива, затова трябваше да направи каквото е нужно. Трябваше да взема такива решения, каквито се налага да взимат и държавните глави. Или си достатъчно корав и отдаден на делото, за да можеш да взимаш правилните решения — дори пред лицето на емоциите — или не си. По-малко коравите мъже щяха да клюмнат в ситуация като тази.

Ако не я спре, тази малка зелена курва може да унищожи цял век напредък в медицината. А както изглеждаше, Стайлс също щеше да се окаже пречка. Медсън знаеше какво трябва да направи и беше готов. Наля си малко „Грей Гус“.

След това набра Екзейвиър.

— Ало?

— Медсън се обажда.

— Да?

— Ще ми е нужна друга единица за още една задача.

— Прекрасно. Как мога да помогна?

— Един мъж в Ню Йорк. Работи за мен. Казва се Стивън Стайлс и е финансовият директор на компанията.

Екзейвиър не отговори. Медсън беше работил достатъчно често с него, за да знае, че нищо не може да го шокира.

Продължи:

— Трябва да се случи веднага след като сегашната ми поръчка бъде изпълнена. Ще ти съобщя.

— Ще направя необходимото. Някакви необичайни обстоятелства?

— Би било по-добре... — Медсън се изкашля да прочисти гърлото си, преди да продължи, — ако изглежда като нещастен случай.

— Разбирам. Възнаграждението ще бъде същото като за текущата сделка, условията за банковия превод остават същите.

— Ясно — каза Медсън и затвори. Остави чашата с уискито на масата и я плъзна настрани.

Шибана работа. Шибана.

* * *

Старк точно почистваше рюгера, когато звънна мобилният телефон. Видя номера и свали латексовите ръкавици. Обаче му беше трудно да се направи на безразличен.

— Екзейвиър, мой човек.

Мъжът не отговори веднага. *Опа, ето пак неприятности.* Антените на Старк щръкнаха.

— Както излиза, май още имаш проблеми?

— И аз съм човек.

— Не говоря за теб, а за клиента ти.

Не беше време да се прави на умник.

— Да?

— Клиентът ти поиска допълнителна единица.

Мамка му. Тук, във Вашингтон. Направо не беше за вярване.

— Може би иска да покрия още хотели? Спомена ми за това.

— Не, за друга задача в Ню Йорк.

— Това е в Ню Йорк, а аз съм тук, във Вашингтон.

— Изпълнението на задачата в Ню Йорк ще последва твоята във Вашингтон.

Старк нямаше какво да каже, затова си замълча.

Екзейвиър продължи:

— Имаш ли някаква представа защо е недоволен от теб?

Защото е пълен гадняр.

— Не е недоволен и продължавам. Аз съм единственият човек, който може да му свърши работата. Затова иска друг човек за Ню Йорк.

Екзейвиър не отговори.

— Питай го — настоя Старк. Когато чу, че линията прекъсва, съжали, че го каза. Прииска му се никога да не беше поемал тази задача. Щеше му се да стори нещо на Медсън: например да го върже на стол и да му изтръгне ноктите на пръстите с клещи. Влезе в банята, за да си изплакне очите с физиологичен разтвор.

14.

Дени зави по 34-та улица към центъра на Джорджтаун. Нощта се беше спуснала и облаци закриваха луната. Докато беше в апартамента на Солсбъри, дори преваля. Вятърът и влагата във въздуха правеха времето хладно. Тя крачеше със скръстени на гърдите ръце и прескачаше локвите, които се бяха образували по краищата заради неравния тротоар от базалтови павета. Миризмата на цветя и мокра земя я подсети как в понеделник сутринта заведе Гейб на училище. Миг семейно щастие, преди да започне тази лудница. А сега може би беше дошъл нейният край.

Тя включи своето блекбъри и зарови из търсачката за адреси на интернет кафенета. Намери едно, влезе, поръча си чай и седна пред един от компютрите с треперещи от вълнение ръце. Включи флашката на Солсбъри: двайсетина екселски таблици и няколко документа на Уърд. Отвори ги един по един. Първите няколко таблици приличаха на онези, които Магуайър ѝ беше дал. Само че в лявата колона на тези бяха набрани имената на децата. Следваха екселските таблици на Магуайър, после таблиците на „Фарма Интернешънъл“ за първите пет години на проучване, които включваха имената на децата в лявата колона. В последната таблица се виждаха статистически уравнения. Почувства засилващо се чувство на безпокойство. Не можеше да разбере числата и не би могла да ги обясни никому без помощта на Солсбъри. Отвори първия уърдовски файл. Слава богу! Солсбъри беше написал една паметна бележка, обобщавайки заключенията си от статистическия анализ, включително за корелацията 0,83, и беше споменал и извода, че за членовете на групата, която била ваксинирана, е било 5,3 пъти по-вероятно да развият разстройства от аутистичния спектър, отколкото неваксинираната група. Документът включваше и описание на изследването „Епсилон“, включително календар на проучването до деня, в който от бранша бяха решили да го прекъснат.

Тя затвори документите, извади флашката и излезе от кафенето с напрегнати сетива. Звънна в Службата на специалния съветник от

тротоара.

Мъж вдигна телефона.

— Служба на специалния съветник. Мога ли да ви помогна? — Гласът му прозвуча носово. Дени се запита дали всички там не ходят с щипки на носовете.

— Това явно не е Анджела Стивънс.

— Не, Анджи ме замества само в петък вечер, когато ходя на танци. Казвам се Юджийн Донегън. С какво мога да ви помогна?

Що за аномалия — бюрократ с чувство за хумор. Тя се отпусна.

— Здравсти, Юджийн. Казвам се Дени Норт. Преди това говорих с Анджела и ѝ разказах моята история и за желанието ми да получа статута на федерален разобличител. Дали ви е оставила бележка?

— Обикновено не работим по този начин, но ми кажете с две думи за какво става дума и аз ще ви отговоря дали ще стане работата.

— Добре. — Дени му разказа поредицата събития от последните два и половина дни, като започна от убийството на Магуайър и свърши с това на Ричард. След това за обработката на данните от Солсбъри, от която се вижда положителна връзка между Националната програма за имунизация и епидемията от аутизъм. — Нещо да ви звучи познато?

— Уха. И сте обяснили всичко това на Анджела?

— Само това, което се беше случило дотогава, макар да не съм сигурна, че я е впечатлило. Смяташе, че не можете да ми помогнете, докато данните не бъдат обработени.

— Сигурно е информирала Кен Олсън за всичко. Не обръщайте много внимание на свободното ми държане. Аз съм самотният бегач. Вдигам телефона в неделя вечерта.

— Какво ще правим от тук нататък? — попита Дени. Тя приближаваше пресечката на улица М и шумът от ресторантите и баровете се бе усилил отново.

— Идвайте, аз ще свикам войските — отговори Юджийн.

— Включително Кен Олсън?

— Включително шефът. — После изведнъж се досети, че може да е преувеличил, защото добави: — Може би не е лошо първо да убедим Анджела, за да можем докараме Кен в службата в неделя вечер. Ще ви звънна, когато се свържа с нея. Номерът ви е изписан на екрана.

— Добре, ще чакам.

Дени продължи да крачи по тротоара и реши, че трябва да намери място, където да постои малко. Обърна се и започна да се връща към улица М и гръцкия ресторант, където беше обядвала.

* * *

Докато я поздравяваше във фойето на сградата, където се помещаваше Службата на специалния съветник, от широката усмивка на Юджийн проблясваха белите му зъби, на бузите си имаше трапчинки, а очите му проблясваха зад очилата с рамки от коруба на костенурка. Фигурата му беше жилава, макар да не беше много по-висок от Дени. Поздрави я със здраво ръкостискане и радостно „Дени!“, преди да я поведе към асансьорите, сякаш се познаваха от дълги години.

Без да престава да се усмихва, я отведе в залята от светлина конферентна зала. Девет души бяха насядали около масата, включително мъж с кисела физиономия начело, който вероятно беше Кен Олсън. Юджийн изигра ролята на домакин, разведе я около масата, за да я запознае с хората. Кен Олсън изръмжа поздрав и седна веднага на мястото си. Анджела Стивънс седеше отдясно на Олсън. Лицето ѝ беше сериозно. Юджийн настави Дени до себе си.

— Анджела?

Тя впери поглед в Дени, без да се усмихва.

— Дени, благодаря, че дойде при нас. Тревожихме се за теб, откакто разговаряхме за първи път. Радваме се, че си тук. Предлагам да изложиш накратко своята история, така че и Кен да я чуе. След това можем да се занимаем с подробностите.

Дени си облиза устните. Беше успяла. Или поне беше сложила началото. Или пък края. Разказа набързо за основните събития, които беше споменала на Юджийн, след това каза:

— Мисля, че може би трябва да почна от Магуайър. С него ме запозна човек на име Джон Маклоски, от когото бях взела интервю за списание „Кръстоносец“, след като беше разобличил болкоуспокоителното „Мириъд“.

Олсън и Анджела се спогледаха.

Дени продължи:

— Разменяхме си имейли няколко седмици. Опитвах се да го убедя да ми даде интервю за моя нов филм, посветен на аутизма. Накрая се съгласи да го интервюирам, но настоя преди това да се срещнем, за да поговорим. Това трябваше да стане миналия петък. Сутринта той дойде в моя офис и беше убит пред мен. Точно преди да го убият, ми даде флашка. — Дени спря, вдигна очи и видя как Олсън и Анджела отново се споглеждат.

Анджела попита:

— Каза ли Магуайър нещо?

— Да. Спомена нещо за „правилната страна“. В началото нямах представа какво е искал да каже, но вече знам. Той е говорил за данните в една екселска таблица във флашката, която ми даде точно преди да го застрелят. Таблицата, която ми даде, има само дясна страна. А лявата страна сигурно е на друго място.

Олсън се смръщи.

— Продължавай — подкани я Анджела.

— Току-що се разделих с човек, който ми изтълкува информацията във флашката на Магуайър. В нея се съдържат статистически доказателства, събирани в продължение на десет години за пряка връзка между Националната програма за имунизация и епидемията от аутизъм в страната. Значи онзи, който е убил Магуайър, не е искал това да стане известно. По същата причина тези хора преследват и мен: да си върнат данните и завинаги да ми затворят устата.

Олсън и Анджела се спогледаха. *По дяволите, какво става.*

— Това ли е всичко?

— Не. След убийството на Магуайър убиецът дойде в жилището ми преоблечен като полицаи и се опита да ме убие. Веднага след това един млад полицаи беше убит там. Ако трябва да направя предположение, бих казала, че синеокият убиец го е застрелял.

Олсън проговори за първи път:

— Полицаят е бил убит с нож. Гърлото му било прерязано, а убиецът е забил ножа в сърцето му. Единствените отпечатъци върху ножа били вашите.

Дени изпадна в шок. *Какво става?* Никога не беше чувала това!

— Откъде знаете? — попита тя.

Анджела обясни:

— Свързахме се с полицията. Трябваше да проверим историята ви, след като говорихме.

Дени почувства как косата ѝ настръхва. Тя се усмихна подигравателно на Анджела.

— Да продължавам ли да разказвам, или вие знаете повече за моята история от мен?

Анджела не отговори.

— По дяволите, какво става тук? — изстреля Дени срещу нея, после гневно изгледа Олсън.

— Знаете, че Маклоски беше федерален разобличител. Обаче сигурно не ви е известно, че Магуайър също беше в програмата. — Дени видя, че Олсън и Анджела отново размениха погледи. — Поточно е да се каже, че беше на път да влезе в нея — уточни Олсън. — Той се свърза с нас, водехме преговори с него да влезе в програмата. Очевидно си е помислил, че ще му помогнете да получи по-голяма разгласа в добавка на онази, която ние можехме да му осигурим.

Дени ги изгледа.

— Значи през цялото време сте знаели за моето положение?

Тя се вторачи невярващо в Олсън.

— Да.

— Включително, че има хора, които ме преследват?

— Да.

Копелета! Безсъвестни копелдаци! Тя блъсна стола назад, скочи и изкрещя:

— Измамихте ме! Използвахте ме като примамка в някоя акция, която се е провеждала след убийството на Магуайър!

— Успокойте се! Не разполагахме с нищо, на което да стъпим. Никакви доказателства!

— Не ми казвайте да се успокоя! След три дни бягство, след като стреляха по мен, след убийството на приятеля ми и след като сега чух, че съм била използвана като парче месо за примамка, да не сте посмели да ми казвате да се успокоя!

— Имахме нужда от данните и потвърждение на тяхната важност. Магуайър така и не ни ги даде. Смятахме, че ще ни ги донесе, но когато е разбрал, че са по петите му, явно е променил плана си и ги е дал на вас.

— Какво означава това? Че нямате право да връчвате призовка и да получите достъп до архива на „Фарма Интернешънъл“? Казвате, че сте говорили с полицията, но не може да говорите със съдията за призовка?

Олсън заговори отново:

— Дени, всичко зависи от данните. Дайте ни ги и доведете човека, който може да ги изтълкува, и ние ще ги разгласим. Това ще стане кулминацията във вашата борба. Документалните ви филми, които изобличават фармацевтичната индустрия, ще изглеждат като рисувани филмчета в сравнение с това, което сега можете да постигнете.

Дени се отпусна обратно на стола, дишайки тежко. Стисна с ръце края на плота с все сили и се принуди да се облегне на облегалката. *Тук нещо не е наред.* Тя заговори през стиснати зъби:

— Усещам, когато се опитват да ме будалкат. Когато влизах тук, се сетих за татко, който имаше много силен радар за глупости. Разказваше как спортни агенти са се опитвали да го изпързаят. Когато започнат да те заглавикват, трябва много да внимаваш. Защото знаят нещо, което ти не знаеш. Както когато „Джайънтс“ са били готови да го купят от „Фалкънс“, които били на последно място.

— Дени — каза Олсън. — Имаме нужда от теб.

— Не думай. Какво ще кажете да свалите картите и да видим какво наистина става тук?

Олсън отново погледна Анджела.

— Ще ни оставите ли за минутка? — помоли той.

— Не, защото пропилях вече твърде много дни и защото вие сте знаели през цялото време в какво положение съм. — Дени изстрелваше думите като снаряди. — Използвахте ме с риск за живота ми, защото предполагате, че данните на Магуайър са у мен и аз ще направя точно това, което направих. Да намеря някого, който да ги обясни. Така че сега трябва да ми кажете какво ще направите за мен, ако ви дам данните и ви кажа какво означават.

— Добре — отстъпи Олсън. — Ако данните ви означават това, което казвате, ще ви осигурим защита в рамките на федералната програма за разобличители.

Дени го изчака да продължи. Той не го направи. Тя вдигна ръце.

— Това ли е?

Анджела се размърда на стола си. Олсън вдигна ръка, сякаш искаше да я спре.

— Можем да уредим да дадете показания на изслушванията за ваксините и да оповестите данните и тяхното значение.

— Ето това е приказка!

— Това ще ви осигури национална аудитория за онова, което ние също разглеждаме като заговор на фармацевтичната индустрия. — Той се наведе към нея. Тонът му стана самодоволен, почти мазен. — Заговор да скрият факта, че продуктите, които вкарват в Националната програма за имунизация, са увредили поколения наши деца.

Радарът на Дени за глупости отново светна червено. Сега щеше да последва нещо. Олсън продължи:

— Ще се погрижим съвместно с правосъдното министерство и с властта, която нашата служба има, да заведем дела срещу всички, които са участвали в прикриването, включително и хората, които изложиха живота ви на опасност.

Дени кимна, защото беше започнала да чува онова, което искаше.

— Обаче трябва да влезете в програмата за защита на свидетелите едва след това. Ще ви дадем нова самоличност, след като свидетелствате, без контакти с приятели и роднини освен най-близките, които ще си сменят самоличността заедно с вас. Ще заживеете нов живот.

Дени усети думите му като студен душ.

— Не говорите сериозно.

— Системата работи само по този начин — обясни Олсън. — Видяхте какво се случи на Маклоски, който вече беше защитен според статуса си на федерален разобличител. И на Магуайър, който беше на път да влезе в същата програма. Не мога да изложа нашата програма на друго неловко и скъпо упражнение, което ще доведе до смъртта на друг разобличител. Не и под моето ръководство.

Дени го погледна в очите.

Значи това било — единствената му грижа беше репутацията му на специален съветник. *Каква тъпотия.* Тези хора бяха жалки.

— Ще свидетелствам, когато успея да го уредя. Ако се наложи, първо ще отида при пресата. Но не приемам вашите условия. Няма да се зароя в някаква дупка далеч от семейството и приятелите си. — Дени стана.

Олсън заговори настойчиво:

— Моля да помислите отново. Не ми прави удоволствие да подчертавам нашите неуспехи, но си спомнете какво се случи с Маклоски.

— Това се е случило заради тези данни, а не защото е разобличил обезболяващото „Мириъд“. Щом ги разглася, всичко ще е свършено. Тогава кой ще иска да ми навреди?

— Отмъщение. Ще ви убият независимо дали преди, или след оповестяването на данните.

Дени почувства думите му като ритник в корема.

— Дени — чу тя Олсън да подвиква, докато излизаше от конферентната зала. Чу стъпки зад гърба си и се обърна. Юджийн ѝ подаде лист хартия.

— Това е човек от екипа на Макийн. С него ще говоря да те вкара в програмата на изслушванията. Не мога нищо да обещаая, но ще кажа добра дума. Късмет! — Дени чу други стъпки да се доближават по мраморния под. Беше Анджеела Стивънс.

— Юджийн, аз ще я изпратя. Трябва да поговорим — каза тя и натисна копчето за асансьора.

Дени усети хладни тръпки по гърба си. Не искаше да ходи никъде с тази кучка, камо ли да се вози на асансьор с нея. Когато вратите се отвориха, двете влязоха и Анджеела натисна бутона за втория етаж.

— Нямаме много време. Нека ви кажа, че по-голямата част от това, което ви казахме, са глупости. Като изключим Юджийн. Неговото идване е най-хубавото, което се е случвало в службата през десетте години, откакто работя тук. От петък, когато Магуайър беше убит, Олсън вдигна всички по тревога. Ние ви търсехме и ви следяхме, доколкото можем. Моите поздравления. Винаги, когато искахте, успяхте да станете невидима. Между другото, продължавайте да не си включвате мобилния телефон и сменете тези с предплатените карти. Успяхме да установим първите два номера. Кажете и на майка ви да не си ползва телефона. Триангулирането по телефонните ретранслатори показва, че пътува за Вашингтон. Опитва се да се свърже с вас, но телефонът ви трябва да е изключен.

Дени беше смаяна. Жената, която ѝ се беше сторила такава дърта вещица, сега излизаше неин съюзник. Какво ставаше? А и майка ѝ на

път за Вашингтон?

— Ти си права — Продължи Анджела вече на „ти“. — От Магуайър не получихме онова, което ни трябваше, но бяхме сигурни, че го е дал на теб, и се опитвахме да направим всичко възможно да го донесеш при нас. И да ни кажеш какво означава. Решихме, че рано или късно ще се обърнеш към нас, като се има предвид познанството ти с Маклоски. Но не бяхме предвидили колко помощ ще получи убиецът, нито пък знаехме колко добра ще си в покриването, за да не може да стигне до теб.

Дени погледна Анджела с ново уважение. В края на краищата тази жена беше на нейна страна.

Анджела продължи:

— Каузата на Службата на специалния съветник не съвпада с твоята. Олсън иска да пипне Медсън. И да, той те използва за примамка, за да изкара на светло убиеца, който според него работи за Медсън. Той си мисли, че така ще убие с един куршум два заека: ще получим данни за масивно разобличение на вредите от ваксините и ще закопаем Медсън. Олсън има зъб на Медсън, защото и преди е правил това. Задуши опозицията в своя кръстоносен поход да освободи света от всичко, което сметне за нужно да прочисти. Той е психопат.

Дени направо не можеше да повярва, че чува подобно нещо. Тази кучка, която беше толкова трудна, сега стои в асансьора и споделя с нея повече, отколкото трябва да знае. Анджела погледна числата на панела, докато асансьорът се спускаше.

— Свали си дрехите — нареди тя.

— Какво?

— Съблечи се по бельо. Ще си сменим дрехите. — Анджела носеше делови раирани сако и пола, бяла блуза и вратовръзка с широк възел в същия цвят. Адвокатска премяна.

— Мамка му, какво става?

— Събличай се — повтори Анджела. — Има наши хора, които те следят от петък. Или се опитваха. Ти постоянно им се измъкваше. Но има и друго. Отвън има две коли с агенти на ФБР. Ще изляза оттук, облечена като теб. Ще взема такси и ще ги примамя след себе си. Ти изчакай двайсет минути, след това изчезвай и направи това, което трябва да направиш.

— Щом са от ФБР, няма ли да е по-добре за мен да се поставя под тяхна защита?

— Не знам какво си мисли Олсън в този момент. Може би смята, че онова, с което разполагаме сега, е достатъчно да го прибере и да го обвини. Заговор, убийства.

— Какво му е лошото на това?

— Ще прибере и теб, за да получи данните. При тези обстоятелства не знам колко време ще е нужно да бъдеш отново изложена на опасност. Освен това му нямам доверие: той има свой собствен дневен ред, службата разполага с най-различни специални пълномощия и само бог знае с кого може да е забъркан. Може да използва данните, за да сключи сделка с Медсън — той да се признае за виновен, а Олсън да засекрети данните. Кой може да каже? Но най-важното е утре да разкриеш информацията пред комитета на Макийн.

Дени започна да се съблича.

— Имам племенник аутист — неочаквано каза Анджела. — Сега е на шест. Беше нормален до двегодишна възраст. Тогава се скри зад облак: изгуби говора си и повече не се върна. — Погледна Дени в очите. — Не знам дали причината е била във ваксините, но трябва да предадеш данните в добри ръце.

Размениха си дрехите. Вратите на асансьора се отвориха и Анджела натисна бутона за седмия етаж. Извади бейзболно кепе от чантата си и скри под него къдравата си руса коса. Когато вратите се отвориха на седмия етаж, тя пусна Дени да излезе. Коридорът беше тъмен, като се изключат светещите табелки „Изход“ в двата му края.

— Изчакай тук поне двацет минути — прошепна Анджела. — Успех!

Когато вратите започнаха да се затварят, тя ги блокира с ръка и те се плъзнаха обратно. Застана пред Дени, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по челото.

— Върви, момиче. Почти си стигнала.

Вратите на асансьора се затвориха и Анджела изчезна. Дени почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи.

Изчака двацет минути. Когато излезе от сградата, се опита да не се оглежда. След като се отдалечи на две преки, започна да тича.

* * *

Медсън крачеше нагоре-надолу из хотелската стая. Беше планирано да вечеря със специалния пълномощник на Федералната агенция за лекарствата Фансток, който му надуваше главата заради изслушванията пред комисията на Макийн, обаче Медсън я беше отменил. Беше прекалено разстроен заради работата с момичето, разправиите с изпълнителя, а сега и от нуждата да се оправи със Стайлс. Тогава започнаха вечерните новини. Той набра предплатения мобилен телефон.

— Да — обади се изпълнителят.

— Гледа ли тазвечерните новини? За престрелката?

— Да не мислиш, че си седя в стаята и гледам телевизия?

— От няколко свидетели имат описание на стрелеца: бръсната глава, сини очи, лице с белези от акне. Подхожда на описанието от убийството на Магуайър в Ню Йорк? Да ти звучи познато?

Изпълнителят не отговори.

— А сега нюйоркската полиция открила тялото на Маклоски и обяви, че е бил убит. Застрелян. Скоро ще направят връзката, ако не са я направили вече.

— Нещо друго? — попита изпълнителят.

— Не разполагам с информация за местонахождението на момичето, но бих искал да посоча, че за теб е по-важно от парите да вземеш данните и да му запушиш устата.

— Няма нужда да ми казваш как да си върша работата.

Медсън беше готов да му отвърне, че като се вземат предвид досегашните резултати, май има нужда, но се сдържа.

— Застреляният? С момичето ли пътуваше?

— Да.

Медсън седна тежко. *Блум*. Майчице божия.

— Нямаше ли възможност и за момичето?

— Наоколо имаше твърде много хора, за да я пребърквам за данните. Затова се оправих само с мъжа. Мисля, че беше умен ход, защото така ще трябва да бяга сама. Това сигурно ще я забави.

Медсън беше загубил всякакво желание за разговор.

— Това е всичко — каза той.

Влезе в банята, наплиска си лицето с вода. Тя му прочисти главата. Това беше повече от ужасно. Ако полицията свърже убийствата на Блум, Маклоски и Магуайър и стигнат до изпълнителя, имаше вероятност да се доберат и до него. Беше внимавал, но не биваше да забравя и за Стайлс, който дрънкаше глупости. Хвани изпълнителя и му виж сметката, после Стайлс и това ще е краят.

* * *

Старк прибра телефона. След като тази вечер бе застрелял мъжа, започна отново да носи перука и слънчеви очила. Обаче беше разбрал посланието на клиента: ченгетата щяха да направят съдебно балистичната експертиза за мъжа тук, във Вашингтон, и да свържат резултатите с тези за Магуайър и Маклоски в Ню Йорк. Той вдигна рамене. Можеше да намери нов „Рюгер“, когато свърши с тази работа. Изсмя се, когато се сети как клиентът му обясни, че залозите са се повишили. Сякаш имаше нужда някой да го подтиква да пипне момичето. Потърка очи: все още пареха и сълзяха.

След това закрачи по улицата.

* * *

Дени престана да тича. Зави по Роуд Айлънд Авеню Северозапад, мина още две преки, след това смени посоката. Не беше сигурна за какво да гледа, но бе почти напълно сигурна, че никой не я следва. Опита се да анализира чувствата си. Надежда, когато влезе в Службата на специалния съветник. Надежда, която бе разрушена от Олсън, когато разбра, че я използват като примамка. Шок, когато научи от Анджела, че ФБР следи Медсън и че може да следи и нея. Умора, че трябва да се крие от опашките като в някакъв шпионски филм. Преди час си мислеше, че кошмарът ще свърши, а сега сякаш бе настъпил още по-мрачен обрат. Освен това някъде навън продължаваше да дебне синеокият убиец.

Тя извади един от мобилните си телефони и листа, който ѝ беше дал Юджийн, след което набра номера на Роланд Уотърс, помощника

на Макийн.

— Очаквах обаждането ви — каза Уотърс. — Ако разполагате с данните, за които ни казаха от Службата на специалния адвокат, ще предизвикате сензация в нашите изслушвания.

— Кажете ми къде да дойда и ще ви ги покажа.

Той я упъти към офис сградата на Сената „Ръсел“, точно до Капитолия, където са разположени повечето от кабинетите на сенаторите. Охраната на Фърст стрийт знаеше името ѝ и я упъти нагоре по стълбището. По мраморните стъпала имаше заоблени краища и вдлъбнатини от хиляди крака. Медните перила бяха станали съвсем гладки от износване. Мястото излъчваше атмосферата на правителствена сграда: стара, много използвана и достолепна. Когато се качи на втория етаж, усети от един кабинет да лъха слабо на дим от пури. *Хората още са тук!* Дори в неделя вечер вратите на половината сенаторски кабинети бяха отворени. По широкия коридор мъже в костюми, но с разхлабени вратовръзки, бързаха насам-натам покрай нея. Когато стигна кабинет 241, намери вратата отворена. Не беше голям — може би три на пет метра, но вътре се чувстваше лична атмосфера. По стените висяха снимки на сенатор Макийн, някои още от годините му в армията. Мебелите бяха лъснати антики, а на пода лежеше износен ориенталски килим. Тя леко се притесни. Един мъж седеше зад внушително писалище със странични подпори, покрито със снимки и купища листове и папки. Беше с гръб към нея. Тя почука на касата на вратата.

— Роланд?

Мъжът се завъртя, стана и се усмихна. Беше на около трийсет и пет, с оредяваща коса и късогледни, леко зачервени очи. Облечен бе спортно, с кадифени панталони и поло.

— Дени, влизай — покани я той, докато ѝ протягаше ръка. Усмивката му стана още по-широка.

Дени изпита облекчение. Той изглеждаше достъпен и дружелюбен, съвсем различен от очакванията ѝ.

Работиха в продължение на половин час с неговия лаптоп, сложен върху масата за чай встрани от бюрото на сенатора, и долепени столове. След като Дени показа на Уотърс файловете във флашката, той създаде две пауърпойнт представяния за обобщенията на

Солсбъри: първото с параметрите от проучванията по проект „Епсилон“, а второто с резултатите.

— Два слайда трябва да свършат работа — каза Уотърс повече на себе си, отколкото на Дени. После вдигна очи към нея и продължи: — Преди да дойдеш, говорих със сенатора. Той каза, че ако данните ти са верни, можем да те включим в първата група свидетели от 9:00 часа. Ще те обяви за разобличител. Може да ти осигури охрана от специалните служби и да държи полицията настрана, докато даваш показания. При условие че след това се предадеш сама. Повече няма да се налага да бягаш. Съгласна?

Дени почувства трепкане в гърдите. Но не от нерви, а от очакване. Още една крачка и щеше да си върне живота и да се прибере вкъщи. У дома при Гейб.

Представи си как го прегръща, как притиска главата му към гърдите си, докато го гали по косата. Гърлото ѝ се стегна.

— Нямам търпение да започне.

15.

Хотел „Уордмън Парк“ не приличаше на нито един „Мариот“, който Синди беше виждала. Това я накара да си спомни за Рей и как бяха пътували. Синди уреждаше всички подробности, а Рей се появяваше едва за шофирането и караше децата да се смеят. Нерядко някой любител на футбола го разпознаваше и той даваше автографи. *Обаче никога не сме попадали на фоайе като това*, помисли си тя. Запита се къде ли е Дени сега, къде ли е отседнала? Провери отново мобилния си телефон: нямаше обаждане нито от блекбърито, нито от другия номер, от който се беше обадила на Синди. Вече повече от осемнайсет часа!

Синди направи нов опит да се свърже с офиса на Гроувър. Отново гласова поща. Помисли си, че човек с положението на Гроувър трябва да има някой, който да отговаря на служебния му телефон, макар и толкова рано в понеделник сутрин. Отново не остави съобщение. Искаше да говори с жив човек.

Час по-късно, в 8:00, успя да се свърже.

— Кабинетът на господин Медсън — каза секретарката.

— Добро утро. Знам, че Гроувър не е във фирмата, но спешно ми се налага да говоря с него. Казвам се Синди Джексън. Познава ме под моминското ми име Синди Бушар. Моля, мога ли да получа номера на мобилния му телефон?

— Съжалявам, госпожо Джексън, но не даваме номера на господин Медсън.

— Вижте, Гроувър ще разбере. Трябва да говоря с него. Въпрос е — тя направи пауза, за да подчертае казаното — на живот и смърт. — Синди винаги се беше питала дали фразата за живота и смъртта работи. Оказа се, че в случая е безсилна.

— Съжалявам, но не мога да ви дам номера му.

— Тогава моля ви веднага да му предадете едно съобщение. Спешно е. — Пулсът на Синди се бе ускорила и тя трябваше да направи съзнателно усилие да се успокои. Беше дошла за тази среща готова за

съпротивата, която знаеше, че ще срещне, но не очакваше, че нейните собствени слова ще ѝ въздействат така.

— Извън града е.

— Знам, че е във Вашингтон, където съм и аз. Трябва да го видя.

— Не мога просто така да обезпокоя господин Медсън, защото някой от миналото му иска да говори с него. Съжалявам...

— Госпожице, аз не съм просто някоя от неговото минало. Бяхме гаджета, когато следваше медицина. Повярвайте ми, ще си спомни за мен.

— Не мога да го безпокоя.

— Можете. Ако не му предадете съобщението, ще си изцапате ръцете с кръв.

Това я накара да се замисли.

— Какво искате да кажете?

— Вече ви казах, че е въпрос на живот и смърт. Само той може да се намеси и да реши въпроса.

— Не ви разбирам.

— Кажете му, че става дума за дъщеря му. — Синди остави номера на своя мобилен телефон и затвори. След това се запита дали беше казала достатъчно, че да отговори на обаждането ѝ. Докато обмисляше този въпрос, кършеше ръце.

* * *

Медсън седеше на бюрото на конгресмен Тилмън в неговия кабинет в офис сградата „Рейбърн“. *Най-новата и най-скапаната сграда на Конгреса.* Това нямаше голямо значение, обаче му стана смешно, че Лоутънбърг не се беше напънал достатъчно за него, копелето, и че Чък Шумър се бе престорил, че ще използва влиянието си, а всъщност, както Медсън знаеше, щеше да е на рибарска лодка със Сенди Елисън, главния изпълнителен директор на „Келердорн“. Кабинетът на Тилмън представляваше смесица от новобогаташки боклуци и „вижте кой съм аз“ снимки на обитателя си с всяко по-голямо и по-малко светило, до което новоизпеченият конгресмен е успял да се докопа.

Медсън вдигна очи от бележките си за предстоящото изслушване и видя снимка на Тилмън и жена му. Олеле! Тилмън не беше на повече от четиридесет, но жената изглеждаше петнайсетина години по-стара. Или Тилмън имаше Едипов комплекс, или мадамата беше изкарала няколко брака, преди да го срещне. Тилмън влезе. Медсън стана.

— Дениъл — каза той, — не смятах, че кабинетът ще ти трябва преди следобеда. Веднага се махам.

— Не, не. Не искам да те прекъсвам. Моля, седни. — Изражението на Тилмън беше такова, сякаш току-що е повърнал или щеше да го направи.

— Какво има? — Медсън беше поне десетина сантиметра по-висок от него. Настъпи един от онези моменти, когато се питаш какво не е наред в картинката. Медсън стоеше зад бюрото на Тилмън, който го гледеше като уплашено момченце, готвещо се да изяде калая, защото е счупило прозореца на гаража с бейзболна топка.

— Говорих по телефона с един от помощниците на Макийн. — Тилмън седна на един от столовете пред бюрото. Изглежда го изчакваше, затова и Медсън седна.

— И?

— Излиза, че Дени Норт е включена в програмата на изслушванията за 9:00 часа. В същия отрязък от време, когато и ти ще участваш. Не знам какво става, но помощникът на Макийн направо пръхтеше. Беше много развълнуван.

Медсън почувства как му се свива стомахът.

— Бъзикаш ли ме? — Веднага съжали за думите си и се опита да изглежда безразличен. — Бога ми, какво може тя да допринесе за изслушването?

Тилмън се смръщи.

— Не съм сигурен. Но тези типове са хитри. На мен това ми прилича на удар под пояса.

И Медсън нямаше да може да го каже по-точно. *Тези копелета.* Да включат малката кучка по същото време, когато той трябва да дава показания. Дали няма да я пуснат преди него? Или след него, за да го опровергае? Не можеше да реши кой е по-лошият вариант.

— Е, ще трябва просто да изчакаме и да видим какво ще каже — заяви Медсън.

— Съобщи ми също — продължи Тилмън, — че е предвидено тя да се срещне с пресата на източното стълбище на Капитолия веднага щом приключи с показанията си. — Тилмън отмести поглед, след това отново го спря върху Медсън. — Обикновено това значи, че очакват казаното от нея да бъде много... — гласът му заглъхна, докато се опитваше да намери подходящата дума — наелектризиращо.

Медсън стисна ръце, сякаш вече беше докопал кучката за гърлото.

— Добре, просто трябва да изчакаме и да видим какво има да казва. Дениъл, благодаря за предупреждението. — Отново впери очи в бележките си. Ако имаше някаква справедливост на този свят, кучката щеше да се задави с геврек.

Тилмън стана и се приготви да си върви.

— Да затворя ли, или да оставя отворено?

— Моля, затвори. И благодаря ти отново, че ми позволяваш да ползвам кабинета ти. Скоро ще свърша.

Останал сам, Медсън излая: „Мамка му, мамка му!“. Единственото обяснение беше, че момичето още разполага с данните, разбрало е какво означават и сега се готви да ги оповести. Защо иначе хората на Макийн ще я пускат да говори първа? Това означаваше също така, че цялата информация вече е стигнала до Макийн, защото това беше неговият комитет и той не би допуснал кучката да дава показания без неговото лично одобрение.

Медсън набра номера.

— Да — каза изпълнителят.

На Медсън се стори малко странно, че винаги успява да се свърже с него. Доця му се да има повече хора като този мъж, които да вдигат така редовно мобилните си телефони.

— Има ново развитие — обясни той. — Момичето ще даде показания в 9:00 в сенатската сграда „Ръсел“, където се провеждат изслушванията пред сенатската комисия на Макийн. Имаш малко по-малко от час да я пресрещнеш.

— Невъзможно.

— Какво искаш да кажеш?

— Има много начини да вкарат момичето в сградата. Вероятността да попадна на нея ще бъде едно на милион.

— Не ми обяснявай. Свърши си работата.

Изпълнителят не отговори.

— Чуваш ли? — попита Медсън.

— Да.

След като през цялата си кариера изграждах доброто си име, сега ме прецакаха. Той се остави на гнева.

— След изслушването тя ще се срещне с пресата на източното стълбище на Капитолия. Елиминирай я и ще ти платя толкова, колкото ако първо беше взел данните. Вече съм депозирал втората половина от хонорара ти при Екзейвиър. Паролата да пусне депозита е същата, както за плащането. — Когато не чу отговор, Медсън попита: — Разбираш ли?

— Чувам те силно и ясно. Не ми остава много време, но мога да се справя. Веднага се заемам. — Линията прекъсна.

Телефонът на Медсън започна да звъни. От кабинета му го търсеха. Сега пък какво?

— Господин Медсън, много се извинявам за безпокойството, но преди малко приех едно много странно обаждане. Жена, която каза, че сте се познавали през студентските си години, иска веднага да се срещне с вас.

— Каза ли какво иска?

— Каза, че е спешно.

Той се напрегна.

— Как се казва?

— Синди Джексън. Каза, че сте я познавали като Синди Бушар.

Синди. Преди колко години беше това? Почти трийсет.

— Каза, че било за Лорън. И че ще си изцапам ръцете с кръв, ако не ви кажа за нейното обаждане.

Медсън почувства как започва да трепери.

* * *

Синди си погледна часовника. 8:40. Секретарката на Медсън ѝ се беше обадила преди половин час и сега, седнала в таксито и в капана на движението, се запита дали трафикът във Вашингтон винаги е толкова натоварен. Секретарката на Медсън ѝ каза, че той ще излезе от кабинета на своя конгресмен в 8:45. Май нямаше да успее да стигне.

Зарови в дамската си чанта за молитвената броеница и я извади. Затвори очи и започна да се моли.

* * *

Старк започна да се изкачва по източното стълбище на Капитолия, маскиран с перука и слънчеви очила. Видя екип от охраната, обслужващ метален детектор под портика на вратата към Капитолия. Преброи четири ченгета от тази страна на сградата. По-късно сигурно щяха да бъдат повече. Беше сигурен, че вътре има цели рояци от тях. Новинарските екипи се готвеха, микробусите със сателитните им антени бяха паркирани един след друг по Конститушън авеню. Техническите екипи монтираха микрофоните на площадката в края на стълбището. Старк мина покрай тях, вперил очи в офис сградите на Конгреса до Капитолия. Ако Медсън му беше дал информацията няколко часа по-рано, вероятно сега щеше да бъде на покрива на някоя от тях с карабина и оптически мерник. Спусна се по стълбите, попивайки околността. От прикритието на рехавата горичка на територията на Капитолия имаше десетина метра до Конститушън авеню или Индипендънс авеню. Да застреляш човек от близко разстояние с пистолет си беше чиста лудост. Беше прекалено рисковано да протегне ръка и да се опита да я улучи в главата. Поне беше успял да смени заглушителя. А якето му беше достатъчно широко, за да може да стреля три или четири пъти през плата, без някой да го види. Според него това беше единствената възможност. Беше лудост, но поне щеше да приключи с това. Извади носната си кърпа, вдигна очилата и си избърса очите. Докато го правеше, си мислеше за момичето и онзи тъпак Медсън.

* * *

Медсън не набра смелост лично да се обади на Синди, затова накара Стефани. След петнайсет минути се зае отново с бележките си. В 8:45, учудвайки се къде ли е Синди, той стана, за да отиде пеша до сенатската офис сграда „Ръсел“ за изслушванията на Макийн.

16.

Роланд Уотърс посрещна Дени на входа на сенатската офис сграда „Ръсел“ и я заведе в една от партийните зали, където щеше да се проведе изслушването на сенатор Макийн. Бяха подредени маси с микрофони и столове. Срещу тях на малък подиум малко по-нависоко също бяха подредени маси с микрофони. Там щяха да седят членовете на комитета. Помещението излъчваше мощта на правителството, каквато вероятно е била и целта на дизайнерите: по стените висяха маслени портрети на известни люде, които тя не познаваше, дебели пердета на прозорците от другата страна на помещението, които гледаха към външния свят. Във всеки от ъглите стоеше американското знаме.

— Добре ли си? — попита Роланд.

— Да. — Дени нямаше търпение да даде показания, но не искаше да си има работа с предварителните формалности. — Има ли някъде място, където да поседя и да се подготвя, преди да започнем?

— Разбира се — отговори Роланд. Заведе я в кабинет с размерите на нейната баня.

Няколко минути по-късно се върна и обяви:

— Готови сме за теб.

Той я поведе към залата, а тя полагаше усилие да си събере мислите. Роланд я настани на една от масите с лице към членовете на комитета на подиума, след това излезе. Дени видя Гроувър Медсън седнал на другата маса. До него имаше някакъв мъж — вероятно неговият адвокат.

Тя се закле. Дотогава беше спокойна, но сега вече чуваше как кръвта шуми в ушите ѝ. Започна да диша дълбоко, помисли си за Гейб, за мама и за вкъщи. Това я успокои. После се сети за Ричард. Тази мисъл ѝ напомни защо е тук.

— Госпожо Норт, разбрахме, че разполагате с информация, която този комитет и американският народ имат интерес да научат — започна сенатор Макийн.

Дени отговори право в микрофона:

— Да, сенаторе, така е. Мисля обаче, че преди да стигнем дотам, трябва да ви разкажа за последните си няколко дни. Може би случилото се ще постави показанията ми в нужната перспектива. — Дени се огледа за Роланд, сякаш искаше неговото одобрение, но не можа да го види. Беше сама в центъра на вниманието на цялата нация. *Добре, момиче, направи го!*

— Ето причината да съм тук. Миналия четвъртък вечерта ми връчиха наградата за най-добър документален филм на кинофестивала „Трайбека“ в Ню Йорк. Казва се „Дрогирането на нашите деца“ и подлага на критика фармацевтичната индустрия и особено нейната политика в областта на ваксините. В петък сутринта имах уговорена среща с мъж на име Дейвид Магуайър, изследовател във „Фарма Интернешънъл“, работещ в областта на ваксините. Той се беше съгласил да разговаряме за новия документален филм, който продуцирам, посветен на аутизма. — Дени описа последните три дни, започвайки с убийството на Магуайър и завършвайки със своя разговор с Роланд Уотърс предната вечер. Направи пауза, изчакайки някаква реакция. Беше задъхана, защото говори дълго, без да си поеме въздух както трябва.

— Госпожо Норт, това са сериозни обвинения — обади се Макийн.

— Сенаторе, напълно го осъзнавам. Мога да документирам всичко и да потвърдя неговата точност. Освен това имам белези и ожулвания, които потвърждават думите ми.

— Мога да ви уверя, че този комитет ще направи нужното вашите показания да стигнат до съответните власти, за да разследват връзката между убийствата, които споменахте, и покушенията срещу вашия живот. Също така ще се погрижим да бъдете напълно защитена, докато въпросът не се изясни, което обаче не е в компетенциите на този комитет. Но връзката между нашата Национална програма за имунизация и аутизма определено е. Моля, бихте ли пояснили?

Дени беше предупредена, че процедурата е такава. Макийн знаеше много добре какво ще каже. Нейните обсъждания снощи с Роланд го бяха подготвили. Тя започна:

— Във флашката, която доктор Магуайър ми даде, преди да бъде убит, има файлове, които, изглежда, са продължение на изследването,

започнато преди десет години от фармацевтичната индустрия под наименованието проект „Епсилон“. — Тя забеляза, че Медсън гледа право напред и без всякаква реакция. Представи проекта и обясни на сенаторите първия слайд, обобщавайки съдържанието му. След това, когато прожектираха втория, описа статистическите данни на Солсбъри, събирани пет години, и най-накрая обясни резултатите от десетгодишната статистика на Магуайър: 0,83 коефициент на корелация.

— Индикатор, неподлежащ на отричане, че симптомите от спектъра аутистични разстройства са свързани с групата ваксинирани деца. Казано с други думи, за тях е 5,3 пъти по-вероятно да развият симптоми от този спектър, отколкото тези от неваксинираната група.

Дени едва сега чу оживения шепот, който се носеше. Хора, за които предположи, че са репортери, изхвъркнаха от стаята. Сенатор Макийн почука с чукчето. Почака малко и галерията утихна.

— Тези данни анализирани ли са от някого друго освен от вашия познат изследовател? — попита Макийн.

— Да, независим статистик, нает от член на вашия екип. Той потвърди резултатите от първата обработка на данните.

Макийн се обърна към Медсън.

— Господин Медсън, знаете ли нещо за това изследване?

— Мога да потвърдя, че проект „Епсилон“ беше предприет от индустрията в границите, които госпожа Норт изложи. Проучването беше прекъснато преди пет години, защото резултатите бяха неубедителни и ние решихме, че е неетично да държим контролна група от неваксинирани деца и да ги лишаваме от значителната полза, която иначе биха имали от ваксините.

— И вие твърдите, че „Фарма Интернешънъл“ не е продължила това изследване след първите пет години?

— Доколкото знам, не.

Макийн и Медсън се нападаха и отстъпваха още десетина минути по въпроса възможно ли е Магуайър да е продължил изследването и да е скрил своята работа в бюджета на „Фарма“ за „Изследвания и развитие“.

Най-накрая Медсън се предаде.

— Невероятно, но възможно.

Залата отново се изпълни с шепот. Макийн вдигна чукчето си, но шумът утихна, преди да се наложи да го използва отново.

— Господин Медсън — каза сенаторът, — предполагам, че вашата компания пази оригиналните документи от първите пет години на проект „Епсилон“, включително резултатите на останалите деветнайсет компании, участвали в проучването?

— Сигурен съм, че ги пазим.

— Тогава този комитет официално изисква от вас да ни предоставите тези данни, за да можем да оценим и потвърдим показанията, които току-що ни даде госпожа Норт за тях. Ако не го направите, нашият адвокат ще ви изпрати призовка. А сега нека се върнем на най-важния въпрос в тези изслушвания. Дали фармацевтичната индустрия да продължи да има даден от Конгреса имунитет срещу съдебни дела, свързани с Националната програма за имунизация.

— Аз ще започна — намеси се сенатор Уегман от Калифорния. — Господин Медсън, кажете ни, моля, каква е според вас основната причина Конгресът да създаде така наречените съдилища за ваксини като част от Националния акт за увреждания от имунизация през 1986?

Дени знаеше, че Уегман е голям поддръжник на фармацевтичните компании. Ако Медсън беше Дарт Вейдър, то Уегман беше императорът на Империята на злото.

Медсън се наклони леко напред и изражението му стана нетърпеливо.

— Конгресът създаде внимателно обмислен механизъм, за да се балансират нуждите на увредени от ваксините деца с нуждата от защита срещу съдебно преследване на производителите на ваксини.

— Производителите биха ли се оттеглили от пазара, ако този механизъм не съществува? — попита мазно Уегман.

— Да, защото случаите на търсене на съдебна отговорност биха нараснали лавинообразно. Освен това ще е трудно да се получи застраховка срещу исканията за обезщетения заради даден продукт. Затова много от производителите казват, че биха се оттеглили от този бизнес.

— Това ще попречи ли на Програмата за имунизация на Центровете за контрол и превенция на заболяванията? — попита Уегман.

— Според мен тя ще бъде напълно унищожена.

Дени видя как Уегман се облегна удобно със самодоволно изражение на лицето. Беше сигурна, че той и Медсън предварително бяха включили тези въпроси в сценария. Тя скръцна ядно със зъби.

— Господин Медсън, бихте ли на разказали накратко как работят тези съдилища за ваксини? — попита сенатор Стивънс от Северна Дакота.

— Разбира се. Всъщност това е механизъм от типа „независимо от вината“, както тези, които много щати прилагат в автомобилното застраховане. Ищците се явяват пред специални назначени от правителството главни експерти, които по същество се явяват съдии, и трябва само да установят, че има увреждания, нанесени от ваксини, на основата на списък от подлежащи на компенсиране странични ефекти. С това случаят е решен. Законът за имунизация постановява, че всички искания трябва да бъдат решавани в срок от 420 дни. Работи се чисто и ефикасно. Компенсационният фонд се финансира изцяло от акциза върху ваксините.

Дени не знаеше на чия страна е Стивънс и се питаше какво ли цели с въпроса си.

— Какво става, ако вредата не се прояви във времевата рамка, посочена от закона?

— Хората могат да подадат жалба.

— А ако жалбата не е подадена навреме?

— Тогава могат да потърсят обезщетение от съдилището за ваксини.

— Могат ли да съдят производителя?

— Не, защото законът го забранява.

— Това не ви ли се струва малко като скачане през обръчи? — отбеляза Стивънс. — Какво става, ако увреждането е от страничен ефект, който не е описан в списъка за дадената ваксина?

— Тогава трябва да докажат, че ваксината е причинила увреждането.

— Това прилича ли ви на „независимо от вината“? — Когато Медсън не отговори веднага, Стивънс изстреля следващия въпрос: — На каква сума възлиза фондът?

— Около три милиарда долара.

— Не ви ли се струва, че това е огромна сума непохарчени пари? Колко обезщетения са изплатени, откакто всичко това започна, и каква е средната сума, която хората получават?

Медсън беше самото спокойствие.

— Не мога да кажа точно.

— Изплатени са 2569 иска, като всеки случай е отнемал средно две години за решаване. Не мога да нарека това „чисто и ефикасно“. Или честно. От онова, което са ми казвали, твърде много случаи остават без компенсация. Затова е платено на толкова малко хора и във фонда е останала тази огромна сума.

Медсън продължаваше автоматично да се усмихва, но бе замръзнал на място, сякаш позираше за снимка. Дени огледа хората на подиума. Видя, че неколцина от сенаторите кимаха утвърдително — значи бяха съгласни със Стивънс. Почувства прилив на енергия. *Дали няма да се нахвърлят дружно на Медсън?*

Намеси се сенатор Уегман:

— Чувал съм, че много от ваксините, включени в програмата на Центровете, се произвеждат от две или най-много четири фирми. Вярно ли е?

— Да — кимна Медсън. — Това важи за почти дузина ваксини.

Уегман продължи да дълбае:

— Ако Конгресът днес реши да премахне имунитета на фармацевтичната индустрия, ще намалее ли броят на производителите на тези ваксини?

— Разбира се. Положението днес е по-тежко, отколкото през 1986 година, защото има много по-малко производители.

— Какви ще бъдат последствията, ако Конгресът премахне имунитета? — отново попита Уегман.

— Децата ще останат неимунизирани, защото ще има недостиг на много ваксини. Програмата на Центровете за контрол и превенция на заболяванията ще се провали. Болестите, които сме победили, ще започнат наново да се появяват.

Сенатор Добсън от Мичиган прочисти гърлото си и попита:

— Нека разгледаме един друг аспект. Смятам, всички знаете, че съдилищата за ваксините са създали схема за компенсация, които ищците могат да приемат или да отхвърлят. Приемаш парите и си

отиваш вкъщи. Отхвърляш предложението и съдиш производителя в гражданско съдилище. Така ли е?

— Точно така — кимна Медсън.

— Обаче Законът за ваксините гласи, че ако съдиш производителя на ваксина, той е освободен от отговорност за увреждането от странични ефекти, които са били „неизбежни“, макар ваксините да са били произведени и етикетирани както трябва. Производствен дефект, погрешен етикет или дефект в дизайна са трите случая в американското прецедентно право, при които ищецът може да търси продуктова отговорност. В началото на 2001 година Върховният съд отсъди, че „неизбежни“ не включва дефекти в дизайна, като на практика отне възможността на ищите да съдят производителя в гражданско съдилище за продуктова отговорност.

Дени се развълнува. Реши, че знае накъде бие Добсън. Тя стрелна поглед към Медсън, който продължаваше да изглежда невъзмутим.

Добсън продължи:

— Това означава, че макар родителите да са задължени да имунизират децата си, за да могат да посещават училище или колеж и в много случаи да си намерят работа, производителите на тези ваксини не могат да бъдат държани отговорни, ако наранят деца, дори в случай че ваксините имат дефекти в дизайна. Смятате ли, че това е логично?

Медсън се наклони, за да размени няколко думи с адвоката си.

— Да — отговори той.

Дени чу кикот зад гърба си. *Той трябваше да попита адвоката си, преди да каже това?*

— В какъв смисъл? — попита Добсън. — Аз съм от Мичиган. Производителите на автомобили и много от техните доставчици са мои избиратели. В същото заседание Върховният съд реши, че производителите на предпазни колани са виновни за дефектите в дизайна на техните продукти. Смятате ли, че е логично производителите на предпазни колани да са отговорни за дефекти в дизайна, а вие не?

Медсън отново се наклони към своя адвокат, сложи ръка на микрофона и двамата размениха няколко думи.

Макийн го подкани:

— Господин Медсън.

— Както сам отбелязахте, имунизацията се извършва с правителствен указ. Ние, производителите, само доставяме ваксините. След като ние не нареждаме да бъдат използвани, е правилно да бъдем освободени от съдебна отговорност за тях.

Добсън възрази:

— Предпазните колани са задължителни. Правителството ги изисква. Не производителите на автомобили. Не и доставчиците, които ги произвеждат. Как се е получило така, че моите хора имат морков и тояга, а вие само морков?

Медсън не отговори. Дени чувстваше как вълнението ѝ нараства. Уегман седеше с каменно лице. Медсън преплете пръсти, поговори с адвокатата си. Тя чу отново да се понася шепот из залата.

— Моля да се отбележи в протокола, че господин Медсън не отговори — поиска Добсън. — Господин Медсън, преди малко споменахте, че някои ваксини се произвеждат само от две до четири компании. Правилно ли съм разбрал?

— Да.

— Предполагам знаете, че нашето антитръстово законодателство е създадено за намаляване на монополите и олигополите с цел да се насърчава конкуренцията на пазара. Вие, производителите на ваксини, правите добри пари от правителствените програми за имунизация, нали?

Медсън показа първата пукнатина в лустросаната си външност: размърда се на стола си и приглади с ръка косата си. Дени започна да изпитва истинско удоволствие от ставащото. *Давай, Добсън, давай!*

— Да — съгласи се Медсън.

— Колко?

— Като цяло индустрията получава милиарди годишно.

— Там, откъдето съм аз, това са много пари. Особено като се вземат предвид скорошните проблеми в автоиндустрията. Затова нека ви попитам: след като изкарвате толкова пари от тези продукти, какъв стимул имате агресивно да се конкурирате в областта на цените?

Медсън отново се размърда на мястото си.

— Нашият пазар е не по-малко конкурентен от всеки друг в Съединените щати. Нито един производител не е единствен доставчик на някой вид ваксина.

— Разбирам — поклати Добсън глава. — Тогава нека ви попитам следното. След като Върховният съд отсъди, че не може да бъдете съдени за дефекти в дизайна, какъв стимул имате да въвеждате иновации, да влагате сили и пари в подобряването на дизайна на вашите ваксини на основата на научния и технологичния напредък? Или да разработвате ваксини със същия ефект като съществуващите, но много по-безопасни?

Медсън отново започна да се съветва с адвоката си, този път неспокойно, защото главата му чак подскачаше, докато говореше. Дени се облегна и вдигна поглед към подиума. Всички сенатори бяха впили очи в Медсън и чакаха.

Най-накрая той се наведе към микрофона и каза:

— Не съм сигурен, че разбрах въпроса.

— Господин Медсън, приемам това за отговор — усмихна се подигравателно Добсън. — И искам да ви припомня, че скорошната присъда на Върховния съд беше по повод на тълкуването на Националния акт за увреждания на деца след имунизация, който Конгресът прие през 1986 година. И ако този Конгрес сметне, че нито решението на Върховния съд, нито законът са добри, той има властта да промени закона.

Дени се изпълни с въодушевление и гордост. Зад гърба си отново чу шепота на много гласове, видя неколцина сенатори да кимат.

— В светлината на това дали фармацевтичната индустрия трябва да носи отговорност за своите продукти, нека сега насочим вниманието си към проучването, което вашите хора са назвали проект „Епсилон“. Какво е вашето мнение за статистическите резултати от десетгодишното изследване, стига да могат да бъдат потвърдени?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

— Не ви разбирам. Моля, погледнете слайда, който е прожектиран на отсрещната стена. На него се вижда коефициент на връзка 0,83 и е посочен фактът, че за децата от ваксинираната група е 5,3 пъти по-вероятно да покажат симптоми от аутистичния спектър, отколкото контролната група. Как ще коментирате това?

— Сенатор Макийн, аз не съм статистик.

— Господин Медсън, и аз не съм, но когато видя 5,3 пъти по-голяма вероятност за развиване на аутистични симптоми в групата на

имунизираните, изпитвам тревога. Нима подобно число не ви притеснява?

— Ако тези данни са верни и са изтълкувани както трябва, бих казал, че сочат нуждата от допълнителни изследвания.

— А тревожат ли ви?

Медсън отново се посъветва със своя адвокат. Този път разговаряха цяла минута.

— Както вече казах, те сочат нуждата от допълнителни изследвания.

Макийн се облегна и поклати глава.

— Добре, предполагам, че по този въпрос само толкова можем да измъкнем от вас.

Медсън седеше сковано на стола си. Ако беше някой друг, Дени щеше да го съжали. Обаче сега тържествуваше.

Сенаторите разкъсваха Медсън още час и половина, Макийн обяви почивка.

— Господин Медсън — обяви той, — след обедната почивка ще продължим с вас. Преди да прекъснем, смятам за важно да отбележа няколко неща. Първо, искам да ви припомня, че съответните власти ще разследват обвиненията, които госпожа Норт отправи за опитите за покушение срещу нея и тяхната възможна връзка с убийствата на докторите Магуайър и Маклоски, както и на нейния приятел. Това включва подозрението, че тези събития може да са част от заговор на фармацевтичната индустрия. Заговор да се скрие информация, която може да се окаже вредна за имунитета срещу съдебно преследване, свързано с ваксини, предоставен като част от Националната програма за имунизация, на който индустрията продължава да се радва. Второ, този комитет беше свикан в името на нашите граждани и Конгреса, за да отговори на въпроса дали е желателно да се продължи имунитетът на фармацевтичната индустрия заради Националната програма за имунизация. Ако данните, които госпожа Норт ни предостави в своите показания, се потвърдят, независимо от това дали съществува заговор или не те да бъдат скрити, този комитет ще изиграе водеща роля в съветването на нашите колеги в Конгреса кой да бъде държан отговорен за онова, което сега, от далечината на времето, изглежда като голяма национална грешка. Госпожо Норт, комитетът ще ви бъде благодарен, ако бъдете на разположение днес следобед за

допълнителни въпроси. Преди да прекъснем заседанието, искате ли да добавите нещо за протокола?

Това беше, помисли си Дени. Макийн така беше ръководил заседанието, че да ѝ позволи да има последната дума в сутрешната му част. Тя прочисти гърлото си и започна:

— Да, и ви благодаря за тази възможност, сенаторе. Надявам се, че комитетът осъзнава важната си роля във формирането на нашата бъдеща политика към Националната програма за имунизация. Ясно ми е, че националният дебат за светостта на детското здраве е много важен, но в него ние някак си успяхме да изпуснем от поглед най-важното. В нашата погрешно насочена ревност да защитим децата си, ние заменихме инфекциозните заболявания с доживотни разстройства в развитието. В страната бушува епидемия от заболявания от аутисткия спектър. През 1987 година едно от десет хиляди деца имаше аутизъм. Съвременни оценки на Центровете за контрол и превенция на заболяванията сочат съотношение едно от сто и десет. Това не е генетична тенденция, както твърдят някои. За да настъпят такива драматични промени, трябва да минат десетки поколения. Тази диагноза е невярна. Ако беше, къде са всички петдесетгодишни аутисти? Ние създадохме това поколение увредени деца. Като оставим настрана социалните разходи за грижите по тях, не може да се изчисли колко е струвал на тях и семействата им техният съсипан живот. Трябва да пренасочим приоритета на нашата Национална програма за имунизация. Трябва да приемем правилото „безопасността на първо място“ като ръководен принцип. Всъщност основният въпрос е безопасността, нали? Родителите на увредените деца не искат компенсация, искат децата им да оздравеят. И най-вече да не са били увреждани. — Дени се облегна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Благодаря ви, госпожо Норт, от името на комитета и на американския народ. — Макийн чукна с чукчето си и залата се изпълни шумни разговори. Дени въздъхна от облекчение. Чувстваше, че се е справила добре, и знаеше, че сенаторът е сразил Медсън. Освен това сигурно имаше още доводи в запас. Дени се обърна да погледне Медсън. Той размени още няколко думи с адвокатата си и закрачи към вратата. Лицето му беше като посмъртна маска. Тя усети, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Завъртя се и видя Роланд.

— Готова ли си? — попита той.

* * *

Какъв беше смисълът от подготовката, помисли си Медсън, когато излезе от залата и попадна на тълпа репортери. Светкавиците го заслепиха, а половин дузина микрофони щръкнаха пред лицето му от полукръг протегнати ръце. Върху него се стовариха бързи въпроси: „Какво ще кажете за обвиненията на госпожа Норт в заговор?“. „Господин Медсън, ще си подадете ли оставката като главен изпълнителен директор на «Фарма Интърнешънъл?»“ „Какво ще правите, ако индустрията изгуби своя имунитет?“ „Какво знаете за...“ Той почувства как на челото му избива пот, проби си насила път само за да попадне на стена от други репортери.

— Все още давам показания, така че не мога да коментирам — измъкна се Медсън и се втурна към безопасността на Тилмъновия кабинет. Въпреки това репортерите продължаваха да го замерват с въпроси, а фотографите да го снимат. Когато мина край източното стълбище, където кучката щеше да проведе своята пресконференция, видя, че операторите вече бяха заели местата си, а репортерите стояха в полукръг под стойките на микрофоните. *Да се надяваме, че след час изпълнителят ще елиминира малката кучка, а сградата ще гъмжи от полиция.* И той ще може да забрави обещания му от Макийн тормоз следобед. Медсън мина бързо край стълбището.

Едва когато наближи кабинета на Тилмън, се сети за Синди. Нейното спешно съобщение, че трябва да се видят, нещо свързано с Лорън... Нямаше нужда от тия простотии точно сега, но щом ставаше дума за Лорън, трябваше да се срещне с нея. Отвори вратата на Тилмъновия кабинет и ето ти я Синди, застанала в ъгъла, привлекателна жена на петдесет и няколко. Тя се обърна от прозореца, когато чу вратата да се отваря.

Проклет да съм! Искаше да изглежда строг и ядосан, защото наистина беше, но не можа да отблъсне спомена за усещането на кожата и устните ѝ. Онези мудни следобеди между лекциите в медицинското училище. Тя, седнала с възглавница зад гърба в леглото, след като са се любили. Парфюмът ѝ, който изпълва въздуха в апартамента му. А сега беше застанала, сякаш позираше, с единия крак малко изнесен пред другия, както помнеше, че прави. Медсън се

почувства като басейн, пълен с разтопено масло. Как може една жена да въздейства така на мъжа? И то след толкова години? Колко пъти се беше питал къде ли е тя и какво ли прави? А когато след години бе научил, че Рей, нейният съпруг, е звезда в „Ню Йорк Джайънтс“, зарови спомените.

— Синди — поздрави я той.

Тя не отговори. *Май малко прекалява с използването на момента*, помисли си той.

— Гроувър. — Тя се спря за малко пред едно от креслата, после седна и дръпна полата си надолу, защото се беше вдигнала леко. — Трябва да поговорим — Погледът ѝ го фокусираше.

— Така ми съобщиха. — Искаше да ѝ каже, че изглежда добре, да я попита как е, но му се стори някак си неуместно. Тя беше настоявала да се видят спешно и той се бе съгласил. Това беше нейният дневен ред и той бе достатъчно любезен, за да ѝ осигури пространството, от което се нуждае. Отиде до бюрото на Тилмън и седна там.

— Става дума за моята дъщеря Дениъл Джексън. По съпруг Норт. Мисля, че ти я познаваш като Дени Норт.

Медсън затвори очи в агония. Когато ги отвори отново, видя, че Синди е седнала още по-изправена, което той изтълкува като предизвикателство или като израз на гордост. Ръцете му се разтрепериха. *Мамка му! Кучката, която от дни преследваше, била дъщеря на Синди!*

— Чувал съм името ѝ. Направи документален филм за фармацевтичната индустрия. Спечели награда.

Очите ѝ бяха непреклонни.

— От това, което Дени ми каза, ти не само си чул името ѝ.

Трябваше да отдаде дължимото на Синди — присъствието ѝ беше внушително.

— Какво значи това? — попита той, отбивайки атаката.

— Мисля, че знаеш.

Медсън вдигна рамене.

— Синди, мина много време. Каза, че било спешно. Какво си намислила?

— Дени смята, че ти си зад всичко, което ѝ се случва, след като твой служител е бил убит пред очите ѝ в нейния офис в петък. —

Медсън почувства, че главата го засърбя страшно, сякаш бръмбари лазеха под кожата му. Синди се изправи, застана пред бюрото, опирайки длани на плота, и се наведе към него. Той си спомни: винаги беше имала склонност към драматизирането. — Какво знаеш за това? — попита тя.

Медсън се изправи и така се извиси над нея.

— Този разговор няма да доведе доникъде. След час трябва да продължа да давам показания пред комитета на сенатор Макийн. Уверен съм, че си загрижена за дъщеря си, но аз нямам нищо общо с това.

— Мисля, че имаш.

Медсън зачака. *Какво, по дяволите, трябва да означава това?*

— Върни се назад. — Тя се изправи като свещ, но погледът ѝ не изпускаше очите му. — Ние се разделихме преди двайсет и девет години и шест месеца. Моята дъщеря Дени е на двайсет и девет години и три месеца. Сметни. Винаги те е бивало в сметките.

Медсън почувства как у него се надига вълна от ужас.

Синди продължи:

— Запознах се с моя съпруг Рей, най-хубавото, което някога ми се е случвало, три месеца след като се разделихме. Дени се роди шест месеца след като срещнах Рей. Още ли не си разбрал?

Медсън отстъпи крачка назад. За момент го бе изненадала, но вече прегрупираше силите си. И преди беше слушал глупости, но тази беше от световна класа.

— Хайде, Синди, за какво всъщност става дума?

— Винаги те е бивало в отричането. Както повечето мъже, доколкото мога да съдя от опита си.

— Мисля, че е време да си вървиш. Бих искал да кажа, че срещата ни беше приятна, но не е така.

— Гроувър, Дени е твоя дъщеря. — Тя направи пауза, за да му остави време да осъзнае казаното.

Медсън не се остави да му повлияе. Той закричи към вратата.

— Чух, че имаш още една дъщеря. Лорън.

Той не отговори. *Друга дъщеря, дрън-дрън.*

— Представи си, че някой се опитва да я убие.

Медсън почувства отново онези буболечки под кожата на главата. Той се обърна да я погледне.

— Не ти вярвам.

— Не съм някоя двайсет и две годишна ученичка в сестринското училище, която можеш да отхвърлиш. — Тя направи пауза. — Или да я убедиш да легне с теб.

— Недей омърсява това, което имаше между нас, с тези глупости. Не съм те отхвърлял, нито убеждавал в каквото и да било. Обичах те и ти го знаеш.

— Да, Гроувър, знам. Аз също те обичах. И Дени е плодът на тази любов. Тя е наша. Твоя. Нейната кръв е твоя. Винаги си казвал, че си отдаден на спасяването на живот. Обаче сега се опитваш да убиеш собствената си дъщеря.

Сякаш помещението се завъртя около главата на Медсън.
Достатъчно.

— Повечето хора биха направили или казали всичко, за да защитят своите деца.

— Кълна се, че е истина.

Медсън разбра, че я е пипнал. Беше си спомнил нейното католическо възпитание в Бруклин, молитвената броеница, която винаги носеше, и Библията в дамската ѝ чанта.

— Закълни се върху Библията.

Тя не се поколеба, извади малката черна книга от чантата, сложи я на бюрото и постави ръката си върху нея.

— Кълна се, че Дени Норт е *наша* дъщеря. Моя и твоя.

Той почувства как коленете му омекват и тръгна към едно кресло. Тя не го остави на мира.

— Твоя дъщеря.

Медсън седна и изръмжа. *О, Господи!* Синди не може да се закълне върху Библията и да излъже. Нямаше начин да се престори, че не го е матирала.

— Добре — прошепна той. — Ще го уредя.

Синди почти долепи лицето си до неговото.

— По-добре да успееш.

* * *

Дени тръгна с Роланд, придружена от двама мъже, които той не представи, но тя предположи, че са агенти от Сикрет Сървис. Докато пресичаха „Капитол Граундс“, тя видя тълпа да се трупа в подножието на източното стълбище на Капитолия и микрофоните най-горе. Бяха най-малко двеста и петдесет души. *Вълнуващо!* Не само защото току-що бе взривила дебата за имунизацията, а и защото ѝ се даваше възможност да отправи това послание до всички майки и бащи, баби и дядовци в Америка с помощта на националните медии. Когато приближиха, видя няколко десетки плаката във въздуха. Прочете надписите на няколко от тях: „Давай, Дени!“, „Ваксиниране по избор“, „Върнете децата ни!“. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Нямахше търпение пресконференцията да започне.

* * *

Медсън се чувстваше така, сякаш някой беше изсмукал живота му. Трябваше да събере всички сили да отиде до вратата, за да я затвори. Не само имаше дъщеря, която не познаваше, но бе направил всичко възможно да я убие. *Направо не е за вярване.* Ръцете му трепереха, докато набираше изпълнителя. Позвъняването му беше директно прехвърлено към гласовата поща. „Парола «Чичо». Звънни ми. Спешно е. Прекъсни операцията. Остави момичето.“ Той прибра телефона в джоба си. *Какви ли са шансовете?* Това беше един от малкото пъти, когато не бе успявал да се свърже с мъжа. Той отиде и отново седна на бюрото на Тилмън. *Какво се случи с мен?* Направо не можеше да повярва колко ниско е паднал. Как си беше помислил и за Стайлс! Набра Екзейвиър. Отново гласова поща. И тук остави съобщение за прекъсване на операцията. След това набра съобщение на своето блекбъри до Стайлс: „Спешно. Обади се на Екзейвиър тел. 646-746-9890. Кажи му парола «Подводница».“

Миг по-късно се изправи рязко на стола. *Дени.* Сигурно вече застава пред микрофоните. Тя ще бъде на открито и изпълнителят сигурно вече е там. Той изскочи от кабинета, хукна към асансьорите, но реши, че няма време да ги чака. Надмина Синди, която също слизаше пеша, изтича надолу по стъпалата и изхвъркна през вратата. Минувачите го заглеждаха изненадано, когато профучаваше край тях.

Щом наближи източното стълбище, видя репортерите, операторите, цялата събрана тълпа. Дребна жена стоеше пред микрофоните, а зад нея малка група хора. *Дени! Неговата дъщеря. По-бързо!*

Когато преполови стълбището, премина в бърз ход, взимайки по две стъпала наведнъж, така че да не привлича много внимание. Оглеждаше се за полицаи, за мъжа със сините очи и белезите от акне по лицето. Заобиколи групата от репортери и се насочи към стълбищната площадка. Когато я наближи, осъзна, че неколцина от репортерите го бяха разпознали. *Къде, по дяволите, е охраната?* Не можеше да повярва, че никой не го спря. Профуча под портика по посока на Дени, която бе заобиколена само от неколцина разпоредители. В момента беше на шест метра от нея, четири и половина. Мярна едно лице в тълпата. Видя озъбената уста и белезите от акне, слънчевите очила и чу звук, сякаш алуминиева бухалка улучва топка за софтбоул, един път, два пъти, три пъти. Вътрешностите му се взривиха, а краката му се откъснаха от земята. Вторачи се в небесата, лица гледаха към него отгоре, чуваха се писъци.

* * *

Старк реши да не изхвърля рюгера. През следващите десетина минути можеше да му дотрябва. Устата му беше суха, както винаги ставаше в мига, когато убива, а пулсът му блъскаше в ушите. След като повали Медсън, се обърна и се запромъква през тълпата, докато очите му се стрелкаха наоколо, търсейки ченгетата. Някаква жена тичаше надолу по стълбището с викове: „О, боже! О, боже!“. Той я последва до подножието на стълбището, зави надясно и се запъти към дърветата близо до Конститушън авеню. Наведе глава и продължи да върви, когато видя ченгето, което спираше движението на Фърст стрийт. *Налудничаво, но се получи.* Майната му на момичето и майната им на данните. Ще каже паролата на Екзейвиър и ще си получи парите. Медсън нямаше повече да звъни на Екзейвиър и да му руши доброто име. Вероятно Екзейвиър също щеше да се израдва, че този задник вече не е между живите.

Той стрелна поглед назад към тълпата и видя двама мъже с костюми да тичат подире му с извадени пистолети. *Мамка му!* Извади

рюгера изпод якето и се затича. Когато навлезе между дърветата, видя още двама агенти с пистолети пред него. Стрелна се надясно, но в същия момент почувства два удара в гърба. Падна по корем, знаейки, че всичко е свършило.

Дени чу три изстрела и разбра какво е това още преди да усети миризмата на барут. Един от агентите я сграбчи за раменете, повлече я към сградата на Капитолия и я накара да клекне зад една от колоните. Хората около тях пищяха и плачеха. Чу някой да я вика по име. Гласът беше мъжки. Протегна врат и видя мъж, който лежеше на земята в локва кръв, а над него се бяха надвесили хора. Стълбището на Капитолия се беше изпразнило и тя видя дузина полицаи да отцепват района. Мъжът на земята беше този, който я викаше. Един от агентите дойде при тях. Агентът до нея се изправи.

— Районът е безопасен — обясни новодошлият. — Познавам мъжа, който беше прострелян. Гроувър Медсън ви вика.

Медсън? Вика мен?

— Искате да говорите с вас. Безопасно е. — Изражението му беше почти извинително. — Мисля, че не му остава много време.

Когато се изправи, коленете на Дени се прегъваха и краката ѝ бяха несигурни. Единият от агентите я хвана под ръка и я заведе при Медсън. Лицето му беше разкривено от болки. Ушите ѝ пищяха. Не смяташе, че е от шума на изстрелите, а от шока, че отново видя да прострелват човек пред очите ѝ. Беше видяла убицеца. Същото лице с белези от акне, същият мъж, който бе преследвал Магуайър до нейния офис, застана пред Медсън, преди той да рухне.

Тя коленичи до Медсън. Очите му бяха безжизнени, но в един момент, изглежда, я фокусираха. Той я хвана за лакътя и стисна със сила, която я изненада и дори ѝ причини болка. Прошепна ѝ нещо, хватката му отслабна и ръката му падна безсилно на земята.

17.

Синди дойде четиридесет и пет минути преди началото на литургията в главния храм на „Света Троица“. Бяха минали две седмици от последната ѝ изповед — за нея това беше твърде дълго време. Отец Алън влезе в изповедалнята. Един енорияш стана от пейката и влезе в нея. След него беше Синди. Винаги се изповядаше на френски — това беше едно от последните средства, с които разполагаше, да остане свързана с френско-канадските корени на баща си. Запита се каква ли епитимия ще ѝ наложи отец Алън? Не лъжеше често, но тази лъжа беше голяма. Ненадмината. Да каже на Гроувър, че Дени е негова дъщеря. Но се чувстваше по-виновна пред Рей, че е отрекла неговото бащинство. Тя бръкна в чантата си и извади малкия черен френско-английски речник, който винаги носеше със себе си. Погледна как се превежда „ненадминат“ — *énorme*. Тя повтори думата.

* * *

Стайлс седеше в кабинета си и се чудеше на последното съобщение от Медсън. Беше се обадил на някой си Екзейвиър, каза му паролата „Подводница“, но така и не разбра за какво става дума. Когато поиска обяснение от този Екзейвиър, мъжът просто затвори. След няколко дни се опита да позвъни отново, но номерът беше изключен.

Разбира се, това беше най-малката му грижа. Започна да звъни телефонът му, след това запищя интеркомът.

— Франк Дуайър от „Келердорн“ — каза секретарката му. Франк беше приятел на Стайлс и финансов директор на втората по големина фармацевтична компания.

— Здравсти, Франк.

— Обаждам се просто за да видя как си. Когато лайната паднат върху вентилатора, става голяма каша, нали?

— Май си прочел имейла ми.

— Чух, че са те направили временен изпълнителен директор.

— Аха, но не съм го искал.

— Как върви?

— Войната тече на много фронтове. При мен са нюйоркската полиция, ФБР, Главната прокуратура, а комитетът на Макийн бълва призовки. Аз и Джонсън от „Изследвания и развитие“ скоро ще бъдем уволнени.

— Ще ми се да ти кажа, че всичко това ще свърши, но и ние се печем на същия огън.

— Изглежда, че нещата в бранша доста ще се променят.

* * *

Дени седеше с майка си на верандата на къщата край езерото, която гледаше към водата. Гейб и Джек гребяха в кану на петдесетина метра от брега. Дени видя, че Гейб не си беше сложил спасителната жилетка. Когато се върнат, и двамата щяха да ядат калая. Чувстваше се толкова благословена, че бе успяла да се прибере безопасно у дома и да бъде с Гейб. Полетът от Вашингтон попадна в турбуленции и тя се бе молила — майка й щеше да е доволна — да се прибере жива и здрава у дома. Повтаряше, че единственото, което иска, е да се върне и да види своя Гейб. Беше прекрасно да я огряват лъчите на слънцето, затова свали якето, забеляза ожулванията и синините на лявата си ръка от прескачането на стената и на дясната, където я беше стиснал Медсън в предсмъртната си агония. *Колко ужасна беше цялата история.*

— Е, скъпа, както обикновено ти направи голяма сензация — каза майка й. — Гледах новините сутринта — трябваше да видиш лицето на Гейб, когато видя, че телевизорът е „поправен“ — занимавах се главно с тази история.

— Знам. Вчера чух, че са се обадили 25 000 души, които твърдят, че са участвали във втората фаза на проект „Епсилон“. Други 50 000 са пратили есемеси на „Срещни се с пресата“, за да кажат, че искат да участват в контролната група без ваксини, ако правителството иска да проведе епидемиологично изследване за страничните ефекти на

ваксините. А комитетът на Макийн вече дава сигнали, че е готов да препоръча на Конгреса да премахне имунитета на фармацевтичната индустрия срещу искове заради ваксините. Както и да наложи нови изследвания за безопасността на съставките им. Напредък. — Тя се усмихна.

Майка ѝ стисна ръката ѝ.

— Май това ще се окаже заветът на Гроувър Медсън.

— Не си ми казала откъде познаваш Медсън — попита Дени.

— Стара любов — отговори Синди. — Всъщност, първата ми любов.

Дени изпита смесица от шок и възхита. Майка ѝ май беше палава дама и тя винаги се бе питала какво ли крие за миналото си от нея.

— Татко знаеше ли?

— Това беше преди неговото време. Няма нужда да казваш всичко на мъжа.

Дени погледна петната от слънчевите лъчи, които се отразяваха в езерото, после Гейб и Джек в кануто. Почувства ласката на вятъра по лицето си.

— Нямах представа колко се изненадах, когато те видях да стоиш извън полицейското отцепление пред Капитолия.

— Знам. Ако беше отговорила на обажданията ми, щях да ти кажа.

— Да не говорим повече за това. Беше ужасно.

Синди сложи ръката си върху тази на дъщеря си.

— Знам, скъпа, за мен също беше тежко. — Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи. Дени сложи ръка върху нейната.

— Не ми каза какво ти прошепна Гроувър.

— Каза: „Всичко свърши. Сега си в безопасност. Съжалявам, моето момиче“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.